

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times ve USA Today Çoksatın Yazarı

WHITNEY G.

Sen bana aitsin
Her şeyinle ve
SONSUZA DEK

Sevgiler, Carter

Ücretsiz PDF Kitap İndir <https://rantey.org/113/ANCI>

Sergiler, Carter

ŞARKI LİSTESİ ♥♥

1. Şarkı: BLANK SPACE (3:47)
2. Şarkı: WILDEST DREAMS (3:54)
3. Şarkı: ALL TOO WELL (3:42)
4. Şarkı: SAD BEAUTIFUL TRAGIC (4:13)
5. Şarkı: SPARKS FLY (3:23)
6. Şarkı: BREATHLESS (3:49)
7. Şarkı: EYES OPEN (3:59)
8. Şarkı: BOTH OF US (4:21)
9. Şarkı: TELL ME WHY (3:13)
10. Şarkı: THE BEST DAY (3:55)
11. Şarkı: I KNEW YOU WERE TROUBLE (1:55)
12. Şarkı: THE MOMENT I KNEW (4:09)
13. Şarkı: THE LAST TIME (4:56)
14. Şarkı: SPEAK NOW (3:42)
15. Şarkı: EVERYTHING HAS CHANGED (3:43)
16. Şarkı: LOVE STORY (3:27)
17. Şarkı: COME IN WITH THE RAIN (5:12)
18. Şarkı: CRAZIER (3:08)
19. Şarkı: I'M ONLY ME WHEN I'M WITH YOU (2:22)
20. Şarkı: ALL YOU HAD TO DO WAS STAY (4:49)
21. Şarkı: SHOULD'VE SAID NO (2:44)
22. Şarkı: TWO IS BETTER THAN ONE (3:58)
23. Şarkı: TREACHEROUS (3:39)
24. Şarkı: HALF OF MY HEART (4:15)
25. Şarkı: COME BACK BE HERE (2:58)
26. Şarkı: WE ARE NEVER EVER GETTING BACK TOGETHER (3:53)
27. Şarkı: BEGIN AGAIN (5:03)
28. Şarkı: HOW YOU GET THE GIRL (4:32)
29. Şarkı: I WISH YOU WOULD (3:44)
30. Şarkı: SHAKE IT OFF (3:18)
31. Şarkı: YOU'RE NOT SORRY (3:22)
32. Şarkı: YOU BELONG WITH ME (3:27)

WHITNEY G.

Sergiler, Carter

Çeviren
Tuba Özkat

Tamisha Draper'a.

Sen kelimenin tam anlamıyla bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşsın... Bitmek bilmez Starbucks buluşmaları ve bu kitabı yaratmaya yönelten sohbetlerimiz için teşekkür ederim.

(Ayrıca evet, Sevgiler, Carter adının senden çıktığının minnetle farkındayım.)

(Ayrıca hayır, Chris Harper, sırf onun kocasıysın diye sana bundan pay vermeyeceğim... Hahaha)

GİRİŞ

Carter

Bu saçmalığın başlangıcını hâlâ ensemdeki tüyleri diken diken edecek bir netlikte hatırlayabiliyordum. En azından kendi hayatımdaki başlangıcını.

On yaşındaydım ve ailem, yani “1100 Joyce Sokağı’ndaki Jamesler” evimizde bir bağış yemeği düzenliyordu. Bin dolarlık tabağımdaki akşam yemeğimin ortasındaiken babam gereksiz bir konuşma yapmaya karar vermişti.

Bir doksan üçlük boyu, Amerikalılara özgü mavi gözleri ve hakiki açgözlülüğüyle orada dikilmiş, okulda çocuklar için daha sağlıklı menülere yatırım yapmak istediğini anlatıyordu. Hayatını kurtarmak için bile beladan uzak kalamayacak malum bir çocuk tanıdığından (benden bahsediyordu), daha iyi disiplin fikirlerine yatırım yapılmasına yardım etmek istediğini de söyledi.

Yine de o ideallerden hiçbirine saçmalık etiketi yapıştırılmamıştı. Bir sonraki haricinde. Odadaki bütün sponsorlarına kadeh kaldırdı: “Bu akşam buradaki herkese arkadaşım gözüyle bakıyorum. Eğer arkadaş değilseniz ailedensinizdir ve aile ebedidir. Bunu şu anda söylememin esas sebebi, kendi babamın bana öğrettiği ve bunca yıldır aklımda yer edinen çok önemli bir ders: Bazı insanlar hayatınıza bir amaç için girer, bazıları mevsimlikler, bazılarıysa ömürlüktür.”

Bir alkış tufanı, bir sürü tezahürat ve yürekten gelen, "Çok doğru... çok doğru..." cevapları bir anlığına odayı kapladı. Sonra yaşlıca bir adam benimle aynı seviyeye gelmek için eğildi. "Baban haklı, biliyorsun değil mi? Az önce söylediği her şeyi hatırla."

"Az önce ne söyledi ki?"

"Bazı insanlar hayatınıza bir amaç için girer, bazıları mevsimlikler, bazılarıysa ömürlüktür," dedi." Gülümsedi. "Bunu hem kafanda tutmalısın hem de hayatına mümkün olduğunca sokmalısın." Göz kırpıktan sonra uzaklaştı.

O zamanlar bilmiyordum fakat babam ve kaypak takipçisi resmen geleceğimi öngörmüştü...

Babam bu konuşmayı yaptıktan birkaç yıl sonra annemle hayatımızdaki "amacını" yerine getirdiğini düşünmüş olacak ki ikimizi de terk etti. Ondan birkaç yıl sonra annem, annelik "mevsiminin" bittiğine ve anne olmaktan yorulduğuna karar verdi. Gerçek tutkusunu duman altı barlarda ve kumarhanelerde bulabileceğini düşündü. "Ömürlük" kısmına gelecek olursak, bunun için düşünebileceğim sadece tek bir kişi vardı...

Dördüncü Sınıf

Carter

Sevgili Bayan Carpenter,

Dün sınıfta yaramazlık yaptığım için üzgünüm. Karaşşıklığa sebep olmak istemedim ve en güzel kalemlerinizi kırdığım için üzgünüm ama Arizona Turner'dan NEFRET ETTİĞİM için üzgün değilim.

O çok çirkin ve çok konuşuyor. Neden beni gönderdiğiniz gibi onu da müdürün odasına göndermediğinizi bilmiyorum. O da cezalandırılmayı hak ediyor. Umarım yarın ölür de onu ya da çirkin metal ağzını artık görmek zorunda kalmam.

Sevgiler,

Carter

Gülümsedim ve mektubu anneme verdim, bu defa işe yaramasını ve tekrar yazmak zorunda kalmamayı umuyordum.

Arizona'nın durmadan başımı belaya sokmasından ve bu konuda gülüp durmasından bıkmıştım artık. Derste tüm soruların cevaplarını bildiği için çok akıllı olduğunu sanıyordum ama ben de biliyordum. Özellikle de öğretmenimizin cevap anahtarını

nerede tuttuğunu bildiğimden ve her öğle yemeğinde onları çalıştırdığımdan.

Ailem onun ailesini şahsen tanıyordu çünkü her zaman "onunla alay ettiğim" ve "onu ağlattığım" için benim hakkımda toplantılara gitmek zorunda kalıyorlardı fakat başlatanın o olduğunu söylediğimde bana kimse inanmıyordu.

Hep o başlatıyordu...

"Carter..." Annem derin bir nefes alarak başını iki yana salladı. "Bu *korkunç* bir mektup. Yazdığın son üç tanesinden daha kötü."

"Nasıl olur? Bu defa Arizona'ya isim takmadım. Sadece ölmesini istediğimi söyledim."

"Sence ona her çirkin deyişinde hislerini incitmiş olmuyormusun?"

"O *çirkin* ama."

"Çirkin değil." Babam odaya girdi. "Ağzındaki o teller çirkin olabilir tabii ama bütününe bakarsan? Aslında sevimli bir kız."

"*Ciddi misin?*" Annem ona dik dik bakınca babam güldü.

"Üzgünüm." Yanıma gelip sırtıma pat pat vurdu. "Birine çirkin demek güzel bir şey değil, evlat. Ondan ne kadar nefret edersen et. Bu Arizona denen kızın seni etkilemesine izin vermeyi kesmelisin. Bu, bu yıl başını beşinci kez belaya sokuşun."

"Sekizinci." Annem onu düzeltti. "Geçen hafta kız salıncakta sallanırken onu aşağı itti."

Babam bana baktı. "Peki bu defa ne yaptın?"

Cevap vermedim. Onun yerine gözlerimi yere diktim.

"Matematik sınavının ortasında ayağa fırlayıp, 'Senden nefret ediyorum, Arizona,' diye bağırmış," dedi annem. "Sonra zavallı kızın sınav kâğıdını alıp tortop ederek sınıfın karşısına fırlatmış... Iskalamış ve öğretmenin en sevdiği kalemliğini yere düşürmüş."

Babam başını iki yana sallayıp iç geçirdi. "Şu kızla konuşmayı kes sadece, tamam mı? Ondan tarafa bakma bile. Ne olursa olsun onu görmezden gelmeyi öğrenmek zorundasın. Zaten içimden

bir ses onun senin için 'ömürlük' bir insan olmayacağını söylüyor. Sadece mevsimlik, yani yakında gidecektir. Güven bana."

"En sonunda bu konuda bir yetişkin gibi davrandığını görmek güzel." Annem mektubumu ikiye böldü ve dikkatini bana çevirdi. "Şimdi otur ve öğretmeninin için güzel bir mektup yaz. Arizona içinse daha da güzelini yaz ve artık ona karşı acımasız olmayacağını belirt. Söyleyecek güzel bir şeyler de düşünmeye çalış. Belki her zaman giydiği güzel elbiselerinden bahsedersin, hı?"

Sızlansam da kalemimi alıp yazmaya koyuldum.

Annem "aptal", "nefret" ve "ölmek" gibi kelimeleri çıkarttığı için mektubu doğru şekilde yazmam beş denememi aldı ama gece yarısına doğru en sonunda kusursuz hâle getirmiştım. Sonra kendime bir söz verdim. Yarın mektubumu Arizona'ya verdikten sonra onunla bir daha asla ama asla konuşmayacaktım...

Ertesi gün okuldayken erkenden sınıfa girip özür mektubumu öğretmenimin masasına bıraktım ve gidip en uzak sıraya oturdum. Yani en son sıraya. Sonra ödevimi çıkarıp ders başlamadan önce birkaç matematik sorusunu bitirmeye çalıştım.

Parmaklarımla dört defa yediye kadar saydım ve Arizona'nın yanımdaki sıraya oturduğunu gördüm.

"Günaydın Carter," dedi.

Onu duymamışım gibi davrandım.

"Carter?" Omzumu dürttü, defterime yirmi sekiz yazdım.

"Merhaba?" Omzumu daha sertçe dürttü. "Carter? Carter?"

"NE?!" En sonunda ona baktım.

"Bugün bana verecek bir şeyin yok mu? Güzel ve önemli bir şey?" Metal koca ağzıyla gülümsedi.

Iyy. Öyle çirkin ki... "Yok."

"Annen başka bir 'çok özür dilerim' notu yazdırmadı mı?" Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çünkü bu sabah telefonda aneme tam olarak öyle söyledi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Annen sağır ve aptal herhalde çünkü ben *sana* hiçbir şey yazmadım."

"Ne?" diye fısıldadı. "Lafını geri al yoksa ispiyonlarım!"

"Durma, git ispiyonla!" Omzumu silktim, her zaman yaptığı gibi elini kaldırıp öğretmene şikâyet etmesini bekledim.

Yapmadı. Sadece bana baktı. Sonra cebine uzanıp katlanmış bir kâğıdı sırama attı.

Dün yaptığım gibi buruşturup suratına atmak istiyordum ama onun yerine açıp okudum:

Sevgili Carter,

Dün yaramazlık yapmana ve Bayan Carpenter'ın kalemliğini kırmana sebep olduğum için üzgünüm ama senden NEFRET ETTİĞİM için üzgün değilim. Çok gırkinsin ve çok konuşuyorsun. O yüzden başını sürekli belaya sokuyorum çünkü geneni kapatamıyorsun ve her şeyi bildiğini sanıyorsun AMA BİLMİYORSUN! Bir gün sana otobüs çarpmasını gerçekten diliyorum çünkü berbatsın. Hem de ÇOK berbatsın.

Olmayan Sevgilerimle,

Arizona

O günden sonra çok iyi arkadaş olduk...

1. Şarkı: Boş Alan (3:47)

Carter

Günümüz

Artık sadece seks yetmiyor...

Şu anki sevgilim Emily plajda etrafımda daireler çizerek koşarken başımı iki yana salladım. Parlak kırmızı bikinisinin içinde bana su atarken gülümsüyor ve etraftaki erkeklerin kıskanç bakışlarıyla dikkatlerini üzerine çekiyordu. Ona gülümseyerek karşılık verdiğimde bileğindeki kamerasını durmadan çıkarıp yanıma geliyor ve tepemizden tutarken, "Selfie zamanı! Gelmiş geçmiş en sevimli çift!" diye bağılıyordu.

Dürüst olmam gerekirse, dışarıdan bakıldığında bu kadınla ilgili her şey neredeyse kusursuzdu: Açık yeşil gözleri ve dolgun, yumuşak dudaklarıyla baş döndürecek kadar güzeldi, en suratsız insanı bile gülümseten bulaşıcı bir kahkahası vardı ve mizah anlayışı benimkine epey yakındı. Doğuştan gelen şen şakrak bir kişiliği vardı, bir yabancıyı bile ilk tanışmalarında çok iyi arkadaş olduklarına ikna edebilirdi ve kapalı kapılar arkasında, seks arzusu neredeyse benimki kadar fazlaydı.

Ancak iyi özellikleri burada sona eriyordu ve maalesef ben bunu çok geç öğrenmişim.

Ciddi şekilde çıkmaya başlamamızdan birkaç ay sonra gerçek karakteri ortaya çıkmaya başlamıştı. İlk olarak, doğuştan gelen şakrak kişiliğinin hiç de “doğuştan” olmadığını öğrenmiş-tim; illegal yollardan temin ettiği ve sıklıkla aldığı Adderall’in yan etkisiydi. İkincisi, birlikte olmadığımız zaman her saat başı bana, “Seni özledim, bebeğim, neredesin?” mesajları atıyordu. Üç dakika içinde cevap vermezsem bana tekrar tekrar mesaj atıyordu: “Öldün mü? ÖL-DÜN MÜ?!” Son olarak da bu ilişkiyi en kısa sürede bitirmek istememin sebebi, yeni ve çok acayip seks fetişiydi. Seksten önce ve sonra odada elleri ve dizleri üzerinde sürünüp kedi gibi miyavlamaktan hoşlanıyordu. Hatta boşalırken bile “miyav” demişti.

Bazı bokluklarla uzun süre başa çıkamazdım...

“Hey, sen!” Emily bana su atıp daldığım düşüncelerden çıkardı. “Ne düşünüyorsun öyle?”

“Bir sürü şey,” diye itiraf ettim.

“Senin hakkında en çok hoşlandığım şey bu, Carter.” Gülümsemi. “Hep derin düşünceler içindesin, *derin şeyler* düşünüyorsun...” Kamerayı tepemize kaldırdı. “Derin düşünce selfiesi!”

“Tamam...” Fotoğrafi çekene kadar bekledim. “Dönmeye hazır mısın?”

“Neredeyse. Bana beş dakika ver. Açılıp dalgaları son bir defa daha göğsümde hissetmek istiyorum.”

Başımı sallayarak onayladım ve okyanusa girmesini izledim, ona katılmam için beni çağırıyordu ama kendimi gülümsemeye zorlayıp yerimde kaldım. Neden çıktığım kadınların biriyle bile altı ayı aşamadığımı hâlâ düşünüyor, hâlâ merak ediyordum. Neden etraflarında bir saniye daha kalacak kadar güç bulamıyordum kendimde?

“Tamam!” Emily kıyıda yanıma geldi. “Sen de hazırsan artık dönmeye hazırım, Carter. Aklında ne olduğunu biliyorum...” Elini kasığıma dayadı. “Miyav...”

Tanrım...

Elini kasığımdan çekip tuttum ve beraber eve döndük.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yarın Everglades’e gitme konusunda ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Sanırım yarın hakkında konuşmalıyız... Aslında konuşacak çok şeyimiz var.”

“Yaa.” Elimi sıktı. “En sonunda içine girmeme izin verip en derin, en karanlık sırlarını anlatacakmışsın gibi geliyor...”

“Benim derin, karanlık sırlarım falan yok.”

“Şey, yarın her ne konuşmak istiyorsan Gayle’de yapmasak olur mu?”

“Ne?” Ona bakarken tek kaşımı havaya kaldırdım. “Niye?”

“Çünkü oranın yemeklerini ikimiz de ne kadar sevsek de, oradan nefret ediyorum. Yani orada olmaktan, anlıyor musun?”

“Pek değil...”

“Sanki orası bizim ‘çift mekânımız’ değil gibi geliyor. Her çiftin kendine ait bir ‘Aman Tanrım, burası bizim yerimiz’ dediği bir yeri olmalı. Bu arada lafı açılmışken, yarın Facebook’ta daha fazla fotoğrafımı paylaşmamız gerekiyor. Bugün çektiklerimi yarın paylaşacağım. Şu başlığa ne dersin: ‘Aman Tanrım! Erkek arkadaşım sürpriz yaparak beni kumsala getirdi? #beniseviyor #kiskanmayın #banahepparaharcıyor.’”

“Kumsal bedava...”

Yorumumu dikkate almadı ve boş boş konuşmaya devam etti; en sonunda konuyu sosyal medya hesaplarımızın ne kadar berbat olduğundan bu akşam üstüme binmeyi ne kadar çok istediğine getirdi fakat evime girdiğimiz saniye yatağıma yığılıp uyuyakaldı.

Rahatlayıp buzdolabından bir bira aldım ve tezgâha yaslandım. Yarınki ayrılık hakkında düşünmem gerekiyordu gerçi. Kısa, hızlı ve direkt konu odaklı olmam gerekiyordu.

“Sorun sen değilsin, benim...” “Senin aradığın adam olduğumdan emin değilim...” “Tamam, bak. Konu, şu yaptığın garip kedi şeyi...” Hayır, hayır... bu konuda diplomatik olmam gerekiyordu. Hımm...

Google’da “Birinden Ayrılmanın En İyi On Yolu” başlığını arattım ama ekran değişti ve onun yerine bir arama belirdi. En iyi arkadaşım, Arizona.

“Selam?” diye cevapladım.

“Miyavvvv...” diye tıslıladı. “Miyavv... Miyav!”

“Siktir git, Ari.”

Kahkaha attı. “Şu anda meşgul müsün? Bir şeyi bölüyor muyum?”

“Hiçbir şeyi bölmüyorsun.” Odama girdim ve Emily’nin uyanıp uyanmayacağını görmek için duvara vurdum. “Kumsaldan şimdi döndüm. Emily döndüğümüz an sızdı.”

“Çok fazla kediotu yemiş olmasın? Bana sürekli oluyor.”

“Bu kahrolası aramanın bir amacı var mı, Ari?”

“Var.” Kahkaha attı. “Var.”

“Suratına kapamadan önce paylaşmak ister misin?”

“Tamam... Sanırım bu akşam sonunda Scott’la seks yapmak istiyorum.”

“Tamam. O zaman gidip bu akşam Scott’la seks yap.”

“Hayır, hayır, hayır...” Ses tonu şimdi daha ciddiydi. “Yap-sam mı yapmasam mı emin değilim, anlıyor musun? Bazı sinyaller alıyorum...”

“Nasıl sinyaller?”

“Bunun iyi bir fikir olmadığı, doğru zaman olmadığıyla ilgili sinyaller.”

İç geçirdim. Arizona bir adamla yatmayı düşündüğünde her zaman içsel bir değerlendirme seansı yapması gerekirdi. Her şeyi risklerine ve karşılıklarına göre ölçeklendirilirdi. “Öpüşmelerinin yoğunluğundan” tutun, “randevuların ortalama uzunluğu ve kalitesine” ve “uzun süreli ilişki faktörüne” kadar. İnkâr etse de tüm bu saçma faktörleri telefonunda bir çizelge olarak tuttuğunu biliyordum. Ne zaman biriyle çıksa hemen yeni bir çizelge oluşturunuyordu.

“Bak,” dedim, “onunla yatmak istemiyorsan yatma. Henüz hazır olmadığını söyle.”

“Söylersem kabul eder mi sence? Sekiz aydır beraberiz.”

“Ne?” Neredeyse biramda boğuluyordum. “Sekiz ay oldu mu?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Gördün mü? Konu bu işte, onu buna inandırdığım için bu akşamın o akşam olduğunu hissettiğini biliyorum ama... bilmiyorum. O riske değer mi emin değilim. Yine ağzım yansın istemiyorum..."

"Bekle bir dakika." Başımı iki yana salladım. "Şu anda neredesin?"

"Scott'ın evinde."

"O zaman o hangi cehennemde?"

"Kondom almak için eczaneye gitti."

"En azından iyi niyetli..." Gözlerimi devirdim. "Ciddiyim ama eğer yüzde yüz emin değilsen ona da bana söylediğini söyle. Anlayacaktır."

"Ya anlamazsa?"

"Anlayan birini bul."

"Doğru," dedi. "Sen bu hafta sonu Emily'yle ayrılma konusunu hâlâ düşünüyor musun? Yoksa yürütmeye çalışacak mısın?"

"Hayır." Yatak odası kapıma doğru yürüyüp, tam bir cevap vermeden önce kapıyı kapadım. "Kesinlikle bitti. Artık bir şeyler hissetmiyorum; bütün tartışmalardan, yaptığı çılgınlıklardan ve her saat başı kontrol ediliyormuşum gibi hissetmekten bıktım artık."

"Bu, bu yıl dördüncü ayrılığın. Şu sevgililik meselesine biraz ara verme zamanın geldi sanırım."

"Endişelenme," dedim. "En sonunda ilişkiye uygun bir adam olmadığımı kabul ettim, yarından sonra bekârlık durumumu açıkça belirteceğim. Zaten hukuk fakültesi başlamadan önce bekâr olup hayatın keyfini çıkarmam gerek."

"Yani bu yaz orospuluk yapacağını mı söylüyorsun?"

"Onu *ima ediyordum*." Gülümsedim. "Arada bir fark var."

"Hiç de bile y- Ah! Gitmem gerek! Scott arabasını park ediyor, seni yarın ararım. Hoşça kal!"

Telefonu kapadım ve buzdolabından bir bira daha aldım. Tam kapağını kapatıyordum ki bir tabak kafamı sıyrıp kulağı-

nın birkaç santim ötesiden geçti. Duvara çarpıp parçalara ayrılarak yere düştü.

"Ne sikim..." Arkamı döndüğümde kıpkırmızı suratlı bir Emily gördüm. "Derdin ne be?"

"Benim mi?" Kafama bir tabak daha atıp ıskaladı. "Benim mi derdim ne? Asıl *senin* derdin ne?"

"Şu anda tabakları potansiyel bir cinayet silahı olarak kullanan bir kişi var..."

"Yarın benden ayrılacaksın mısın? Mezuniyetten birkaç gün önce?"

"Eğer evet dersem kahrolası tabaklarımı atmayı kesecek misin?"

Bir tane daha fırlattı ama bu seferki ocağın yanına düştü. "Bu yaz birlikte tatile gideceğimizi sanıyordum! Planladığım bir sürü selfie ve seks vardı ama sen birdenbire her şeyi elinin tersiyle itmek mi istiyorsun? Öylece?" Şimdi her zamankinden daha hızlı konuşuyordu. "Sana sürekli mesaj attığımı biliyorum ama sadece endişelendiğim ve senden çok hoşlandığımı için. Gazetecilik okuyorum, o yüzden *senin* beynini patlatacak hikâyeler görüyorum sürekli... İnsanlar dışarıda her gün ölüyor, Carter. Her gün."

"Tamam..." Başımı iki yana salladım. "Bugün tam olarak *ne kadar* Adderall aldın?"

"Kusursuz geleceğimiz bir yana, benden ayrılıyorsun ve ben bunu bir başkasıyla yaptığın telefon konuşmasından öğrenmek zorunda kalıyorum? Bu durum berbat, Carter! Berbattan da öte!"

"Haklısın." Ellerimi teslim olurcasına kaldırdım. "Bu konuda çok üzgünüm ama evet, yarın senden ayrılacağım. Şey, aslında, şu anda..." Diplomatik yaklaşımın birincisiyle gitmeye karar verdim. "Sorun sen değilsin, benim..."

"Sen şu an ciddi misin?"

İkinci seçeneğe geçtim. "Aradığın erkek olduğumu sanmıyorum."

Uzun bir süre konuşmayıp bana inanamayarak baktı. Beni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kararımdan caydırmaya çalışmamasını umuyordum, aksi hâlde en az diplomatik olan seçeneği kullanmam gerekirdi ve ardından daha fazla tabak gelirdi.

"Aslında var ya..." Elinde kalan tabakları bıraktı ve çantasını omzuna taktı. Sonra bana doğru yürüdü. "Bunu çok önceden anlamam gerekirdi, ruhumu sana açtığım gibi kendi ruhunu bana açmayacağını bilmeliydim."

"Gece burada kalabilirsin," dedim. Kabullenmiş olmasına memnundum. "Seni dışarı atacağımı falan söylemedim. Seni yarın evine götürebilirim."

"Ah! Yani şimdi centilmen mi olmak istiyorsun?!" diye tısladı. "Lütfen! Arkadaşım dışarıda beni bekliyor."

"Pekâlâ, öyleyse... Yürütemediğimiz için üzgünüm."

"Üzgün falan değilsin," dedi bir adım daha yaklaşarak. "Üzgün değilsin çünkü sen gerçekte bir sevgili istemiyorsun, Carter. Asla istemedin ve nedenini bilmek ister misin?" Dudaklarından bir mırıltı sesi kaçtı ve bu ilişkiyi sonlandırmanın en iyisi olduğuna daha çok ikna oldum.

"Bana neden diye sor." Omzumu itti. "Bana neden kahrolası bir sevgiliye ihtiyaç duymadığını sor!"

"Neden bir sevgiliye ihtiyacım yok, Emily?.."

"Çünkü zaten bir sevgilin var... Her zaman vardı..." Beni daha sertçe itti. "Onun adı *Arizona Turner*."

Kaşımı havaya kaldırdım, kafam tamamen karışmıştı.

"O yüzden sana da sıçayım, ona da sıçayım. Umarım küçük, ufak sikiş..."

"Dün üstüne binerken *devasa* diyordun..."

"Neyse be! Siktir-git-Carter." Bana omuz attı ve yan kapıya doğru gitti. Kilidi birkaç defa çevirdi, itip çekti.

"Ön kapıdan çıkman gerekiyor," dedim kıpırdamadan. "Yeni kilitler, unuttun mu?"

"Ah, evet... O konuyu tamamen unutmuşum. Seçtiğin yeni kilitlerin hoşuma gittiğini hiç söyledim mi?" Ön kapıya doğru gidip açtı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Çok hoşlandım

hem de çok artistik ve özeller. Onlara ne kadar ödedim demiş-
tin?”

Ona boş boş baktım.

“Tamam o zaman...” dedi ve yine tepesi atmış moduna dön-
dü. “Hoşça kal, Carter James... ve UMARIM SENİ SİKERLER...
Terehihen sert ve zampara kağıdıyla sarılı bir şeyle!”

Peşinden, kaçınılmaz kapı çarpışı geldi.

Bir şeye zarar vermiş mi, bir yerlere intikam izi bırakmaya
çalışmış mı diye görmek için odama gittim ve tabii ki yapmıştı.
Duvarımda asılı duran, aileme ait fotoğraflar yerlerdeydi. Hatta
masamın çekmecelerini açıp hiç ses çıkarmadan her şeyi etrafa
fırlatmayı bile başarmıştı.

Niçin kendime bunu yapıp duruyorum?

Tepem atsa da bu akşamı yalnız geçireceğim için rahatlamış
bir hâlde her şeyi yerine kaldırdım, önce fotoğrafları yerine as-
tım.

Bütün kurşun ve tükenmez kalemli çekmeceye tıkmayı
bitirdiğimde cebimdeki telefonumun çaldığını duydum. Yine
Arizona’ydı.

“Evet?” Telefonu kulağıma tuttum. “Seksin nasıl yapıldığı-
nı sana açıklamam gerekiyor mu? Senin dünyanda epey zaman
geçtiğini biliyorum ama gerçekten o kadar zor değil...”

“Scott beni terk etti!”

“Ne?”

“BENİ TERK ETTİ!” Ofladı. “Aslında var ya, yarın sakinleş-
tikten sonra seni arayıp anlatacağım. Emily’nin seni benimle te-
lefon seksi yapmakla suçlamasını istemiyorum.”

“Aslında Emily az önce gitti.” Arabamın anahtarlarını ara-
dım. “Konuşabiliriz.”

“Aman Tanrım, o zaman anlatayım!” Mantıklı konuşmaları
orada bitti. Ne zaman bir ayrılığını anlatmaya başlasa önce bir
küfür tiradı atardı. “Ne göt ama!”, “Beni hak etmiyordu!”, “Beni
özleyecek!” diye konuşurken sonunda mantıklı şeyler söyleme-
ye başlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Adama defalarca “sik kafalı” demesinden sonra, “Ari...” dedim. “Bana neler olduğunu anlat.”

“Doğru...” Derin bir nefes aldı. “Kondomlarla döndü, tam hafiften soyunmuştuk, öpüşüyorduk ve yakınlaşıyorduk. Fazla yakındık... ama o garip sinyaller geri döndü; o yüzden ona durmasını, hazır olmadığımı söyledim. Doğru şeyi yaptığımdan emin olmak için biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Sonra dedim ki, ‘Ayrıca Carter da böyle düşünüyo...’”

“Dur, dur, dur...” diyerek lafını kestim, en sonunda araba anahtarlarımı bulmuştum. “Beni mi konuya dahil ettin?”

“Evet, neden etmeyeyim ki? Biriyle yatmadan önce yüzde yüz emin olmam gerektiğini söylediğin şeyi anlattım. Sonra o da, ‘Tamam, buraya kadar. Bitti. Defol git,’ dedi.”

“Sana defolup gitmeni söylemedi, Ari. Abartıyorsun.”

“Söyledi!” Sesi yine çok öfkeli geliyordu. “Aslına bakarsan ben oradan çıkarken, her konuda sana danışmak zorundaysam gidip seni becermemi söyledi.”

Sessizlik.

Aynı anda ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Kahkaha atmaya devam ederken, “Alınma ama ilişkide sana katlanmak bir yana, seni asla becermezdim.”

“Benim sana asla katlanmayacağımı söylemek istiyorsun herhalde. Sen sadece sevgililer tarihindeki en kötü sevgili olmakla kalmıyorsun, ayrıca benim tipim de değilsin.”

“Orası bariz.” Telefonumdaki, konuştuğum kişiyi takip etme uygulamasını açtım. “Son derece seksi, doğru yerlerinde kasları ve herhangi bir kadını ilk randevudan sonra yatmaya ikna edebilme kabiliyeti olan biri, nedense senin aklında talihsiz özelliklere sahip.”

“Ciddi misin? Şu anda ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?” Ofladı. “Lütfen. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, benim özelliklerim çok daha iyi ve senin gibi akli tek tarafa çalışanları ayıklıyor: Akıllıyım, espriliyim ve dilim dışındaki şeylerde de yetenekliyim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"En iyi özelliğini unuttun."

"Hangisini?"

"Alına işlenen kahıcı, 'düzüşmekle ilgilenmiyor' etiketi."

Kahkaha attı ve kapıdaki hafif tıklamayı duydum.

"Bekle bir dakika." Telefonu göğsüme dayayıp ön kapıya doğru giderken, gelenin Emily olmadığını umuyordum.

Değildi.

Gözleri kızarıp şişmiş Ari'ydi.

"Emily gittiğine göre geceyi kanepende geçirebilir miyim?" diye sorarak içeri girdi. "Bu saatte eve kadar gitmek mantıklı gelmedi. Aslında Scott'ın beni kovduğunu söylediğimde eve bırakmayı teklif bile etmemene azıcık alınmış olabilirim. Scott'ın evinin buradan o kadar uzak olmadığını biliyorsun."

"Aslında seni almak için hazırlanıyordum." Telefonu kapadım.

"Eminim öyledir." Gözleri kolumu inceledi. "Bir dövme *daha* mı yaptırdın?" Koluma dokunup parmağını son eklenenin kenarında gezdirdi, gittikçe büyüyen servi ağacıma eklenmiş yeni bir Latince cümle dalıydı. "Ne zaman yaptırdın bunu?"

"Geçen hafta. Yaptırmayı düşündüğümü söylemiştim."

"Düşünmek, gerçekten *yaptırmak* demek değildir..." Yine etrafında parmağını gezdirdi. "Hoşuma gitti. Gerçi profesyonel hayatının çoğunu takım elbise giyerek geçirmek zorunda kalacaksın. Kimse kolları dövmelemlerle dolu bir avukatı işe almak istemez."

"Sana göre." Koridordaki dolaptan bir battaniye alıp ona verdim. "Odamı alabilirsin. Ben burada uyurum. Düşünmem lazım."

"Emily'den nasıl ayrılacağını mı?"

"Hayır, onu hallettim bile. İkimizin konuşmasına kulak misafiri oldu ve sen aramadan önce beni terk etti."

"Vay be. İkimiz için de ne berbat bir gün..." Kaşlarını çatı ama ânında her zamanki iyimser hâline geri döndü. "Bu cumartesi günü Gayle'de geç kahvaltı yapmak ister misin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Tabii. Öğlen mi?"

"Aslında birde yapabilir miyiz?" Odama doğru gitmeye başladı. "Öğlen bikini bölgesi için ağda randevum var."

"Neden vücudunda kimsenin görmediği bir kısma ağda yaptırıyorsun?"

"Ben görüyorum."

"Hımm. Yani bu akşam Scott'la yatmayı ertelemek istemenin gerçek sebebi o muydu? Onun görmesini istemediğin bir çalın olduğu için mi?"

"Ne? Ne dedin sen?"

"Seni tanıyorum, Ari." Pis pis güldüm. "Ayrıca beni kesinlikle duydun... Gerçek sebebi o mu?"

"Carter..."

"Seni ne zamandır tanıyorum? Beşinci sınıftan beri mi?"

"Dördüncü sınıftan beri."

"Aynı şey," dedim, yanaklarındaki hafif kızarıklığı fark ederek. "Bana söyleyebilirsin. Seni yargılamayacağım. Sadece son saniyede ağda yaptırmak yerine düzenli olarak tıraşlı tutmanı tavsiye edecektim."

"Eğer çalılığım olsaydı," diyerek gözlerini devirdi, "ki yok, bunu son saniyede biriyle, hele hele de erkek arkadaşıyla seks yapmamanın ana sebebi yapmazdım."

"Güzel," dedim. "Çünkü çoğu erkek, yani benim gibi erkekler, cidden bunu umursamaz. Sadece sekiz aydır seks yapmadığını bildiğim için, seni boşa para saçmaktan kurtarmaya çalışıyorum. Belki bu hafta sonu ağdaya harcayacağın parayla daha iyi bir vibratör satın alırsın?"

Odanın kapısını çarptı, ben de uykuya dalana kadar kahkahalarla güldüm.

2. Şarkı: En Vahşi Rüyalara (3:54)

Arizona

İkinci yılınızda seçtiğiniz alanın dördüncü sınıfta nefret edebileceğiniz tek konu olacağını niçin size söylemezlerdi? İnsanlar on dokuz yaşındaki birinin, hayatı boyunca yapmak istediği şeyi bilmesini ve kararından mutlu olmasını nasıl bekleyebilirdi ki?

Saçmalık...

Birinci sınıftayken aldığım Küçük İşletme Muhasebesi ve Vergi Hukuku 101 dersleri arasında bir yerlerde, işletmeden, hayatımın kalanında bütün gün ofiste oturma düşüncesinden ettiğimden biraz daha az nefret ettiğimi fark ettim. Herkesten iyi çizelge çıkarıp istatistikleri birleştirebiliyor olsam bile sıkılmışımdım. Azap verecek şekilde ve tamamıyla sıkılmışımdım.

Yoğun bir vergi hukuku dersiyle başa çıkmak için “Bu alanı sikeyim” kapkekleri yapmaya başlayana kadar hayattaki asıl tutkumu fark etmemiştim. Onları çalışma grubuma getirdiğimde sınıf arkadaşlarım saniyeler içinde mideye indirmişti, o nedenle daha fazlasını yapmıştım. Sonra dallara ayırarak başka şeyler de yaptım.

Başta basit tatlılarda ustalaştım: farklı kapkekler, kurabiyeler ve brownieler. Sonra daha karmaşık tariflere başladım: kremalı ekler, dondurulmuş şerbetli tersyüz edilmiş ayçörekleri, krema ile doldurulmuş waffle’lar.

Ne kadar çok pişirirsem o kadar mutlu oluyordum ama bir gün annem bunu ciddi ciddi düşünmemi önerene kadar aklıma bile gelmemiştir. Ona Noel için portakallı sufle yapmışım ve o kadar çok sevmiştir ki kalanlardan komşularına da götürüp hemen denemelerini talep etmiştir. Hatta o zamanki erkek arkadaşımı da arayıp çağırmış, biraz almasını istemiştir. O da, "Hımm, yenilebilir," demiştir.

Yine de yemek sanatına sevgimi biraz geç fark etmişim. O yüzden alan değiştirmek yerine işletme okulunda kaldım ama ne zaman boş zamanım olsa kumsaldaki bir numaralı aşçılık okulundan kaçak ders alıyordum: Wellington Aşçılık Enstitüsü.

Her cumartesi ve pazar şehir merkezine gider ve sınıfın en arkasında oturup sanki oraya aitmişim gibi notlar tutardım. Sınıfın gerçek pişirme odalarında buluştukları günlerde, "parasını ödeyen" her öğrenciye bir ocak düşerken de araştırma projesi yapan bir liseli gibi davranırdım.

Şu anda yaptığım şey de tam olarak buydu.

"Notlarınızın kruvasanlarınızın katlarını yapışınıza göre verileceğini unutmayın." Profesör sınıfın ön tarafından konuşuyordu. "Çıtır çıtır olmalılar fakat çok gevrek olmayacaklar. Yumuşak ancak asla yapış yapış değil... Ayrıca kendi kişisel tasarımınızın bu sınıfta daha önce hiç yaratmadığınız bir şey olduğundan emin olmanız gerekiyor. Önceki ödevlerden birini taklit etmeyin yoksa otomatik olarak ihtar alırsınız."

Önümde duran kızın hamuru karıştırmasını ve içine biraz şeker katmasını izledim. Hamuru tattı ve başını iki yana sallayıp biraz daha ekledi.

"Hey..." diye fısıldadım ona. "Hey..."

Omzunun üstünden baktı. "Ne var?"

"Ona daha fazla şeker katmak istemezsin."

"Sen nereden bileceksin, *hırsız*?"

Gözlerimi devirdim. "Çünkü hâlâ kızartman ve şeker karışımıyla kaplaman gerekiyor, tabii içine şekerli krema eklemekten

önce. Eğer daha fazla kullanırsan tadımcıları erkenden şeker hastası edersin."

Şeker kâsesini bırakıp işine geri döndü, biraz daha görebilmek için yaklaştım.

Malzemelerin listesini yazarken birinin omzuma dokunduğunu hissettim.

"Evet?" Başımı kaldırıp bakmadım. Spesiyal bir hamuru yazmanın ortasındaydım tam. Tam son harfi yazarken not defterim ellerimin arasından çekilip alındı ve kendimi simsiyah giyinmiş bir kadınla yüz yüze buldum. Göğsünde büyük, kalın harflerle "Güvenlik" yazıyordu ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Bugün neler yapıyorsunuz, Bayan Turner?" diye sorarken dudaklarını büzdü.

"Ben, ah..." Boğazımı temizleyip doğrularak oturdum. "Bir kitap raporu hazırlıyorum."

"Kitap raporu mu?"

"Evet," dedim. "Okulum için çok önemli bir kitap raporu. *Lisem* için."

"Peki sözümona hangi liseye gidiyorsunuz?"

"Pleasant View High."

"Elli yıldır kullanılmıyor olmasına rağmen oraya mı gidiyorsunuz?"

Siktir. "Ridge View demek istedim..." Daha önce Google'dan bakmıştım.

"Bütün liseler şu an yaz tatilinde. Bu cuma son gündü." Parmaklarını şaklattı ve kalkmamı işaret etti. "Hadi gidelim. Rutini biliyorsun..."

Ayağa kalkıp not defterimi geri aldım, kapıdan çıkıp koridora girerken onu takip ettim. "Derslere kaçak girip fazladan not almak gerçekten suç mu?" diye sordum. "Burada kime zararım var ki?"

Anahtar kartını kapıdaki gösterge paneline salladı. "Dışarı."

"Bekle." Dışarı çıktım. "Eğer sana yirmi dolar verirsem geri dönüp özel *cronut* için ne tür hamur kullandıklarını bana söyler misin? Belki e-posta adresimi veririm ve sen de bana yollarsın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kapıyı suratıma kapadı.

Off... Not defterimi çantama tıkarırken tanıdık bir kahkaha sesi duydum. Başımı kaldırıp baktığımda, 'Tarifleri Anlamak dersinin öğretmeni olduğunu gördüm.

Kendimi cüretkâr hissederek, "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordum. "Birini dersten atmanın?"

"Çok komik." Adam bana bakarak daha fazla güldü. "Ayrıca dersten *atılmadın*, ben bu sabah oraya girdiğini gördüğüm için çıkarıldın."

"Beni ispiyonladın mı? Benden hoşlanıyorsun sanıyordum... Normalde beni ispiyonlamazsın."

"Yapmam," dedi. "Fakat sınav günlerinde bütün bahisler kapanır. Güvenliğe seni attırıp attırmadığımız zamanlar arasındaki farkı göremiyor musun?"

Afallamıştım.

"Aynen öyle," diyerek omzuma vurdu. "Hepimiz tutkunu takdir ediyoruz ama sınav günleri, gerçekten dersin ücretini ödeyenler için... Artık üniversiteyi bitirdiğine göre seni daha çok göreceğimize inanıyorum?"

Başımla onayladığımda yine kahkaha attı. "Önümüzdeki hafta sonu görüşürüz, Bayan Turner," dedikten sonra yürüyüp gitti.

"Tutkunu takdir ediyoruz" yorumuyla onurlanarak gülümse-dim ve haber beklediğim birkaç aşçılık okulu için ona gayriresmî bir tavsiye mektubu yazdırıp yazdıramayacağımı merak ettim.

Belki bir burs almama yardım edecek bir mektup?

Saatime baktım ve gerçekten parasını ödediğim üniversiteye gitmek için üç saatim olduğunu fark ettim; bugün mezuniyet törenim vardı.

3. Şarkı: Her Şey Çok İyi (3:42)

Arizona

Evet... Kesinlikle yanlış bir kariyer seçtim...

Reeves Üniversitesi yetkililerinin bu yılki seremoniyi gelmiş geçmiş en sıkıcı tören yapabilmek için gizli bir toplantı düzenleyip notlar aldıklarına resmen ikna olmuştum.

Doktoraya kabul edilenlerin yirmi dakika duyurulmasıyla, üniversitenin iyi özelliklerinin gösterildiği otuz dakikalık videoya ve beş farklı konuşmacı çağırdıkları gerçeğiyle bunu kanıtlıyorlardı zaten.

Hepsinde düzgünce oturdum, sosyal medya hesaplarımda gezinip zaman öldürdüm fakat günün dördüncü konuşmacısı kesinlikle monoton konuşma konusunda ustalaşmıştı. Her lafından biri, "Sonra hatırlıyorum ki," "Keşke bilseymişim," ya da "Bunu uydurmuyorum çocuklar... hahaha"ydı.

Sonrasında izleyicilerden hiç kahkaha almıyordu ama. Sadece sessizlik. Ayrıca horultular.

Tekrar esneyebilmek için ağzımı kapadım ve yanımdaki kız kollarını esnetip başını omzuma yasladı. İznim olmadan.

"Aa..." Ona baktım.

"Efendim?" O da direkt bana baktı.

"Ee... seni tanıyor muyum? Niçin bana yaslanıyorsun?"

Gözlerini kırıştırdı.

"Hayır, ciddiymi. *Niçin bana yaslanıyorsun?*"

"Şşşt!" Daha da yerleşip gözlerini yumdu.

İçimden kenara çekilip onu böylece bırakmak ~~yaptı ama sonra~~ na ayak uydurmaya karar verdim. Solundaki kıza baktım, ~~hata~~ çağıran omzuna başımı koyuverdim.

Birkaç dakika sonra, konuşmacı bininci defa "*neredeysen*" ~~diğini~~ diğini" söylerken telefonum annemden gelen bir mesajla titredi.

Üzgünüm hayatım ama buna bir saniye daha dayanamayacağım. Sahnede yürürken bir sürü fotoğrafını çektim gerçi! Ah! Ayrıca bölüm töreni sırasında da çekmiştim! Partin için evde görüşürüz! Yengeç keklerinden yapacağım! Yedide orada ol!

*Sen benim annemsin ve üniversite mezuniyetinden **EPYEN** mi ayrılıyorsun? Gerçekten mi?*

Aslında İKİ SAAT ÖNCE gitmek istedim ama annen olduğum için biraz daha uzun süre kaldım. Seni seviyorum!

Gözlerimi devirdim ama onu suçlayamazdım. Mesaj yazdım: "Ben de seni seviyorum, görüşürüz." Arenaya bakındım. Dinleyicilerden bazıları da tam olarak annemle aynı fikirdeydi.

Lanet olsun, hatta mezunlardan bazıları da aynı şekilde hissediyormuş gibi görünüyordu.

En azından hâlâ ayağa kalkacak kadar enerjisi olanlar.

Ben ne yapmak istediğime karar vermeden telefonum tekrar titredi. Carter.

Şu anda uyanık mısın?

Uyanığım.

Tekrar mesaj attım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Bu konuşmayı fazlasıyla ilham verici buldum.
Eğer dikkatini vermeye çalışırsan bugün bir şeyler
öğrenebilirsin.*

Saçmalık. Zaten herif şu anda ne anlatıyor ki?

Birkaç dakika konuşmacıyı dinledim; dürüst olmam gerekirse, şu anda neden ölü bir japonbalığı hakkında konuştuğunu hiç anlamamıştım ama anlamışım gibi davrandım.

*Fırsatları kullanmaktan, korkutucu riskleri denemekten ve
bunlardan sadece birinin karşılığını alacağını öğrenmekten
bahsediyor.*

Çok yalancısın Ari. Ayrılmalısın.

Kalanını dinlemek istiyorum.

**O zaman umarım mezuniyet partine gitmek için başka
bir seçeneğin vardır çünkü annenin gittiğini gördüm.**

*Ne? Ben SENİN mezuniyet töreninde sana acele ettirdiğimi
hatırlamıyorum. Bütün tören boyunca oturmuştum!*

**Ben eve dönüş yolu için sana bağlı değildim ☺ Beş
dakikan var.**

On dakikaya orada buluşuruz.

Omzumdaki konuşumu nazikçe itip doğruldum.

Konuşmacı biraz daha yüksek sesle, “Bazen sadece sonuna kadar kalmanız gerekir,” dedi, sonu gelmeyen konuşması boyunca konuştuğundan daha yüksek sesle konuşuyordu. “Keşke ben gençken bir sürü konuşmanın sonuna kadar kalmış olsaydım... Üniversite mezuniyetimdeki konuşmaların hepsini dinlemiş olmayı kesinlikle dilerdim...”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ne? Arkamı döndüm, benim hakkımda mı konuşuyor diye görmek için çaktırmadan baktım.

Aynen öyle yapıyordu. Başını salladı ve yerime dönmem için başıyla işaret etti.

"Ne kaçıracağınızı asla bilemezsiniz," dedi.

Geriye doğru bir adım attım.

"Bu, hayatınızın en önemli konuşması olabilir..."

Geriye bir adım daha attım.

"Ayrıca hayatınız boyunca buna pişman..."

Arkamı dönüp koşarak çıktım, arkamdan sınıf arkadaşları-
mın kahkahalarını ve alkışlarını duydum. Koridora çıktığımda
arkamı dönüp baktım; diğer öğrenciler de peşime düşmüş, ayak-
lanmaya katılmıştı.

Üniversite resmen sona erdi...

Kepimi ve cüppemi çıkarıp park alanında Carter'la buluştum.
"Beni erkenden çıkardığına göre mezuniyet partime gitmeden
önce Gayle'de durmak zorundasın."

"İçeride oturmak zorunda mıyız?"

"Sorman gerekmesine bile şaşırdım..." Arabaya bindim ve si-
yah Camaro'sunun üstünü açtıktan sonra hızla lokantaya sürdüm.

Gayle kumsaldaki bir numaralı waffle ve tatlı dükkânıydı.
Öyle popülerdi ki gezici kamyonetler almışlardı ve okul zama-
nında kampüste dolaşıyorlardı.

Menüde özel bir şey yoktu; tipik, ev yapımı Amerikan kah-
valtısı tarzıyla oldukça basitti aslında. Onu başkalarından ayıran
kısmı, 1950 atmosferi ve inkâr edilemez "bu hayatımda yediğim
en güzel waffle" tarifleriydi. Yıllar boyunca yerel halk onları şa-
kayla karışık, insanlar geri gelsin diye hamura kokain katmakla
suçlamıştı, bu nedenle sahibi teneke kutuların içinde hamurları
paketlerken tam önüne "KOKAİN" yazmaya başlamıştı.

Ayrıca Gayle menüde sadece tatlılarına on sayfa ayıran tek
restorandı, her hafta yeni seçenekler ve karışımlar ekliyorlardı.

Burada sayısız gece geçirmiş, birkaç randevuya çıkmış ve
hatta bir doğum günü partisi bile düzenlemiştim. Fakat ne olur-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sa olsun, hayat başka bir yöne saptığında ve konuşmamız gerektiğinde ya da yapacak daha iyi bir şeyimiz olmadığında Carter'la buluştuğumuz yerdı.

Orada o kadar sık buluşuyorduk ki diğer arkadaşları ona ihtiyaç duyduğunda aramak yerine habersizce orada bitiveriyorlardı.

İçeri girdiğimiz anda garson beyaz patenleriyle önümüze kayarak, "Durun tahmin edeyim," dedi. "Vanilyalı yoğurt ve çilekli Belçika waffle'ı, üzerine çikolata parçacıkları. Diğer sipariş de çikolatalı yoğurt, fıstık ezmesi, Oreo parçaları ve şekerlemeli waffle kulesi?"

İkimiz de onayladık. Buraya ne zaman gelsek tam olarak aynı şeyi sipariş veriyorduk.

"Oturun," dedi. "Hemen geleceğim."

Koya bakan pencerelerdeki bir masaya oturduk, turistlerin her yılki gibi kumsalı ele geçirmeye başlamalarının kusursuz bir manzarasıydı.

"Bunu çok özleyeceğim," dedim. "Eğer yakın zamanda bir yere kabul edilmezsem Cleveland'daki aşçılık okulunun teklifini kabul etmek zorunda kalacağım. Onların bir kumsalı olduğunu sanmıyorum... Ya da buna benzer bir restoranları olduğunu."

"Onların pek bir şeyi yok. Orası *Cleveland*."

Kahkaha attım. "Hukuk fakültesi için burada kalacak kadar şanslı olduğunu yüzüme vurmasan keşke."

"Endişelenme. Sana her gün okyanus manzarası fotoğrafı yolladığımdan emin olacağım."

"İşte siparişleriniz." Garson tabaklarımızı bıraktı ve Carter'ın tabağından bir kaşık yoğurt aldım.

"İyy!" Yuttum. "Şunu nasıl yiyebiliyorsun? 'Çikolata' ve 'yoğurt' kelimeleri asla birbirinin yanında kullanılmamalı."

O da benim vanilyalı yoğurdumdan bir kaşık aldı. "Vanilyalının da pek güzel bir yanı yok. İçinde hiç aroma falan yok."

Omzumu silkip ekstra kâsesinden bir oreo aldım, o da benimkinden birkaç parça kiraz cipsi aldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ben onun fıstık ezmesinden azıcık çalarken üniversite basketbol takımından birkaç kişi içeri girdi. Acayip gürültücü ve iğrençlerdi. Carter'ı görünce hemen yanımıza doğru gelip elini sıktılar, birkaç kısa soru sordular ve arada Carter'ın onları çıkardıkları zorlu sezon için tebrik etmesine yetecek kadar zaman bıraktılar. Carter'ın birinci sınıftaki kısa süreli ancak iyi bilinen sezonunu övdüler.

Aslında takım bu yıl berbattı, üniversitenin basketbol tarihindeki en kötü hâllerini yaşıyorlardı. Eski takım arkadaşları bunu asla yüzüne vurmayacak olsa da, yıllar önce ona konulan tanrı hakkında yalan söyleyip söylemediğini, her şeye arkasını dönüp gitmek için ön çapraz bağlarındaki sakatlığı bahane olarak kullanıp kullanmadığını merak ettiklerinden emindim.

Çocuklar vedalaşıp gittikten sonra, "Özlüyor musun?" diye sordum.

"Hayran kızları özlüyorum."

"Hâlâ hayranların var. Sadece farklı türde."

"Şey, o konuya gelirsek..." Gözleri restorandan çıkan takımı izledi. "Benim kendime ait beklentilerim varken başka insanların beklentilerini üzerime yıkmasını asla sevmedim. Yani hayır. Takımın parçası olmayı hiç ama hiç özlemiyorum."

"Kesinlikle anlıyorum. Yeri gelmişken, konu özlediğimiz ve özlemediğimiz şeyleri konuşmaya geldi..." Telefonumu çıkar-dım ve gizli "Uzun süreli ilişki uyumu" çizelgemi açtım. Carter'a bunun gerçekten var olduğunu hiç söylememiştim çünkü bana sildirmenin bir yolunu bulacağından emindim.

"Emily'yle ilişkinde farklı yapabilmeyi dilediğin tek şey ne?" diye sordum.

"Keşke onunla hiç tanışmasaydım."

"Hadi ama..." Yazmaya başladım. "Bu hep sonraki ilişkimde neyi yapmamam gerektiğini anlamama yardım eder, bu nedenle önce ben başlayacağım. Scott'la benim durumumda, yakınlık konusundaki çekincelerim hakkında onunla çok daha önce konuşmayı deneyebilirdim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Hayır, düzüşmeyi deneyebilirdin."

"Sen de *havlama*yı deneyebilirdin." Patlamıştım resmen. "Belki bir şans vermiş olsaydın Emily'nin miyavlamaları o kadar garip görünmezdi."

"Aa?" Kahkaha attı. "Sinirine mi dokundum yoksa? Cinsel yönden o kadar bezmiş hâlde misin?"

"Hayır." Yüzüne jelibon ayıcık attım. "Gerçi aşçılık okuluna gitmeden önce biraz seks yapmak güzel olurdu."

"O zaman yapsana. Ben o konuda sana yardım edebilirim."

"Ne?" Ona öldürücü bir bakış attım. "Seninle değil. Aklını mı kaçırdın?"

"Kesinlikle benimle seks yapmandan bahsetmiyorum." Waffle'ımın son parçasını alıp ayağa kalktı. "Sen benimle başa çıkmazdın."

Gözlerimi devirdim. "Lütfen ama!"

"Ciddiyim, önümüzdeki birkaç ay içinde iş dışında yapacak pek bir şeyim yok," dedi, "yani bir erkek bulma konusunda sana yardım edeceğim – üç dört kişi, sadece seks için. Aslına bakarsan, arayışımızı bu akşam mezuniyet partinden hemen sonra başlatıyoruz."

"Beni ondan da erken ayrılmaya ikna etmeye çalışmayacağına emin misin?"

"Bir şekilde uykuya dalmama sebep olmayı başarmadığın sürece." Kahkaha atarak beni çekip kaldırdı ve dışarı çıkardı.

Arkamızda güneş batıyordu, park alanından geçerken hayatımın bu parçasını şimdiden özlemeye başladığımı fark ettim.

O gece daha sonra...

Kapkekin son parçasını ağzıma tikiştirip anneme sarıldım. "Bu akşam bana parti düzenlediğin için teşekkür ederim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Senin için her şeyi yaparım." O da bana sarıldı. "Bekle bir dakika. Scott nerede? Daha sonra mı gelecek?"

"Şey, o konuda... Yürütemedik."

"Yaa, üzgünüm tatlım." Bana anlayışlı bir bakış attı. "Daha iyi birini bulacaksın."

"Sadece umut edebilirim." Pencereden dışarı baktım, arlemenin geri kalanı ışıkları indirmek ve masayı kaldırmakla meşguldü. "Neyi temizlememi istersin?"

"Kesinlikle hiçbir şeyi," dedi. "Bu partiyi senin için verdim, yani hiçbir şeye yardım etmen gerekmiyor. Arkadaşlarınla dışarı çık ve gecenin kalanının keyfini çıkar."

"Sen kimsin ve gerçek anneme ne yaptın? Düzen takıntısı olan ve her şeyin yarım saat içinde temizlenmesinde ısrar eden kadına?"

"Ben fikrimi değiştirmeden önce acele edip çık git buradan." Kahkaha atıp beni oturma odasına kovaladı, sınıf arkadaşlarımdan birkaçı eşyalarını toplamış gidiyordu.

Lojistik dersinden eski çalışma arkadaşım olan Tina kanepede elini Carter'ın kolunda gezdiriyordu. Gizlemiyordu bile, durmadan kızarıyor ve sonra gülümsüyordu.

Kiraz kırmızısı dudağını ısırırken Carter'a, "Bir ara seninle konuşmak isterdim," dedi.

"Ben de seninle konuşmak isterdim." Carter ona şu benim dışımda her kadını etkiliyormuş gibi görünen aptal, etkileyici sırıtışını yolladı.

Odaya girip sınıf arkadaşlarıma geldikleri için teker teker teşekkür ettim, gitmeden önce son birkaç selfie çektik. Tam Tina'ya da teşekkür etmek üzereydim ki aniden kanepeden fırlayıp elimi tuttu ve beni misafir banyosuna çekti.

"Tampona falan mı ihtiyacın var?" diye sordum, kafam karışmıştı. "Soldaki en alt çekmecede."

"Hayır." Gülümsedi. "Sana arkadaşım hakkında bir şey sormak istedim."

"Carter mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Evet.” Sanki Carter duyabilecek bir yerdeymiş gibi sesini alçalttı. “Onunla çıksam bana kızar mıydın?”

“Niye kızayım ki?”

“Çünkü şey... Geçmişte muhtemelen bir şey yaşadığınızı ve senin hâlâ gizli duyguların olduğunu düşünüyorum, yani...”

“Gizli duygularım falan yok,” diyerek lafını kestim. “Biz hiç öpüşmedik. Hatta sarıldığımız zamanlar bile nadirdir... Benim hakkımda tam olarak ne zamandır böyle düşünüyorsun?”

“Mesele o değil.” Elini sallayarak konuyu savdı. “Mesele şu: Onunla çıkmak istiyorum ve arkadaş olduğumuz için bunun sorun yaratmayacağından emin olmak istiyorum.”

Biz arkadaş değildik. *Çalışma partneriydik.*

“Benim için hiçbir sorun yok,” dedim. “Aslında benim iznime falan ihtiyacın yok. Çıkma teklifini bana değil de ona etsen?”

“Kocaman bir aleti olduğunu duydum.” Sesini yine alçaltmıştı. “Gerçekten edepsiz ve sert sekse düşkün olduğunu da... Doğru mu?”

“Ben nereden bileyim be?”

“Ah, hadi ama...” Bana imalı bir bakış attı. “Aletini hiç ellememiş olamazsın ya da şöyle bir bakmışsındır...”

“Ellemedim de bakmadım da.”

Yalanımı yakalamaya çalışmış gibi yaklaşımını değiştirdi. “Bizim okulumuzda bile değil, Arizona. Yine de onu sürekli bizim kampüste görüyorum.”

“Bizim okuldan birkaç kızla çıktığının farkında mısın? Bunun için başka bir iyi sebep daha...”

“Yani yüzde yüz emin olmak için soruyorum, bana birbirinizi hiç denemediğinizi mi söylüyorsunuz?”

“Az önce ‘denemek’ kelimesini gerçekten cinsel anlamda mı kullandın?” Buna inanamıyordum. “Bana bak, biz hiç seks yapmadık, birbirimizi *denemedik*. Bu konuda bana güvenilebilirsin. Ayrıca *asla ama asla* yapmayacağımızı söylediğimde bana güvenmelisin.”

Birkaç saniyeliğine bana baktı, sanki söylediğim her şeyi geri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

alıp almayacağını anlamaya çalışıyormuş gibiydi, ardından gülümsedi. "Çok tatlıydı!" Bana sarıldı – edliyim, kollarını etrafıma doladı ve öyle sıkı sarıldı ki öksürmeye başladım. "Çabucak bir soru soracağım ama... Ben bilirim diye düşünmüştüm. En sevdiğin renk ne?"

"Mavi, deniz mavimsi."

"Bildiğim iyi oldu." Kapıyı açarken bana göz kırptı. "Beni dışarı çıkardığında elbisenin altına giyeceğin tanga rengi için aklımda bulunsan."

Buna karşılık olarak kullanmama yetecek bir göz devirme hareketi yoktu, o yüzden sadece gülümsedim ve onu oturma odasına doğru takip edip Carter'a son birkaç cümle etmesini bekledim. Telefon numarasını verdi ve sanırım kulağına, "seni becermek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldayıp ona son bir yehvetli bakış attıktan sonra gitti.

Carter kapıyı onun arkasından kapatırken, "Güzel partiydi," dedi. "Gitmeden önce evin hangi kısmını temizlemen gerekiyor?"

"Hiçbir yerini. Annem yardım etmek zorunda olmadığını söyledi. Sadece gecemin tadını çıkarmamı söyledi."

"Öyle söylemiş olmasına imkân yok." Duvara yaslandı. "Söyle de neresiye sana yardım edebileyim. Eğer acele edip bitirirsek son içkilerden önce seks kurbanını aramaya başlayabiliriz."

"Ben ciddiydim, Carter!" Annem mutfaktan seslendi. "İkiniz de gidebilirsiniz!"

Daha fazla sorgulamadı. "Bardan bara mı gezelim?"

"Kesinlikle." Dışarı çıkıp arabasına bindim, radyo istasyonunu değiştirdim ve Tina hakkındaki birkaç sorusunu cevapladım.

Park alanında yer ararken, eğer fikrini değiştirip Tina'yla (ya da bu yaz herhangi biriyle) ciddi olmaya karar verirse kız Emily'ye benzemesin diye En İyi Arkadaş Tanrıları'na dua ettim. Onlardan birine daha katlanamazdım...

Carter'ın en iyi arkadaşı olmak zaten riskli bir bölgeydi. Carter bizi tanıştırdığı anda bütün kız arkadaşları otomatik olarak şüpheleniyordu. Carter bakarken bana gülümsüyorlardı ve

arkasını döndüğü anda dik dik bakıyorlardı. Carter ne zaman benimle telefonda konuşsa her zaman konuşmanın ortasında, "Hayır, ciddiylim. Sadece en iyi arkadaşım," diyordu. Genellikle birden fazla kez.

Ayrıca ilişkilerinde neredeyse her seferinde bir ültimatom da oluyordu: "Arizona'yla mı çıkıyorsun, BENİMLE mi?"

Biz kesinlikle "sadece arkadaş", sadece kahrolası arkadaş olsak da (insanlar neden bunu göremiyordu?!) Carter'ın geri adım atıp benimle bu kadar sık konuşmamasına aldırmazdım çünkü aylar sonra sonuç hep ayrıydı: Başka bir ayrılık daha. Neyin yanlış gittiğini konuşmak için yapılan başka bir telefon konuşması daha. Sonraki deliyi bulana kadar verilen başka bir mola daha.

Aslında sonraki kız arkadaşıyla oturup konuşabilmeyi dilerdim. "Hey, sen aptalca bir şey düşünüp asla olmamış ve asla olmayacak bir şey için onu suçlamaya başlamadan önce muhtemelen içini rahatlatacak birkaç gerçeği sana söyleyeyim:

1. Ona karşı bir çekim hissetmiyorum. HEM DE HİÇ. Bu heyecanın sebebini anlamıyorum, üzgünüm.
2. Onu 'becermekle' ilgilenmiyorum. HEM DE HİÇ. Beni tatmin edecek kadar harika seks yapıyorum ve biriyle birlikte değilsem, ünlülerin fantezilerini kurarken vibratörüm gayet iyi hizmet ediyor. O DEĞİL.
#GerçekHikâye
3. Bir keresinde, on sekiz yaşındayken bir havuz partisinde beni çıplak gördü ve bana HEMEN kıyafetlerimi giymem için yalvardı, *yalvardı* yahu. Yani, evet, o da bana karşı bir çekim hissetmiyor. Artık ikimiz hakkında herhangi bir suçlamada bulunmayacağına söz verebilir misin?"

Elbette potansiyel bir kız arkadaşla oturup konuşmanın meseleyi azaltmaktan çok daha fazla şeye sebep olacağından eminim, o yüzden bu enkaz tiplere ayak uyduruyordum. Bir gün psikopat olmayan birini bulmasını umuyordum.

"Hey, Ari?" Dakikalar sonra Carter elini yüzümün önünde salladı.

"Ne?"

"Arabadan bu akşam çıkmayı düşünüyor musun?" Kapımı açmıştı. "Yoksa yazın kalanı boyunca vajinayı parmaklamayı tercih edeceğine mi karar verdin?"

Gözlerimi devirip dışarı çıktım ve Margaritaville'e doğru giderken onu takip ettim.

Sattıkları en güçlü birayı söyledim ve mekânı inceledim. "Bu, 'sadece seks' için birini bulma meselesi işe yaramazsa Cleveland'a gitmeden önce yüzde yüzlük bir adam bulur muyum sence?"

"Fazlasıyla şüpheliyim." Gülümseyerek barın ahşabına yaslandı. "O zamana kadar üç ayın var ve bir erkeğe fikrini değiştirdiğini söylemeden önce en az sekiz ay bekletiyorsun."

"Ben ciddiyim." Omzunu yumrukladım. "İyi, samimi bir adamla tanışmak ve bir defalığına her şey kusursuz ve doğrudu gibi hissetmek harika olurdu, anlıyor musun? Baştan o doğru sinyallere ve hislere sahip olunca, uzun süreli bir ilişkide nasıl ilerleyeceğimi düşünerek endişelenmem gerekmezdi."

"Ânında aşktan falan mı bahsediyorsun?"

"İlk görüşte aşktan bahsediyorum."

"Öyle bir bok yok," dedi. "Anlık bir ilgi üzerine inşa edilen herhangi bir ilişkinin sonu başarısızlıktır. Güven bana, ben bunun örneğiyim."

"Sen erkek orospusu olmanın örneğisin." Biramı yudumladım. "İkisi aynı şey değil."

"Eğer erkek orospusu olsaydım geçtiğimiz iki yılda altı kız arkadaşım olmazdı. Altı, Ari."

"Altı kız arkadaş, beş tek gecelik ilişki, dört 'yatağında bir kız var ve adını bilmiyorum' sabahı, üç 'hassiktir, seks bok gibiydi' gecesi ve bir..."

"Armut ağacındaki keklik mi?"

"Hayır. Bir 'Lütfen Ari, gelip beni buradan al.' Fakat senin tahminin de epey yakındı."

“Çetelesini tuttuğunu bilmiyordum...”

“Çünkü tutmayı çok kolay hâle getiriyorsun.”

“Bunu aklımda tutacağım.” Gözlerini devirdi. “Hey, şuraya bak.” Pipetiyle işaret etti. “Şu adama ne dersin? Seninle birkaç gece geçirmek ister gibi görünüyor.”

Bahsettiği adama baktım: Kısa kollu beyaz bir tişört ve bej ayakkabılarıyla uyumlu bir pantolon giyiyordu.

“Sevimli...” Ona tekrar baktım. “Gerçi benim tipim olduğunı sanmıyorum.”

“Acayip şekilde senin tipine benziyor. Herif yıllardır kimseyi becermemiş gibi görünüyor.”

Kahkaha attım. “Hayır, sağ ol. Şuna ne dersin?” Komple mavi giyinmiş birini işaret ettim.

“Ayakkabı koleksiyoncularından nefret ettiğini sanıyordum.”

Gözlerimi ayakkabılarına indirdiğimde başımı iki yana salladım. Ayakkabı delisi biriyle çıktıktan sonra, o ayakkabıların sadece ayakkabı takıntısı olan biri tarafından giyilebilecek özel bir tür olduğunu biliyordum.

“Ah, bekle biraz...” Carter gülümsedi. “Bir hayranın var gibi görünüyor. Soluna bak.”

Yavaşça dönüp baktığımda siyah tişört ve kot pantolonlu bir adamın bana gülümsediğini gördüm. Başını yana eğdi, sanki Carter ile aramızdaki ilişkiyi anlamaya çalışıyordu.

Anında kayarak uzaklaştım ve çocuk bana gülümseyip elini hafifçe salladı.

Carter, “Gidip onunla konuş,” dedi.

“Şışt! Benimle konuşmayı kes! Birlikte olduğumuzu düşünebilir...”

“Eğer gidip onunla konuşursan düşünmez, Ari. Tanrım...”

Adama bakmaya devam ederken tereddüt ettim, sonra Carter’ın beni koltuğumdan ittiğini hissettim.

“Git.” Beni kovaladı. “Sen de beni birine karşı çekici gösteriyor değilsin.”

Başımı iki yana salladım ve siyah tişörtlü çocuğa doğru yü-

rüdüm, her adımla kızarıyordum. Yakından on kat daha iyi görünüyordu.

"Selam..." Gülümseyerek inci gibi beyaz dişlerini gösterdi.

"Selam..."

"Gözümü dikip baktığım için üzgünüm," dedi. "Erkek arkadaşın seni durmanı söylemen için mi yolladı?"

"O benim erkek arkadaşım değil."

"Bunu duyduğuma sevindim." Tekrar gülümseyerek elini uzattı. "Ben Chris."

"Arizona."

"Tanıştığımıza memnun oldum..." Parmaklarımı nazikçe okşadı. "Aslında birkaç sarhoş arkadaşımı eve götürmek için buradayım sadece fakat... seninle yarın ya da önümüzdeki hafta buluşmak isterim. Daha sessiz ve daha az kalabalık bir yere ne dersin?"

Başım la onayladım, basit bir dokunuşuyla bile nutkumun tutulmasına sebep olmuştu.

"Numaranı alabilir miyim, Arizona?" Yavaşça elimi bıraktı ve telefonunu cebinden çıkardı.

"555-9076..." Gözlerimi onunkilerden ayırmadan telefonumu çıkarmayı başardım. "Seninki?"

"Şu anda seni arayan numara." Telefonum bilinmeyen bir numara tarafından arandığında sırtıttı. "Seni yarın kesinlikle arayacağım." Beni baştan aşağı süzdükten sonra geriye doğru adım attı. "Seninle tanışmak çok güzeldi."

"Seninle tanışmak da öyle." O, kalabalıkta kaybolana kadar kök salmışım gibi durdum, sonra da yerime geri döndüm.

"Ee?" Carter hesabı kapamak için barmene işaret verdi. "Nası l gitti?"

"İyi, gerçekten iyi. Sadece birkaç kelime konuştuk ama yarın beni arayacak." Kendimi sersemlemiş küçük bir kız gibi hissediyordum. "Bana dokunduğunda kesinlikle bir şeyler hissettim, güçlü bir şeyler."

"Sana şimdiden zührevi hastalık bulaştırdıysa bu oldukça kötü bir işaret."

“Çok korkunçsun!” Kahkaha attım. “Ben yokken kendine yeni bir kurban buldun mu?”

“İki dakika içinde mi? Hayır ama bu yaz tatilinin bir noktasında biriyle yatmanı garantileyeceksek bu akşam birkaç randevu daha koparmamız gerektiğini fark ettim.” Bahşışı barın üzerine bırakıp elimi tuttuktan sonra beni kalabalığın içinden geçirdi ve dışarı çıkardı. “Birkaç bara daha gitmeliyiz.”

“Ne? Niye? Bir tane buldum işte, yarın beni arayacağına söz vermiş birini. Sadece elime dokunduğunda bile gerçek bir kıvılcım oluşturdu. Orada söylediklerimin hiçbirini duymadın mı?”

“O sadece bir adam, Ari.” Başını iki yana salladı. “Bir. Yarın seni gerçekten arayacağını kim bilebilir? Sırf yapacağını söyledi diye ona güveniyor musun?”

“Şey, evet...”

“Yani tamamen yabancı birinin sana söylediği her şeye inacaksın?”

“Bir kıvılcım vardı, Carter... ‘Beni kesinlikle arayacak,’ dedirten bir kıvılcım.”

“En azından beş ek seçeneğe ihtiyacın var.” Arabasının kapılarını açtı ve içeri girmemi işaret etti. “Şu anda sahip olduğun en büyük sorun bu. Gerçekten birileriyle çıkmalı ve güya bir kıvılcım hissettiğin ilk kişiye bütün umutlarını bağlamayı kesmelisin.”

“Bu her zaman yaptığım bir şey değil... En azından beni ilk kez öpene kadar bekliyorum.” Kahkaha attım. “Öpüşme değerlendirmesi konusunda epey iyiyimdir, bilirsin. Bir adamın ağzını kullanım şekliyle onun hakkında bir sürü şey söyleyebilirim.”

“Eminim söyleyebilirsin.” Arabayı çalıştırıp birkaç sokak ötedeki daha popüler bir bara sürdü. “Bir telefon ihtimaliyle şu anda gözlerinde yıldızlar parlıyor. Öpüldükten sonra nasıl görüldüğünü görmek istemem.”

“Bir gün kaydedip sana video atarım.”

“Lütfen yapma.” Bana bir bakış attı, park edecek bir yer bulurken kahkaha atıyordu. “Eğer şu herifle tanıştıktan sonra gö-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ründüğün tipine benziyorsa asla öğrenmek istemiyorum. Şimdi, boş alanlara gözlerini dikip bakmaya başlamadan önce arabadan çık, böylece vajinanın tam olarak ihtiyaç duyduğu şeyi nasıl tavlacağını gösterebilirim.”

“Gerçekten mi? Sana ne kadar derinlere daldığını söylemiş miydim hiç?”

“Hayır.” Arabadan çıkarken gülümsedi. “Fakat bunun tek sebebi, hiç düzüşmemiş olmamız...”

Beşinci Sınıf

Carter

Sevgili Carter

Dawson Meade III hakkında ne söylediğin umurumda değil ilk öpüşmem onunla olacak ve dış tellerimi UMURSAMAYACAK. Bana âşık olup sevgilisi olmamı isteyecek. Sonra sen kıskanacaksın çünkü öpülmenin nasıl bir his olduğunu hâlâ bilmiyor olacaksın.

Nasıl olduğunu okuldan sonra söylerim.

İçtenlikle öpülen,
Arizona

Sevgili Arizona,

İlk öpüşmeni umursamıyorum ama Dawson'ın kusurlu olduğunu ve herkesi öpeceğini bilmelisin. Geçen hafta onu aynada kendini öperken gördüm. Güven bana, dış tellerini umursayacak. Hâlâ güzel değiller.

Ayrıca kıskanmayacağım çünkü ilk öpücüğümü bugün Rachel Ryan'dan alacağım. Fransızlar gibi yapacağımızı söyledi.

Nasıl olduğunu okuldan sonra SANA ben söylerim.

İçtenlikle İLK öpülen,

Carter

Arizona notumu top yaptı ve zil çalarken bana gözlerini devirdi.

Defterimi kapayıp onu dolabına kadar takip ettim. Okuldan sonra hep orada buluşurduk.

“Şu telleri ağzından hiç çıkaracak mısın, Ari?”

“Niye umurunda ki?”

“Çünkü Dawson’dan başka kimse sevgilin olmak istemeyince ağladığını duymak istemiyorum... Tellerin yüzünden.”

Daha kötü olamayacaklarını düşünmüştüm ama bazen yemek yiyebilmek için onlara renkli bantlar sokuşturuyordu. Bazen ona açlıktan ölmesinin daha iyi olacağını söylüyordum.

“Rachel’la ikiniz buluşma yeri seçtiniz mi?” diye sordu.

“Evet, spor salonunun dışındaki ağacın orada buluşacağız. Dawson’la sen?”

“Futbol takımının tabelasının arkasındaki park alanında yapacağız,” dedi. “Sence gerçekten diş tellerimi umursar mı?”

“Değişir... Sence Rachel gerçekten saçımı umursar mı?”

“Saçının nesi var?”

“Geçen hafta bana kaşındırdığını söyledin.”

“Kaşındırıyordu.” Dolabının kapağını kapadı. “Çünkü omzumda uyuyakaldın.”

“Ah, evet...” Hatırlamıştım. Geçen hafta fen dersi sırasında birbirimize not uzattığımız için cezaya kalmıştık. Oraya birlikte gittiğimiz her seferinde yaptığım gibi omzunu yastık olarak kullanmıştım.

“Ari, sence biz...” Durdum. “Sence biz...”

“Bence biz ne?”

“Yani... İkimiz de bugün öpüşeceğimize göre, önce ilk öpücüğümüzü test etmeli miyiz sence? Birbirimizle? Böylece dürüst olabiliriz ve düzeltilmesi gereken ne varsa düzeltiriz, ne dersin?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Aslında ben de sana aynı şeyi soracaktım..." Derin bir nefes verdi. "Eğer bunu yaparsak zamanı geldiğinde ikimiz de o kadar gergin olmayız."

"Tamam, güzel. Beni takip et." Koridorda peşimden gelmesini işaret ettim. Kimsenin gelmediğinden emin olmak için iki tarafa da baktım. Temizlik malzemesi dolabını açıp onu içeri çektim.

O kitaplarını merdivene bırakırken ben de kapıyı kilitledim.

"Tamam..." Gerçekten gergin görünüyordu. "Nasıl başlarıyız?"

"Şey, önce..." Önünde durup ayakkabılarımızın birbirine değdiğinden emin oldum. Sonra babamın ne zaman annemi öpecek olsa yaptığı şeyi yaptım, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Şimdi, üç deyince öpeceğiz." Boğazımı temizledim. "Bir..." Gözlerini kapatıp ellerimi tuttu.

"İki..."

"Bekle! Bir şeyi unuttum!" Cebinden dudak kremi çıkarıp dudaklarına sürüverdi. "Şimdi sayabilirsin."

Üff! Kızlar...

Gözlerimi devirip başladım. "Tamam, tekrar başlıyorum... Bir... İki..." Gözlerimi yumup öne doğru eğildim. "Üç..."

Dudaklarımızı birbirine bastırıp saniyelerin geçmesine izin verdik, bekliyorduk. Bir şey bekliyorduk.

Filmlerdeki gibi değildi. Hiç de bir şey olduğu yoktu.

Ari dudakları hâlâ benimkilere yapışmış bir hâldeyken, "İki... Ne kadar süre böyle kalmalıyız, Carter?" diye sordu.

"Bilmem... Belki beş saniye daha?"

"Tamam... Olur..."

Beşe kadar sayıp geri çekildi.

"Ee..." dedi. "Tellerimi fark ettin mi? Dudaklarım çok yapış yapış mıydı?"

"Telleri fark etmedim ama onun yanına gitmeden önce dudak kremi sürdüğünden emin ol. Peki ya ben? Alınım seninkine değdiğinde kaşınmaya mı başlar?"

"Hayır. Normaldi ama Rachel'ı öperken içinden say, sesli yapma."

"Tamamdır." Kitaplarını alıp ona verdim. Kapının kilidini açıp kolu çevirdim ama ben itmeden açılıverdi.

"Bu da ne!" Okulun hizmetlisi, bazen ceza sırasında temizliğe yardım etmemizi isteyen adam bir bana bir Ari'ye baktı. "Aslında biliyor musunuz... Konu siz ikinize gelince bilmek bile istemiyorum. Dışarı çıkın. *Hemen.*"

Ari, "Bir şey yapmıyorduk!" diye bağırdı.

"O zaman acele edin ve ben herkese yaptığınızı söylemeden önce dolabımdan çıkın."

İkimiz de oradan çıkıp ayrı yönlerle koştuk. İlk öpüşmemiz için o Dawson'a, ben de Rachel'a...

4. Şarkı: Hüzünlü Güzel Trajik (4:13)

Carter

“Bayan ve baylar,” dedi Siyasal Bilimler’in dekanı mikrofona doğru, “lütfen gecenin son onur öğrencisini alkışlayalım, Carter James!”

Küçük sahneye çıkıp ödülümü –önünde “Yılın Öğrencisi” yazan gümüş bir plaketi– kabul ederken gürültülü bir alkış patlayıverdi.

Bu akşam, benim bölümümdeki en iyi öğrenciler için düzenlenen, mezuniyet sonrası özel bir törendi. Her nedense, görevliler diğer törenlerden günler sonra yapma fikrinin harika olduğunu düşünmüşlerdi. Ayrıca ünlü bir otelin çatı katında yapmanın da akıllıca olduğunu düşünmüşlerdi, böylece sıkıldıkça arkadaki kumsal manzarasına bakıp dikkatimizi onlara veriyormuş gibi davranabiliyorduk.

Konuşmacı, “Bölümümüzün en iyi yirmi öğrencisini onurlandırmaya geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederiz,” diye devam etti. “Bu akşam onurlandırdığımız öğrencilerimizin her birinin hukuk fakültesi sınavından 177 ila 180 tam puan arasında puanlar aldıklarını da bilmelisiniz.”

Daha fazla alkış koptu.

Saatime baktım.

"Gitmeden önce tatlı büfesine uğrayın, hukukta heyecan verici kariyerlerinize başladığınızda lütfen bizimle temasa geçtiğinizden emin olun!"

Yine alkışlar başladığında doğruldum ve tatlı büfesine yöneldim, okuldayken gerçekten konuştuğum birkaç sınıf arkadaşım la vedalaştım.

"Vay vay, Carter James değil mi bu..." Gri saçlı bir adam önüme çıkarak yolumu kapadı. "Ne farklı bir dönüşüm geçirdin, değil mi?"

"Pardon?"

"Süperstar atletten süperstar öğrenciye." Gülümsedi, sağ bacağıma baktı. "Sakatlanman ne fena oldu. Sanırım sen hiç sakatlanmamış olsaydın takım kesinlikle iyi yerlere giderdi. Sözüme na sakatlık..."

Yumruklarımı sıktım, takım elbise giydiğime memnundum. Eğer birini yumruklamam gerekirse kumaş pek de bağışlayıcı olmazdı.

Adam bir karşılık beklemeden konuşmayı sürdürdü. Bu kampüsteki her işe yaramaz fanatiğin zaman zaman merak ettiğini bildiğim şeyi doğruluyordu. "İkinci bir görüş için başka bir doktora gidemez miydin sence? Gittiğin doktor en iyisi değildi. Okul seni test yaptıрман için New York'a yollamayı bile teklif etti. Ayrıca rehabilitasyon da önerdiler, değil mi?"

"Öyle."

"Yani, beni yanlış anlama. Her sömestir dekanın listesine girmen ve hukuk sınavından 177 ve üzeri alman..."

"Ben 180 aldım."

"Doğru." Boğazını temizledi. "Şey, bu etkileyici, evlat ama iyi yerlere gelebilirdin. Michael Jordan çok önemli bir final maçına gripken çıktı. Lanet olsun, gelmiş geçmiş en iyi pivotlardan biri olan Willis Reed kırık uylukkemiğiyle oynadı. Kırık. Birçok oyuncu seninle aynı sakatlığı yaşadı, yani neden en azından denemediğini anlamıyorum."

"Artık bitirdin mi?" Yumruklarımı aşağıda tuttum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ailen kararın hakkında ne düşündü?” Durmayacaktı. “Onlarla hiç konuştun mu ki? Eminim baban asla...”

“Siktir git.” En sonunda patladım. “Benim hakkımda bir bok bildiğin yok ve kendi hayatımla ilgili verdiğim bir kararı anlayıp anlamaman umurumda değil. Kendi hayatını yaşı.”

“Sadece diyorum ki...”

“Eğer devam edersen söyleyecek pek bir şeyin olmayacak,” dedim gözlerimi kısarak. “Bu takım elbisenin seni kandırmasına izin verme.”

Bana tam anlamıyla şok içinde baktı.

“Ayrıca kayıtlara geçsin diye söylüyorum,” derken geriye bir adım atarak kendime alan verdim, “Michael Jordan gripken oynadığında kahrolası profesyonel bir sporcuydu, ben değildim. Evet, Willis Reed gelmiş geçmiş en iyi pivotlardan biri fakat durmadan sakatlandığı için emekli olmak zorunda kaldı, değil mi?”

Hiçbir şey söylemeden öylece bana baktı, o yüzden yürüyüp uzaklaştım. Sınıf arkadaşlarımdan hiçbirisiyle konuşmakla ya da tatlı büfesine uğramakla uğraşmadım. Eve gitmek istiyordum çünkü böylece gerçekten yanında olmak istediğim insanlarla beraber olabilirdim.

Alabama binip müziği sonuna kadar açtım, o piç kurusunu ve düşüncelerini kafamdan atmak için çok uğraştım ama kaçarı yoktu. Her şey sanki antika bir film şeridindeymiş gibi önümde oynamaya başladı – kare üstüne kare.

Beş yıl önce LSAT’e girmeyi ya da akademik yolda ilerlemeyi düşünmek zorunda bile değildim, ülkedeki en iyi basketbol takımına sahip okullardan birine seçilmiştim. Lise üçüncü sınıftayken basketbol oynamaya başlamış “beklenmedik fenomen” ya da “inanılmaz yetenek”tim.

Dışarıdan bakıldığında o konuda gerçekten tutkulu gibi görünüyordum. Ülkenin dört bir yanındaki üniversitelerin koçlarıyla konuşmuş, son yılımdaysa zaten yetenekli olan takımımı eyalet şampiyonluğuna götürmüştüm fakat dikkati sadece acımın yönünü değiştirmek için kullanıyordum. Çok iyi tanıdığım acıyı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Antrenman için her gün fazladan saatler harcamamın sebebi oyunumu geliştirmek değil, hiçbir şey düşünmek istemememdi. Maç kaybettiğimizde ya da kritik bir atışı kaçırdığımda yıkılmış ve hayal kırıklığına uğramış gibi görünürdüm ama aslında umurumda bile değildi.

South Beach Üniversitesi'nin tam spor bursunu kabul ettiğim için kendimi biraz suçlu bile hissettim, oynamak istemediğimi biliyordum ve medyanın üzerimdeki dikkati ilk yılımda en üst seviyeye ulaştı.

Ancak sezonun dördüncü maçında ön çapraz bağımı kopardım ve baş etme mekanizmam saniyeler içinde benden alındı. Aniden ve hızla başlayan ilgi, bir anda bitivermiş gibiydi.

Evet, doktor bana yoğun bir rehabilitasyonla yeniden oynayabileceğimi söylemişti, iyileşmem altı ila sekiz ay kadar sürebilirdi ve sonra iyi olacaktım. Ancak onun yerine, bana "Bir daha spor müsabakalarında asla oynamamalı" tanısı yazmasını istedim. Üniversiteli sporcu hayatını yaşamaya bir gün daha katlanamayacaktım. Kendimi yeni baş etme yöntemleri bulmaya zorlamak zorunda kalmıştım.

Artık arayacak bir ailem olmadığından –onları sadece arada sırada hatıralar hayata getiriyordu– sırtımı arkadaşlarıma yasladım.

Sadece arkadaşlara.

Josh vardı; en yakın erkek arkadaşım, şu anki ev arkadaşım ve neredeyse her şeye bir bahanesi olan, kardeşlik birliği kültürüne takıntılı biriydi. Eski takım arkadaşım Dwayne vardı; yakında profesyonel bir sporcu olacaktı ve ilk kurada seçilecekti, kampüsteki basketbol maçları için bana hâlâ bilet getiriyordu. Elbette tüm bu süre boyunca yanımda olan Arizona vardı. "Tartışmaya Açık Doktor Tanısı" ile ilgili gazeteleri okumama asla izin vermemişti, herkes beni bıraktığında bile hep yanımda olmuştu, o en iyi dostumdu. Ne olursa olsun güvenebildiğim yegâne insandı. Ayrıca nedenini bilmem ama ödül töreninden en sonunda eve döndüğümde mutfağımda duran tek kişiydi.

İçeri girdiğimde, "Mezuniyet partini sadece dört kişiyle mi kutlamak istedin?" diye sordu. "Buraya kolaylıkla yüz kişiyi getirebileceğini biliyorsun, bir de sadece kadın hayranlarını sayıyorum."

"Cinsel yönden çekici olmam seni öldürüyor, değil mi?"

"Kulağa ne kadar saçma geldiğine takılmadan 'cinsel yönden çekici' diyebilmen beni öldürüyor sadece."

Gülümsedim. "Eğer alçakgönüllü olsam benden daha çok mu hoşlanacaktın?"

"Eğer dürüst olsaydın daha çok hoşlanırdım." Kahkaha attı, Josh ve Dwayne eve o anda girdi. Her zamanki gibi basketbol istatistiklerini konuşuyorlardı.

Dwayne etrafına bakınarak, "Sadece üçümüzü davet ettiğin konusunda ciddi miydin?" diye sordu. "Arizona'dan başka kız yok mu?"

"Bunda bir sorun mu var?" diye sordum.

"Hayır." Josh omzunu silkip tezgâhın üzerine bir torba bıraktı. "Bu hafta fazlasıyla kalabalık on partiye gittim, sanırım bu akşam ufak bir grupta takılmayı tercih ederim. Şey, Arizona haricinde. O konuda Dwayne'den yanayım. O burada olmadan da idare edebiliriz, burada yaşadığım için de oyumu onun gitmesinden yana kullanıyorum."

Arizona ona ortaparmağını kaldırdı.

Josh torbanın içinden altılı bira paketini çıkarıp bana uzatırken, "Sana pasta aldım, Carter," dedi. "Bu akşam resmî bir kutlama isteyeceğini düşündüm. Artı, daha sonra birkaç dilimin üzerinde kullanmak için ihtiyaç duyacağım alkolüm de var. Kardeşlik birliği kankalarımın birkaçıyla birlikte YouTube'da görüşümüz bir deneyi yapmak istiyoruz."

"Tabii istiyorsundur." Kutunun kapağını kaldırdım, parlak mavi pastanın üstünde yazanı görünce başımı iki yana salladım. "'Tebrikler, oğlunuz oldu' mu?"

"Mezuniyet pastaları bitmişti." Omzunu silkti. "Hiç yoktan

iyidir. değil mi? ‘Tebrikler, kızınız oldu’ yazarı almamı mı isterdin?”

Arizona ve Dwayne kahkahalara boğuldu, ben de elimde olmadan onlara katıldım.

Kendi altılı biramı kaptım ve dışarıya çıkmaları için işaret verip onları takip ettim, bahçe kapısını geçip kumsala gittim. Hepimiz ayrı hayallerin peşine düşmeden önce bu son yazımızdı ve bu gamsız hayata biraz daha tutunmak istiyordum. Biraz sorumsuz davranmaktan bir göz devrilmesi ve kampüs güvenliklerinin hafif azarlamasıyla kurtulabildiğim hayata. Arkadaşlarla saatlerce restoranda oturarak, boş boş şeylerden konuşarak geçirdiğim hayata. Kumsalın birkaç sokak ötede olduğu bir hayata.

Ancak Arizona kumda yanıma oturup her zamanki gibi Josh’la didişmeye başladığında bu yazla ilgili bir şeylerin şimdiden farklı olduğunu fark ettim. Fakat tam olarak ne olduğunu henüz söyleyemiyordum...

Birkaç gün sonra...

Yatak odamın kapısını kapadım ve babamın vefat ilanını belki de milyonuncu kez okudum. “Ardında her şeyden daha çok sevdiği bir oğul, eski bir eş (her zaman ‘en iyi dostu’ olarak bahsettiği bir kadın) ve bir nişanlı bıraktı...” sözlerinde duraksadım. “Her zaman en iyi dostu olarak bahsettiği kadın” kısmı sinirlerimi zıplıyordu.

Ben altıncı ve yedinci sınıfın arasında bir yerlerdeyken ortadan kaybolmuştu, doğum günü partilerimden biri ile ergenliğe girdiğim zaman arasında. Resmî bir bilgilendirme, neden gittiğini söylediği resmî bir konuşma falan yoktu; bir sabah annemle uyanmıştık, yıllık tatilimizin ardından tazelenmiş bir hâldeydik ve babamın eşyalarının gittiğini fark etmiştik.

Onu bir sonraki görüşümüzde televizyondaydı, büyük bir

ünlünün boşanma davasını almıştı. Ondan sonraki görüşümüz gazetelerde olmuştu, ülkedeki en büyük grup davalarından birini kazanmıştı. Onu son görüşümüze cenazesindeydi; yeni, fazlasıyla genç nişanlısı alkol aldıktan sonra direksiyon hakimiyetini kaybetmişti.

Adamın hakkını vermem gerekiyordu, annemin boşanmada isteyebileceğini *düşündüğü* her şeyi ona vermişti: nafaka, çocuk desteği, devremülkler ve birlikte satın aldıkları iki tatil evi. Doğum günü ve bayram kartlarını hiç aksatmadan yollamış ve arada sırada onu ziyaret etmemiz için uçak biletleri göndermişti; asla kullanılmayan uçak biletleri, tabii.

Beni haftada bir arar ve her zamanki soru listesinden sorular sorardı: “Bu hafta nasılsın oğlum?”, “Notların nasıl?”, “Annen yaz ligi basketbol takımına katıldığını söyledi. Nasıl gidiyor?”, “Arizona nasıl? Hâlâ en iyi arkadaşın o mu?”...

Bir gün, sanırım yedinci sınıftayken, saçmalıklarından bunaldım. Listesinden sorduğu soruları keserek sordum. “Bizi neden terk ettin?”

“Ne dedin, evlat?”

“Dedim ki...” Sesim titremedi. “Neden bizi terk ettin?”

Hemen cevap vermedi, sadece sessizlik vardı. Birkaç dakikanın ardından telefonu kapamayı düşündüm ama sonra konuşmaya başladı.

“Mutlu değildim. Sadece senin iyiliğin için idare ediyorduk... Sen liseye gidene kadar birlikte kalmamız gerekiyordu ama ben cidden... yapamazdım ve bunu ona da söyledim... Daha net olup eskisi gibi hissetmediğimi söylemeliyim, sanırım o yüzden ‘sadece arkadaş’ kalmalıyız.”

“Bu duyduğum en aptalca bok—”

“Ağzından çıkana dikkat et.” Bağırды, sesi buz gibiydi. “Benden dürüst olmamı istedin, ben de dürüst oluyorum...” İç geçirip bir kez daha duraksadı. “Yeni biriyle hiç tanışmadım ya da annen olmadan nasıl biri olduğumu hiç bulamadım. Sorun da buydu. Birbirimize tutunduk ve sonuç olarak birbirimizi boğduk.”

"Gittiğin için onu mu suçluyorsun?"

"İkimizi de suçluyorum," dedi. "Bir adamla kadının çocukluktan kırklarına ve sonrasına kadar âşık kalabilmesi mümkün değil. Hiç gerçekçi değil."

"Yani onu sekreterinle aldatman çözüm müydü?"

Sessizlik.

"Okul nasıl?" Konuyu tamamen değiştirdi. "Arizona? Şu teleri hâlâ takıyor mu?" İlişkimizi kurtarmak için harcadığım son çaba da bu olmuştu. O yüzden vasiyetinde bana bıraktığı şeyi öğrendiğimde epey şaşırmışım. Üniversite fonu, bir güven fonu ve yatırım portföylerinden birkaçına ek olarak bana kumsalda bir ev bırakmıştı.

Bana verildiğinde asla kullanmayacağıma yemin etmişim ve hatta bir emlakçıyla temasa geçerek satışa çıkarmışım. Fakat evin South Beach Üniversitesi'nin yakınında olduğunu öğrendiğimde fikrimi değiştirip ikinci sınıfın sonunda oraya taşınmışım.

Kalabalık kampüs hayatından ve kumsaldaki partilerden kaçmak için ihtiyaç duyduğum bir sığınaktı. Bu sebeple bir seferde üçten fazla insan davet etmiyordum. O yüzden burada parti verme fikrinden hoşlanmıyordum fakat bu yaz için parti verme konusunda Josh beni gittikçe ikna ediyordu. Hatta önceki günkü özel mezuniyet sonrası partimizin ardından onunla bu konuda bir toplantı yapmam için yalvarmıştı.

İç geçirerek babamın vefat ilanını katladım ve masamdaki çekmecenin gerisine koydum.

Odamdan çıkıp mutfığa ilerledim, Josh ve erkek cemiyeti evinden beş arkadaşı barda oturuyordu.

"Hepiniz takım elbise mi giyiyorsunuz?" Gri ve siyah takım elbiselerini süzdüm.

"Bu bir iş toplantısı, değil mi?" Josh bir dosya çıkardı.

"Sen ev arkadaşısın."

"Bunun için sana sonsuza kadar minnettar olacağım," dedi. "Düşünüyorum da, çoğu kısmında oldukça iyi anlaştık. Değil mi? Kirayı hiç geciktirmedim."

"Kira yok ki."

"Fakat olsaydı asla geciktirmezdim."

Gözlerimi devirip bir bira aldım. Bu uzun bir toplantı olacaktı.

"Ayrıca bence," diye devam etti, "sen istemeden arka bahçeyle çok iyi ilgilendim. Ayrıca ne zaman bitirsek buzdolabının hep su ve protein içecekleriyle dolu olduğundan ve misafirlerimin asla çok fazla kalmadığından emin oldum. Şimdi bunların hepsini düşününce, burada parti vermemize neden izin vermediğine dair üç iyi sebep göstermeni istiyorum."

"Sana on tane söyleyebilirim."

"Dinliyorum."

"Birincisi, iki yanda da komşularımız var, gürültülü partilerden gerçekten hoşlanmayan ve daha önce polisi aramakla tehdit etmiş komşular."

"Onlarla konuştuk bile." Gülümsedi. "Bizim parti vereceğimiz hafta sonu burada olmayacaklar."

"Eğer parti verirsiniz," diye düzelttim. "İkincisi, eşyalarımın sarhoş yabancılar tarafından parçalanmasını istemiyorum."

"Bir geceliğine, nakliye kamyoneti kiralamayı planlıyoruz, bütün mobilyalarını ve televizyonlarını içine yükleyeceğiz. Ertesi gün hepsini geri yerine koyacağız."

"Üçüncüsü, nasıl sayı sayacağını bilmiyorsun. Geçen hafta elli kişinin geleceğini düşündüğünü söyledin bana fakat bu sabah 'gizli' bir Facebook daveti gördüm ve üç yüz kişinin geleceğini söylüyordu."

"Üç yüz yetmiş beş." Yanındaki çocuk öksürdü.

"Tamam, öyleyse..." Biramdan büyük bir yudum aldım. "Bok verirsiniz."

"Hadi ama, Carter. Adamım..." Josh ayağa kalktı. "Sanki alanın yok değil ya, herkes içeride olacak diye bir şey yok. İnsanların yarısını içeride yarısını dışarıda tutmayı planlıyoruz."

"Hayır."

"Jöle havuzları ve kaydıraklara karşı azıcık bile ilgin olmadı-

ğını söyleyemezsin. Kendi arka bahçende ıslak tişört yarışması yapıldığını düşünsene. Bu, gençliğimizde verdiğimiz son büyük parti olabilir. Gençliğimizi böyle hatıralarla korumak zorundayız yoksa evlenip katlanamadığımız çocuklarımız olduğunda en azından, 'Hey, bir zamanlar hayatımı seviyordum be,' diyebiliriz, anlıyor musun?"

"Konuşmadan önce hiç düşündüğün oluyor mu yoksa aklına geleni direkt söylüyor musun?"

"Aslında ikisinden de biraz," derken gülümsüyordu. "Yalvarmaya işte."

"Neden kendi kardeşlik evinizde parti veremiyorsunuz?"

"Şey... O konu..." Boğazını temizledi. "Geçen sömestir yaşanan birkaç olayın ardından, Epsilon Chi'nin beş yıl boyunca kampüste parti vermesi yasaklandı."

"Yani bu bokluğun burada parti yapmana izin vermemi sağlayacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır ama birkaç dakika önce yapacağımızı söylediğimiz her şeyi yaparsak ve sana sekiz yüz dolar teklif edersek kabul edersin diye düşündüm."

"Kesinlikle doğru düşünmüşsün." Bira şişemi çöpe attım. "Anlaşma tamam."

Gözlerini devirip kravatını çıkarırken cemiyet kardeşlerine beşlik çıktı. "Tamam, her şeyi halletmek için iki haftamız olduğuna göre, bu hafta sonu bize yardım eder misin? Tiki meşaleleri, biraz ot ve jöle almak, alkol depolamaya başlamak için birkaç defa gidip gelmemiz gerekecek. Meşale parçalarını taşımak için dört kişi gerekiyor gerçi. Güya kırılanlar... ve birkaç gün içinde onları almamız gerekiyor. Yani arabanla bizi alarak yardım etmek istemezsen..."

"Ben yapamam. Ari sürebilir."

"Ari mi?" Josh'ın gözleri büyüdü. "Arizona olan Ari mi?"

"İkimizin tanıdığı başka Ari mi var?" Ona baktım. "Evet, o Ari."

"Ahbab, bana arabayı kullanmam için hiç izin vermiyorsun."

"Yani?"

"Ari bir kız."

"Sen de bir erkeksin. Hangi cinsiyetlerde olduğunuza karar verdiğimizize göre burada işimiz bitti mi?"

"Demek istediğim şu: Neden senin en iyi erkek arkadaşın olan ben, lise üçten beri en iyi arkadaşın olan ben, ikimizin resmen paylaştığı evde kahrolası bir ev partisi vermek için yalvarmak zorunda kalırken Arizona senin arabayı sürüyor?"

Başımı iki yana salladım. Josh, hiç aksatmadan ayda bir kere Arizona'yla ilgili bir konu açardı. Küçük bir çocuk gibi neden onu değil de Arizona'yı seçtiğimi sorardı.

"Bana cevap vermeyecek misin?" Josh başını iki yana salladı. "Bir de niye herkesin ikinizin düzüştüğünü düşündüğünü merak ediyor musun gerçekten?"

"İlk olarak," dedim tepem atarak, "başkalarının ne düşündüğü umurumda bile değil. Düzüşüyor olsaydık bile, ki düzüşmüyoruz, kimseyi alakadar etmezdi. İkincisi, arabam düz vites ve eğer düz vites kullanmasını bilseydin sana vermekten mutlu olurum ama süremiyorsun. Değil mi?"

"Ah, evet..." Yüz ifadesini gizlemeye çalıştı. "Doğru. Unutmuşum... Yarın Ari kesinlikle sürebilir. Hiçbir sorunum yok. Bu konuşmayı yaptığımıza memnunum."

"Aynı şekilde. Sekiz yüz doları partiden bir hafta önce istiyorum." Onu ve arkadaşlarını bırakıp odama döndüm.

Perdeleri açıp okyanusa baktım, insanlar kumsalda gece yürüyüşü yapıyordu. Ari'nin arkadaşı Tina'yı daha sonra seks yapmak için aramam gerektiğini hatırlayıp telefonumu çıkardım ve Arizona'dan gelen bir mesaj olduğunu gördüm.

Göt olmaya hazır ol! Chris denen çocuk (sana kıvılcım olduğunu söylemiştim!) bu akşam beni filme götürüyor. Al sana!

Onunla seks yapman gerekiyordu, Ari. Randevuya çıkman değil. (Göt olmadım.)

Evet, şey... Bazılarımız seks yapmadan önce birbirini tanımak isteyen NORMAL insanlarız! Hepimiz sen ve Tina gibi hızlı olamadığımız için üzgünüm.

Tina'yla henüz seks yapmadık.

Kaldırmakta sorun mu yaşıyorsun?

Yoğun saatlerde köprüden geçmekte sorun yaşıyorum.

Şey, eminim yarın başarılı olursun. Randevumdan sonra waffle için buluşalım mı? On gibi?

On bir gibi.

Harika. Orada görüşürüz.

5. Şarkı: Kıvılcımlar Uçuyor (3:23)

Carter

Konu: Tina.

Arkandan ne söylediğini öğrenmek ister misin?

—Ari

Konu: Ynt: Tina

Hayır ama acele edip çabucak buraya gelmeni ve şu işi hemen bitirebilmeyi isterdim. Bugün öğlen çıkacağını sanıyordum? (Zaten niye hâlâ çalışıyorsun ki? Doğru düzgün gittiğin yok ve müdürün senden nefret ediyor...)

Sevgiler,

Carter

Konu: Ynt: Ynt: Tina

Arkadaşlarına telefonda konuştuğu en edepsiz/en seksi ağızlardan birine sahip olduğunu anlatıyordu ve sonunda onu “aklı başından gidinceye kadar düzmeni” sabırsızlıkla bekliyormuş. (Burada neden hâlâ çalışıyorum ben de bilmiyorum... Çözmem için bana bir saniye ver.) Gerçekten arabayı benim sürmem mi gerekiyor?

—Ari

Konu: Ynt: Ynt: Ynt: Tina

Tina saçmalığına yapacak yorumum yok.

Evet. ACELE ET.

Sevgiler,

Carter

Arabamın yolcu koltuğunda arkama yaslandım, Josh ve iki arkadaşıyla birlikte marinada Ari'yi beklemeye devam ettim. Bugünün çabucak geçeceğini umuyordum, üçüyle birkaç saatten fazla baş edip edemeyeceğimden emin değildim.

Josh, "Kardeşlik birliğimizde özel bir esrar kulübü başlattığımı anlattım mı sana?" dedi.

"Hayır..." Ânında Ari'ye bir tane daha "acele et" e-postası attım ve dikiz aynasından ona baktım. "Daha şimdiden fazla ot mu kullandın? Senin için bile erken değil mi?"

"Kayıtlara geçsin, fazla ot kullanmak diye bir şey yok," dedi. "Asıl konuya gelecek olursak, yeni son sınıflara ot rüyalarımı önümüzdeki yıl öldürmemelerini ve başarılarımın yaşamasına izin vermelerini anlatmayı kendime görev edindim."

"Dur şunu doğru anlayayım: Yasadışı uyuşturucu reklamı yapan gizli bir kulüp kurmaktan dolayı mutlusun? Sen vali olmak istemiyor musun?"

"Tamam, öncelikle o esrar; hap değil. *Bitki* yahu," dedi savunarak. "Bu bok topraktan bitiyor, kahrolası bir havuç gibi."

"Peki ya yan etkileri?" Kendi kardeşlik birliğinden biri karşı çıktı. "Uyarılar?"

"Ne uyarısı? Bitki seni rahatlatabilir ve fazlasıyla sakinleştirir, huzur verir, mutlu eder mi? Ah, evet." Gözlerini devirdi. "Yan etkileri resmen ölümcülmüş. Esrar; glokomu tedavi ediyor, körlüğe yardım ediyor ve yasadışı olmasının tek sebebi belli. Hükümet yasal yaparsa vergi kesmesi zor olur çünkü insanlar kendi mallarını arka bahçelerine ekmeye yeltenebilir, hükümet bunu biliyor."

"Buna gerçekten inanıyor musun yoksa şu anda gerçekten kafan mı iyi?" diye sordu diğer arkadaşı. "Senin için ciddi en-
dişelenmeye başlıyorum..."

"Ha!" Josh kakhaha attı. "Güven bana, vali olduğumda -bi-
rinci sınıfta yaptığım bütün haltları kayıtlarımdan sildirdikten
sonra- otu Amerika'da yasallaştırmak bir numaralı amacım ola-
cak."

Düz bir sesle, "Kokaini yasallaştırmak da ikincisi mi olacak?"
diye sordum.

"Siktir git, Carter. Dediğimi dinle..."

Hiç zahmet etmedim. Gözlerimi yumup koltuğumda arkama
yaslandım.

*Bir daha Josh'ın parti vermesine yardım etmeyi kabul etmeyeceğim.
Asla...*

"Şuna bakın," diye fısıldadı oğlanlardan biri. "Şunu kesinlik-
le becerirdim."

"Hem de nasıl." Diğeri kakhaha attı. "Resmen on üzerinden
yirmi."

"On dokuz buçuk... O ukala ağzı yüzünden yarım puanı kı-
rılır. Bir keresinde ona kampüste rastlamıştım."

"Burada görünüşten bahsediyoruz, tavırlardan değil."

"Öyleyse ona elli derim..."

İkisi kakhaha attı, ben de kimden bahsettiklerini görmek için
gözlerimi açtım ama gördüğüm tek kadın, bize doğru yürüyen
Ari'ydi.

Pembe, sıfır kollu bir tişört ve kot giymiş, dikkat etmeden
yürüyordu. Dünya umurunda değildi. Uzun, kahverengi saçla-
rı rüzgârla dalgalanıyordu ve nedendir bilinmez ama gözlerimi
ondan alamadım.

Marinada diğer tarafından geçip giden adamların çoğu da
benimle aynı şeyi hissediyor gibiydi. Ya ikinci defa dönüp ba-
kıyorlardı ya da tek bir seferde, birkaç saniyeliğine hayranlıkla
onu izliyorlardı.

Ari omzunun üzerinden birine bağırarak için döndüğünde

arkadaki çocuklardan biri, "Evvvet," dedi. "Kesinlikle arkadan da becerirdim."

Normalde onlara çenelerini kapamalarını söylerdim ama zihnim şu anda Ari'yle meşguldü. Bugünden önce neden ona hiç ikinci defa dönüp bakmadığımı merak ediyordum. Dördüncü sınıftayken (ağzında metaller varken) bile, her zaman onun sevimli olduğunu düşünürdüm. Hatta güzel. Fakat bize doğru yürüyen kadın ondan daha fazlasıydı. Çok daha fazlası...

Aslında yaklaştıkça yüz hatları güneş ışığı altında daha çok belirginleşiyordu: Dolgun ve kusursuz dudakları, elanın en açık tonundaki badem biçimli gözleri ve arka koltuktaki hayranlarını neredeyse çıldırtan bir gülümsemesi vardı.

Ne sikim oluyor?..

En sonunda arabaya geldiğinde kapının kolunu çekti ve inledi. "Ciddi misin, Josh? Bunu önemli bir noktaya değinmek için mi yapıyorsun?"

"Evet," diyerek öne doğru eğilip kapının kilidini açtı. "Yetişkin adamları bekletip duramazsın, eğer öğlen çıkacağını söylüyorsan öğlen çıktığından emin olsan iyi edersin."

Ari gözlerini devirip sürücü koltuğuna oturdu ve her zaman ki gibi onu görmezden geldi. Bana, "Arabadaki tek yetişkinler biz olduğumuza göre..." derken arabanın motorunu çalıştırdı. "Şey... Merhaba? Niye bana öyle bakıyorsun? Yüzümde bir şey mi var?"

"Hayır..." Yüzümü karşıya doğru çevirdim. "Sadece düşünüyordum."

"Hangi konuda?" Sesi endişeli geliyordu.

"Sana sonra söylerim."

"Emin misin? Gerçekten şey görünüyorsun..."

"Hey!" Josh araya girdi. "Bu, günlük en iyi arkadaş ve onların gündelik yaşamları bölümünü bölmekten nefret ediyorum ama almamız gereken parti eşyaları var."

"Neyse." Ari yavaşça hareket etti. "Carter sana, ben aşıcılık okuluna gitmeden önce biriyle yatınama yardım edeceğini söyle-

di mi?" derken benden tarafa dişlerini göstererek gülümsedi. "O gerçek bir arkadaş. Tanıdığım birilerinin aksine."

"Hayatımın yarısında seninle büyümedim, tamam mı? Sana hiçbir şey borçlu değilim. Aslına bakarsan..."

Seslerini dışarıda bıraktım. İkisi bir hiç hakkında bile saatlerce tartışabilirdi, sebebi de canlarının istemesi olurdu. Neyse ki her zaman çoğu kısmında beni dışında tutarlardı.

Şu andaysa tartışarak dikkat dağıtmalarına her zamankinden daha çok minnettardım.

Ari'ye tekrar bakmak için soluma döndüm; son birkaç dakikanın hata olmasını, garip bir hayal olmasını falan umuyordum. Şu anda ona karşı böyle bir çekim hissedebilmemim imkânı yoktu, dudaklarının tadına bakabilmek için kenara çekmesini söylemek istiyor olamazdım. İki dudağının da.

Aklımdan geçen şu sıfır kollusunu yırtmak, kot şortunu çekip çıkarmak ve onu arabamın kaputuna yatırmakla ilgili düşüncelerin mümkün olan en kısa sürede silinmesi gerekiyordu...

Siktir siktir siktir...

6. Şarkı: Soluksuz (3:49)

Arizona

Bir benzin istasyonuna girdim ve çığlık atmamak için dilimi ısırđım. Arka koltukta Josh ve kardeşlik birliğinden arkadaşları varken daha ne kadar gidebilirdim emin değildim, eğer bir kez daha sürüşümle ilgili şikâyet ettiğini ya da "tiki meşalesi" lafını duyacak olursam aklımı kaybedecektim.

Josh'ın birliğinin niçin bir parti daha vermeye yeltendiğini anlamıyordum. Gerçekten iyi bir partinin nasıl verildiğini bildiğini kabul ediyordum fakat kitaptaki her kuralı nasıl bozacağını da biliyordu. Geçen yılki "Unutulmaz" temalı partiye katılanların yarısı polislerden kaçmıştı. Ondan önceki yıl, "Efsanevi Deneyim" arka bahçede çıkan yangınla sonuçlanmıştı ve bu yılki "EPİK" temalı parti için aklında ne olduğunu düşünmek bile istemiyordum.

Arabayı park eder etmez motoru durdurdum ve dışarı fırlayıp dükkâna girdim. Sakinleşmeliydim. Gerçek anlamda.

Mırıldanarak koridorlarda gezindim ve hâlâ gidilecek yolumuz olduğu için biraz abur cubur aldım: Twizzlers, Cheetos ve ek olarak birkaç hafif içecek.

Bir daha Josh'ın partisine yardım etmeyi asla kabul etmeyeceğim. Asla...

İçeriden bir şey istiyor musun?

Carter'a mesaj attım.

Gatorade.

Neli?

Şaşırt beni.

Mavi olandan alıp kasaya ilerledim ve aldıklarımı tezgâha bıraktım. Çalışanın dönüp, aldıklarımı kasadan geçirmesini bekledim ama bana bakmadı bile.

Bakışları dışarıdaki her neyse ona odaklanmış vaziyetleydi ve kendi kendine mırıldanıyordu. "Aman Tanrım... Öyle kusursuz ki."

Dikkatini çekmek için boğazımı temizledim. Hiçbir şey olmadı.

Birkaç defa öksürdüm, hatta "Pardon?" bile dedim ama hiç karşılık alamadım.

Kadın müdür arka kapıdan geldi ve onun bana bir şey söylemesini ya da en azından aldıklarımı geçirecek kadar nazik olmasını bekledim fakat o da çalışanın göz ziyafetine katıldı.

"Tanrım..." dedi. En sonunda beni dönüp ağızları açık bir hâlde neye baktıklarına bakmaya zorladılar.

Josh olmadığını biliyordum. Telefonda jöleyle ilgili bir şeyler bağıırıyordu. Kardeşlik birliğindeki çocuklar bir şeye kahaahalarla gülererek benzin dolduruyordu. Sevimlilerdi ama salya akıtmaya, ağzın açık bakmaya değecek kadar değillerdi.

Göğsüme hafifçe vurup onları kendilerini soktukları alacakaranlık bölgesinden çıkarabilmek için tekrar boğazımı temizlemeye hazırlandım fakat gözlerim aniden Carter'a odaklandı.

Onu daha önce milyon defa üstsüz görmüştüm, mavi gözlerinin güneş ışığı altında parıldayışına çok daha fazla şahit olmuşum ancak azıcık bile olsun bir çekim hissetmemiştim. Şu âna kadar...

Ayrıca tam şu anda, hiç de "az" değildi...

Karın kasları tamamen göz önündeyken başka bir pompaya yaslanıyordu, ter damlaları göğsünden aşağı akarken uzaklara bakıyordu. Karşısındaki bir hayranına her zaman kullandığı etkileyici gülümsemesini atıyordu ama ta buradaki benim bile üstümde işe yarıyordu.

Ellerini kapkara saçlarının arasından geçirdi ve aniden kendimi ona bu konuda yardım ederken hayal ettim, ellerimi karın kaslarında ve daha aşağısında gezdirdiğimi düşündüm. Aşağıya doğru giden, kusursuzca yapılmış şu V'de...

Aman... Tanrım...

Bakışlarımı ânında kaçırdım.

Ancak sonra tekrar baktım. Kendime engel olamadım.

Bunu nasıl fark etmemiş olabilirdim?

"Ödemeye hazır mısınız yoksa dışarıdaki bir şeylere bakmakla fazla mı meşgulsünüz?" Çalışan en sonunda bana seslendi, cidden o da dışarı bakmıyormuş gibi davranıyordu.

"Hazırım zaten." Carter'a son bir defa baktıktan sonra, aldıklarımın hepsini kasaya doğru ittim.

Aldıklarımı paketlemeyi bitirdiğinde arabaya döndüm ve Carter ile diğerlerinin vücutlarını esnetmelerini bitirmelerini bekledim.

"Durduğun için teşekkürler, Ari." Josh kulağa yarı yarıya samimi geliyordu.

Arkadaşları ve Carter arabaya binerken, "Ne demek..." dedim, Carter'a yakından daha dikkatli bir bakış atmadan edemedim.

O cidden seksiliğin tanınımı...

"Yorgun gibi görünüyorsun," dedi nazikçe. "Benim sürmemi ister misin?"

"Hayır..." Başımı iki yana sallayıp karşıya baktım, motoru çalıştırdım. "Ben son derece iyiyim."

Siktir siktir siktir...

7. Şarkı: Aç Gözlerini (3:59)

Arizona

Carter'ın rafından bir cam bardak daha alıp kutuya yerleştirdim.

"O sonuncusu mu?" Josh gelerek kutuyu aldı.

"Evet, sonuncusu," dedim ve ânında arkasını dönerek dışarı taşıdı. Ayak işlerini yaparak geçirdiğim bir günün ardından kendime eve gideceğimi söylemiş olmama rağmen, kalıp Carter'ın değerli eşyalarını nakliye kamyonuna yerleştirmek için yardım etmeye karar vermiştim. (Tamam, ayrıca ona biraz daha bakmak da istemişim, böylece bana ve zavallı, karışmış beynime ne haltlar olduğunu çözebilirdim.)

Tekrar Carter'a baktım ve onun da bana baktığını fark ettim.

"Biraz daha kalıp başka bir şeye yardım etmemi ister misin?" diye sordum.

"Gidip biraz uyumanı isterim." Endişeli görünüyordu. "Her şey bu akşam bitmeyecek. Yarın gelip yardım edebilirsin."

"Ben yorgun değilim," dedim dürüstçe.

"Madem öyle..." Josh tam o sırada içeri girip köşedeki devasa kutu yığnını işaret etti. "Şu kutulardaki alkolleri marka ve türüne göre organize edebilir misin lütfen? Ayrıca işini bitirdiğinde kalanını da organize edebilir misin?" Kapının arkasında saklı kalmış başka bir yığnı işaret etti.

"Tekrar düşündüm de, sanırım biraz mola verebilirim..."

"Çok uzun verme o zaman. Eğer bize ihtiyacınız olursa, çocuklarla dışarıya birkaç meşale koyuyor olacağız, ayrıca çalışırken seni partimize davet edip etmemeyi düşüneneğim."

Elimi sallayarak onu başımdan savdım ve kanepeye doğru gittim, Carter'ın yanına oturmaktansa halının üzerine yığılıp kaldım.

"Kanepeye gelemeyecek kadar mı yoruldu?" Pis pis güldü. "Seni eve götürmemi istemediğine emin misin?"

Aslında şu anda bu harika bir fikir olabilir...

"Gel buraya." Kolumu tutup beni daha yakına çekerek bacaklarının arasına yerleştirdi. Sonra omuzlarıma nazikçe masaj yapmaya başladı.

Gözlerimi yumup biraz arkama yaslandım, ellerinin tenimdeki hissinin tadını çıkardım. Sınırdı olduğum gerçeğine fazla odaklanmamaya çalıştım.

"Chris'le aranız nasıl?" diye sordu.

"Aslında oldukça iyi. Dün sabah test ettim... Gayet düzgün öpüşüyor."

"Yani ikinizin gayet düzgün bir seks yapma ihtimali yüksek mi?"

"Bence harika seks yapacağız." Avucunu enseme bastırduğında yutkundum. "Hem de sana anlattığımda seni kışkandıracak kadar harika olacağını düşünüyorum."

"Lütfen anlatma." Alçak sesle kahkaha attı. "Onu kesinlikle partiye davet etmelisin."

"Ettim."

"İşi hallettiğinden emin olmak için sana odamı ödünç vermem gerekiyor mu?"

"Hayır..."

"Niye?"

"Çünkü daveti ne kadar hoş bulsa da gelemez. O gün, gece mesaisinde çalışıyor. Senin Tina'yla aran nasıl?"

"Bir şey olduğu yok," derken omuzlarımı son defa yoğurdu. "Hâlâ onu aramam gerekiyor."

"Ağırdan almanın bir sebebi var mı?" Başımı kaldırıp ona baktım.

"Henüz çözemedim..."

Sessizlik.

İkimiz de birkaç dakika hiçbir şey söylemedik, sadece birbirimize bakıyorduk. Eğilip bir tutam saçı yüzümden çekti ve kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Göğsümde daha önce hiç yapmadığı bir şekilde gümbürdeyip çarpıyordu.

"Büyük E ile EPIK!" Josh bağırarak ayrılmamıza sebep oldu. "Artık parti için sloganımız var."

Carter, "Tebrikler," derken hâlâ bana bakıyordu.

"Hoşuna gideceğini biliyordum." Josh gülümsedi. "Ayrıca buradaki dostum Martin için ikinizden de çabucak bir yeniden doğrulama istiyorum." Yanında duran bir seksenlik herifi işaret ediyordu.

Carter'la aklımız karışmış bir hâlde birbirimize baktık.

"Lütfen ona kadın-erkek arkadaşlıklarının mahvolmasına sebep olan bir numaralı sebebin seks olduğunu söyleyin." Josh kollarını göğsünde kavuşturdu. "Siz cevap vermeden önce şu gerçekleri sıralamama izin verin: Bir, eğer seni en iyi tanıyan insanla yatarsan potansiyel bir düşman yaratırsın. İki, bir kere seks yaptığınızda, aranızdaki bok asla aynı olmaz. Üç, sonunda birlikte olsanız bile artık arkadaş olamazsınız. Asla. Son derece mantıklıyım, değil mi?"

"Sanki deneyimlerine dayanarak söylüyor gibisin..." Ayağa kalkıp başımla arkadaşına selam verdim. "Fakat... epey mantıklı konuşuyorsun."

"Son derece mantıklı." Carter birdenbire yanımda bitiverdi, Martin'e elini uzattı. "Asla en yakın arkadaşınla yatmamalısın. O haklı. Uzun vadede asla yürümez."

"Ama ya ikimizi de değiştirmeyeceğini kabul etmiş olsak?"

"Olmaz..." Ben, Carter ve Josh aynı şeyi aynı anda söyledikten sonra kahkaha attık.

Josh gülümseyerek, "Şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre,"

dedi, "bu akşam daha geç saatlerde etrafta olmana aldırım, Carter fakat ciddi Epsilon Chi meseleleri konuşmak üzereyiz, o yüzden diğer yarını nazikçe evine götürebilir misin? Bugünkü şoförlük servisine son derece minnettarız."

Gözlerimi devirip ona bir tirbuşon attım. "Yarın tekrar gelip içkileri düzenlerim. Gerçi onları markalarına göre değil, renklerine göre dizmem gerekecek sanırım çünkü aptal gibi etiketlerini sökmüşsün."

"Aptallık yapmadım. Kasten yaptım arkadaşım. Onlar bizim yeni ıslak tişörtle dönme yarışmamız için."

"Beni tiksindiriyorsun."

"Sen de beni *tahrik ediyorsun*." Oyunbaz bir şekilde dudaklarını yaladı.

"İkinize de diyorum, yeter..." Carter araba anahtarlarını aldı. "Geri döneceğim. Lütfen ben yokken evimi yakıp yıkmamaya çalış."

"*Bizim* evimiz." Josh bizi resmen kapıdan kovdu. "Ayrıca elimden geleni yapacağım."

Eve giderken, Carter ve ben kanepenin yanındaki an hiç olmamış gibi davrandık.

Gece, yazın derslerden sonra genellikle nasıl bitiyorsa öyle sona erdi: Arabasını evimin önüne çekti, gitmeden önce ben içeri girene kadar bekledi ve ardından birkaç saat sonra geç saatte bir mesaj geldi:

Konuşmak ya da benimle geç bir akşam yemeği yemek ister misin?

Dokuzuncu Sınıf

Carter

Sevgili Arizona,

Bana yirmi dolar borçlusun.

Sevgiler,

Carter

Sevgili Carter,

En azından dikkatini derse veriyormuş gibi görünmeyi
DENEYEMEZ MİSİN? Ayrıca ikimizin de cep telefonu varken
neden bana not gönderiyorsun?

Tepesi Atmış,

Arizona

Sevgili Arizona,

Bana gönderdiğin son notta yirmi dolar görmedim. Lütfen
uygun ödemeyle cevap ver. Teşekkürler.

Sevgiler,

Carter

Sevgili Carter,

Sana yirmi dolar borçlu olabilmenin tek yolu, bu hafta sonu bekâretini kaybetmen/seks yapman olurdu. İkimiz de yapmadığını biliyoruz, yapmışsın gibi davranmayı bırakabilirsin. Ancak bu not yazma saçmalığına katlandığım için sen bana yirmi dolar verebilirsin.

Azıcık büyü ve cep telefonunu kullan,
Arizona

Sevgili Arizona,

Dediğim gibi... Bana yirmi dolar borçlusun. □

Sevgiler,
Carter

Son notumu okurken nefesi kesildi, omzunun üzerinden bir bakış atarak başını iki yana salladı. Tam zil çalmadan önce bana bir mesaj yolladı:

Ev Ekonomisi dersimden sonra görüşürüz. Senin evde?

Seninkinde.

Tekrar mesaj attım.

Daha sonra annemin terapisti gelecek. Eğer derste yine brownie yaparsanız bana da bir tane getirsene.

Tamamdır.

Okuldaki günümün kalanında resmen havada süzıldüm, etrafımdaki hiçbir şeye dikkatimi vermiyordum. Hatta acayip

sıkılmadığım hâlde asla yapmadığım bir şeyi yaparak, fazladan bir saat snava hazırlanma dersi bile aldım.

Ari'nin evine giden uzun yolu yürüdüm, dakika başı durup etrafıma öylesine bakınıyordum ama evine vardığımda orada değildi.

"Selam Carter!" Ablası Ariana beni içeri aldı. "İçecek bir şey ister misin?"

"Su lütfen."

"Hemen getiriyorum," dedikten sonra elime soğuk bir şeyi tutuşturuverdi. "İstersen Ari'yi odasında bekleyebilirsin. Birkaç dakikaya evde olması gerekiyor."

"Hayır, sağ ol." Ona gözlerimi kısarak baktım. "Dönene kadar burada bekleyeceğim. Senin yüzünden, buraya geldiğim son seferde annen onunla seks yaptığımızı düşündü. Yoksa bu konuda ona yalan söylediğini hatırlamıyor musun?"

"Şakaydı," diyerek kakhaha attı. "Bence hepimiz sizin sadece arkadaş olduğunuzu kabul ettik. Garip, farklı ve acayip fazla yakın bir arkadaşlık ama sonuçta arkadaşlık."

"Sana güvenmiyorum." Kendimi kanepeye bıraktım. "Hayatım boyunca izini taşıyacağım. Üzgünüm."

Gülümseyerek kollarını kavuşturdu. "Biliyor musun, arkadaşlarımdan birine ikinizden bahsediyordum. Bir erkekle sadece arkadaş olmanın neredeyse imkânsız olduğunu düşünsem de, sen ve Arizona'nın sadece arkadaş kalacağınıza inandığım ender kız ve erkek olduğunuzu düşündüğümü anlatıyordum."

"Gelişigüzel düşüncelerin için çok sağ ol," dedim. "Bugün bana bir şeyler söylersin diye umuyordum ben de zaten."

"Pekâlâ, ukala, aramızda kalsın, Arizona hakkında arkadaşça olmayan bir şeyler düşündün mü hiç? Belki bir gün sevgilin olacağı aklından geçti mi hiç? Ya da belki..."

"Aslında biliyor musun, odaya çıkma konusunda sözünü dinleyeceğim." Ânında ayağa fırlayıp üst kata çıktım ve kakhahalarını dikkate almadım. Kapıyı kapayıp pencerenin kenarına oturdum, seksin daha eğlendirici düşüncelerine geri döndüm.

Olacağını düşündüğümünden on kat daha iyiydi ve bunu birine anlatmak için sabırsızlanıyordum. Bu hafta okulda bir şeye nasıl odaklanacağımdan emin değildim çünkü şu anda hissettiğim şeye daha uzun süre tutunmak için hayatımda daha fazla sekse ihtivaç duyacaktım.

"Şöyle gülümsemeyi kesebilir misin?" Arizona suratıma bir yastık attı. "Her şeyi ele veriyorsun."

"Yani artık bana inanıyorsun?"

"Beş dakikadır orada suratında aptalca bir sırıtışla oturduğunu gördükten sonra mı?" Kendini yatağına attı. "Evet. Başka şansım yok."

"Üzgünüm, elimde değil." Oraya doğru yürüyüp yanına kendimi bıraktım. "Öyle harikaydı ki."

"Kiminleydi? Erika? Adriane?"

"Amber," dedim. "Pazar öğleden sonra, ailesi barbeküye gittiğinde onun evinde yaptık."

"Aman ne klas."

"Bir defadan fazla yaptık hem de."

"Yalan söylüyorsun! Mümkün değil..."

"Ah, genç ve bilgisiz Ari... Bedenin mucizelerini tattığında, bedensel arzuların ihtiyacını ve yoğunluğunu rahatlıkla bağdaştırabilirsin."

"Konuşmana bakılırsa, Edebiyat dersine dikkatini veriyor-muşsun." Kahkaha attı ve göğsümün üzerine paketlenmiş bir brownie bıraktı. "Onun bir pedofil olduğunu biliyordum."

"Bizden sadece üç yaş büyük."

"Neyse..." Gözlerini devirdi. "Başka kim biliyor?"

"Kimse." Henüz erkek arkadaşlarımdan hiçbirine söylememiştim, Josh'ın geçen hafta okulu astığı için hâlâ uzaklaştırma cezası vardı. O yüzden aradığım ilk kişi Ari'ydi.

"Nasıl hissettirdi?" diye sordu.

"Elmalı turta gibi."

"Ciddiyim ben." Yan tarafına döndü. "Nasıl bir histi?"

"İyi." Yutkundum. "Gerçekten, gerçekten iyi... Fakat..."

"Fakat ne?"

"Bana zorla izlettirdiğin şu aptalca kız filmlerinde oyuncular seks yapıp birbirlerinin gözlerinin içine bakar ve bütün dünyaları sonsuza kadar değişmiş gibi davranır ya?"

"Evet?"

"Hiç de öyle değildi."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten..." Omzumu silktilim. "Yani, beni yanlış anlama, hayattaki en iyi his gibi. Özellikle de içine ilk girişimde ve ne kadar sıkı olduğunu..."

"İyy. Lütfen korkunç detayları bana anlatma."

"Tamam, tamam." Gülerken ona bakmak için yan tarafıma döndüm. "Gerçekten ama gerçekten harikaydı, Ari. Ancak eğer filmlerdeki gibi bir şey olması gerekiyorsa, o zaman bir şeyleri gözden kaçırdım."

"Ya da belki yanlış yapmışsındır?"

"Hayır." Daha fazla güldüm. "Kesinlikle yanlış bir şey yapmadım."

"Peki ya pornolar? Onlara benziyor muydu?"

"Sen porno mu izliyorsun? Ne zamandan beri?"

"Şeyden... Bir süreden beri." Telefonunu çıkarıp bir siteyi tuşlamaya başladı.

"Hayır, hayır, hayır." Telefonunu elinden alırken başımı iki yana salladım ve başka bir siteye girdim. "Bunu kullanmalısın. En iyi sitelere bağlantı veriyor, ayrıca daha iyi düzenlenmiş. Sitenin adını yazdım. "Normalde hangi kategoriye izliyorsun? Amatör?"

"Aslında sert olanlar."

"Benimle dalga geçiyorsun..."

"Geçmiyorum." Samimi görünüyordu. "Geçen ay Lisa Jane'in partisinde onlardan tonla izledik. Artık hattada iki deta izliyorum. Sanırım bağımlı olmuş olabilirim."

"Pornoya bağımlı bir bakire mi?" Gözlerimi devirdim. "Sanırım artık her şeyi duydum. Sadece bir dönemden geçiyorsun."

Ben videolardan birini açarken kayarak bana yaklaştı: "Koca Memeli Lila Koca Sikle Sikiliyor."

"Seçebileceğin onca video arasından bu..." İç geçirdi.

"Öyle diyorsun ama bu sert kategorisinin altındaydı." Sesini açtım.

Ekranda bir olay örgüsü yaratmaya bile uğraşmadıkları bir görüntü belirdi. Sarışın model beyaz tişörtünü çıkarıp masanın üzerinde bacaklarını ayırdı, "S Vitamini" tişörtü giyen herif aletini birkaç defa sıvazladı.

"O ama girmek için sabırsızlanıyorum, bebeğim," diyerek kameraya göz kırptı. "Öyle güzel ve kaygan bir amın var ki."

Ari'yle kahkaha attık.

S Vitamini, Lila'nın kalçalarını kavrayıp bir sandalyenin üzerine eğdi, kışını birkaç defa tokatladıktan sonra aletini içine kaydırırverdi.

"Sence memeleri gerçek mi?" Ari başını yana eğmiş, S Vitamini içine tekrar tekrar girip çıkarken Lila'nın memelerinin aşağı yukarı zıplamasını izliyordu.

"Hayır, değil. Silikon. Memenin etrafındaki derinin hareket etmeyişi görüyor musun? Gerçek olamayacak kadar iyi görünen kusursuz şekline bak. Kesinlikle silikon."

"Bu, hiç şüphesiz, duyduğum en kötü açıklama."

"Gerçek bu. Bir daha düş aldığında aynanın karşısında durup zıpla ve artık ne kadar cık göğsün varsa onu kadınlıkların hareketleriyle kıyasla."

"Kesinlikle sana haber vereceğim. Peki ya poposu?"

"Arizona! Carter!" Annesi aşağıdan seslenince siteden çıktım, telefonu Arizona'ya geri verdim. "İkiniz de aşağı inin ve marketten aldıklarımı yerleştirmeme yardım edin! Evet, Carter, her hafta payına düşeni yediğin için sen de yardım edeceksin!"

Yataktan çıkarken onu da çektim.

"Tamam, bekle. Bir itirafım var," dedi Ari kollarını önünde kavuşturarak. "Benden önce seks yapmanı acayip kısıkanıyorum. İşte. Söyledim."

"Ben de kıskanırdım." Kahkaha attım. "Fakat sen ilk seferin için, Yakışıklı Prens'inin gözlerinden yıldızlar çıkarmasını istiyorsun, unuttun mu?"

"Evet, sanırım."

"Gerçek hayatta doğru adamı bulana kadar porno izlemeye devam et. Olduğunda da bana anlatsan iyi edersin."

"Anlatacağım." Kapıyı açtı. "Her zaman."

"Fakat eğer olmazsa acıdığım için seni becerebilirim... Gerçek dostlar öyle yapar."

Enseme bir tokat attı ve beni odasından dışarı itti. "Eğer bir gün yatacak olsaydık bu, *ben* sana acıdığım için olurdu..."

8. Şarkı: İkimiz De (4:21)

Arizona

Geçtiğimiz birkaç yılda kadın bir dost bulmak için elimden geleni yapmışım: Birlikte tırnaklarımı yaptırabileceğim, kötü giden bir randevu hakkında her detayı takıntılı bir şekilde konuşabileceğim ve ateşli birini gördüğümde işaret edip yargılanmadan, "Hey... aletin ne kadar büyük olduğunu merak ettim," diyebileceğim birini.

Fakat ne zaman denesem üç şeyden biri oluyordu:

1. Dost adayı olan kişi, Carter'ı her yere yanımızda götürmek isteyerek benimle değil, onunla yakınlaşmak istiyordu.
2. Beni sadece okulla ilgili bir şey için kullanıyordu. (Dost adayı Carla'nın yaptığı şey bana hâlâ dokunuyordu. Meğer sadece yanımda ev yapımı hamur işleri götürdüğüm için benimle çalışma partneri olmak istemişti... "Atıştırma yoksa arkadaşlık da yok.")
3. O kişi şu anda boy aynamın önünde durmakta olan Nicole çıkıyordu.

Basenlerinin ortasına kadar gelen incecik beyaz bir elbise giyyordu ve hayal gücüne yer bırakmıyordu; saçlarını milyo-

nuncu kez düzleştiriyor, kesinlikle kusursuz olduğundan emin oluyordu... bir ev partisi için.

Geçen yıl işletme derslerimin birinde tanışmıştık ve ikimiz de aynı sıkıcı bölümü okuduğumuz için bunun iyiye işaret olduğunu düşünmüştüm. Ta ki bir ay sonra dersi bırakıp, "O der- si sadece şu futbolcuya yaklaşmak için alıyordum. Sonbaharda profesyonel olacağını biliyor muydun?" diyene kadar.

Yine de çabuk parlayan arkadaşlığımıza tutunuyordum. Ha- yatım hakkındaki küçük parçalarla onu sınarken, karşılığında onunkileri soruyordum. Birkaç haftada bir tırnaklarımızı yaptır- mak için buluşuyorduk ve "Şunun aleti ne kadar büyüktür aca- ba?" dediğimde beni yargılamıyordu çünkü o da merak ediyor- du. Fakat potansiyel dost özellikleri burada sona eriyordu.

İyi biri olsa da ve zaman zaman gayet iyi tavsiyeler verse de, "denemek zorunda olduğu" yeni bir herifle tanışıp beni hep son dakikada ekiyordu. Eğer tırnaklarımızı yaptırmak veya içmek dışında bir şey için buluştusak, bu genellikle parti oluyordu. Ders çalışmak yoktu. Erkekler hakkında geç saatlerde sohbet et- mek yoktu. (Yani Carter'a her şeyi anlatabiliyor olsam da, yine de kadın bakış açısı sunabilecek birini istiyordum.)

"Niçin denemeye devam ediyorum ki?" diye homurdandım soluğumu verirken.

"Ne dedin, Arizona?" Nicole düzleştiriciyi bıraktı.

"Hiçbir şey. Herhalde çıkmamız gerekiyor. Evlerinde park edecek fazla yer yok."

"Ah..." Omzunun üzerinden baktı. "Gitmeye hazırsın ve onu mu giyeceksin?"

Başımı eğip pembe sıfır kolluma ve bej rengi şortuma baktım. "Evet. Nesi var?"

"Bu bir parti, Ari."

"Ev partisi. Gerçek bir kulüpmüş gibi giyinip süslenmenin hiç gereği yok."

"Sana daha az katılamazdım," diyerek gardırobuma doğru

yürüdü. "Burada seni köylü gibi gösterecek kıyafetlerin sayısı biraz fazla."

"Pembe tanga'nın elbisenin altından görüldüğünün farkında mısın? Şey... üzerindeki şeye elbise denirse tabii."

"Herhalde yani! Amaç o zaten!" Kahkaha attı ve dolabımdan kısa, kırmızı bir elbise çıkardı. "Bu mükemmel."

"Onu son giydiğimde birinci sınıftaydım. Bu akşam içine sığabileceğimden son derece şüpheliyim."

"Sığmamanı umalım!" Bana attı. "Ne kadar darsa o kadar iyi."

Söyleyeceklerimi yutarak kendimi banyoya kapadım ve üzerimdeki kıyafeti çıkardım. Dört yıllık elbiseyi başımdan geçirdim ve üzerime olduğunda gülümsedim. (Şey, eğer karnımı biraz içeri çekersem.)

"Bu nasıl?" Onayını almak için çıktım. "Daha iyi mi?"

"Yüz kat daha iyi... saçını ve makyajını yaptığında iki yüz kat daha iyi olacak. Tanrım, Ari! Partiye gitmeden önce makyaj yapmıyor musun? Ev partisi olsun ya da olmasın, ciddi olamazsın..."

Bir kez daha dilimi ısırđım ve yatağın kenarına oturup beni kişisel Barbie'sine çevirmesine izin verdim. Işıltılı bir pembeyle gözkapaklarımı renklendirdi, çıkan birkaç kaşı kopardı ve dudaklarımı elbisemi öne çıkaran yoğun, baştan çıkarıcı bir kırmızıyla boyadı.

Hatta saçlarımı kontrol etmeye yetecek kadar sprey kullanmayı başardı ve başımın tepesinde, tam ortaya kusursuzca oturan muhteşem bir atkuyruğu yaptı.

"Vay canına..." dedim, aynada kendimi neredeyse tanıyamayacaktım. "Çok iyisin, hayır, makyaj konusunda tam anlamıyla bir fenomensin, Nicole. Neden hiç kozmetolojiye yönelmedin?"

"Çünkü eğer kozmetolojiye yönelirsem derslerde geleceğın sporcuları ya da CEO'larıyla tanışamam." Kahkaha atıp ışıkları kapadı. "Hadi gidelim."

Oraya vardığımızda doğru düzgün bir park yeri bulmamız kırk dakikamızı aldı. Josh tanıdığı herkesi davet etmişti herhalde çünkü arabalar beş sokaklık alandaki her yeri işgal ediyordu.

Asinin teki olduğu için Nicole arabasını Carter'ın yanındaki evin araç yoluna park etti.

"Ne?" diye sordu omzunu silkerek. "Yanıma park etmeleri için yeterince alan bıraktım, ayrıca zaten çoktan yatağa gitmişlerdir."

"Doğru..." Arabadan çıktım. "Bu akşam hiç tanımadığın herifin biri için beni ekmeyeceksin, değil mi?"

"Niye yapayım ki? Ayrıca neden bana hep bunu soruyorsun?"

"Çünkü beni sürekli hiç tanımadığın bir adam için ekiyorsun."

"Asla kasten olmadı." Gülümsedi. "Bu akşam ikimizin de iyi vakit geçirdiğinden emin olmayı planlıyorum, yani hayır, kesinlikle seni ekmeyeceğim."

Ben de bunu yerim ya...

Biz ön kapıya yaklaşırken oradaki çocuk, "Beş dolar, hanımlar," dedi. "Eğer ıslak tişört yarışmasına katılırsanız bedava."

Daha önce Josh'la birkaç defa gördüğüm yanındaki çocuk kahkaha attı. "Arizona ve arkadaşının girmek için ödeme yapmasına gerek yok."

Çocuk kapıyı açarak partiye girmemize izin verdi.

İçeri adım attığım anda ağzım açık kaldı. Ev tamamen tanınmaz hâldeydi.

Pek eşya olmayan oturma odası ve koridor, dans eden bedenlerle doluydu; mutfak, insanların peş peşe shot attığı açık bara dönüştürülmüştü ve tavandan, parlayan bir sürü yeşil ve mavi ışık sallanıyordu.

Nicole'le kalabalıkta kendimize yol bulurken, arka bahçedeki insanların saydıklarını duyabiliyordum. Ondan geriye sayıyorlardı.

Nicole elimi tutarak beni o tarafa çekti, sıcak yaz akşamına çıktık.

"Vay canına..." derken etkilenmiş gibiydi. "Bu acayip kıyak bir parti..."

Ona daha fazla katılamazdım. Arka bahçe, içeriden de etkileyiciydi. O koca tiki meşaleleri parlak bir şekilde yanıyor, bahçede kocaman bir yarım daire oluşturunuyordu. Sol tarafta, hakem gibi giyinmiş bir çocuk, kırmızı jöleden bir şişme havuzda güreşmek isteyen gönüllüler arıyordu.

Sağ tarafa kurulmuş bir dans pisti, bir DJ ve onun arkasında kaymak için parlak sarı muşambalardan bir dizi vardı. Bir grup bikinili davetli onları kendi lehlerine kullanıyordu.

Basamaklardan inip jöle havuzunu geçtik, neon ışıklarla yarıp sönerek "BAR" yazan masaya ilerledik.

"Siz hanımlara bu akşam ne verebilirim?" diye sordu bar-men. "Bu akşamın spesiyali jöle shot üç dolar fakat eğer şu anda tişörtlerinizi kaldırıp bana bir şeyler gösterirseniz iki dolar indirim yaparım."

"Çok beklersin." Nicole kahkaha attı. "Dört votka shot. İki-mize de."

"Kulağa iyi geliyor." Masaya parmaklarıyla vurdu. "Otuz iki dolar."

"Bekle!" Josh aceleyle gelip barın arkasına geçti. "Bekle. Arizona'dan para alamazsın."

"Arizona kim?"

"Şu." Parmağıyla beni işaret edip gözlerini kıstı. "O, ev arkadaşımın bir numarası."

"Yani?"

"Yani bu küçük partiyi vermemizi kabul etmesine karşılık olarak..." Josh parasını Nicole'e geri verdi. "O ve arkadaşının bu akşam içkiler için ödeme yapması gerekmiyor."

Çocuk omzunu silkti ve içkileri hazırlamaya başladı, Nicole bana bir beşlik çıktı.

"Söylesene, Josh." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bunu iyilik olsun diye mi yaptın yoksa yapmaya mecbur mu kaldın?"

"Mecbur kaldım. Bana kalsa senden üç katını alırdım."

"O zaman bütün gece içtiğinden emin olacağım."

"Tabii..." Gülümsedi ve şakacı bir tavırla omzumu itti. "Bütün gece ayık kalıp insanları eve güvenle götüreceğim dört adamım var. Sen ve arkadaşın araba kullanamayacak kadar sarhoş olursanız bana haber ver."

"Teşekkürler."

"Ne zaman istersen." Geriye doğru çekilip beni yavaşça baştan aşağı süzdü ve bir kaşı havaya kalktı. Başka bir şey söylemek istiyormuş gibi görünse de, "Sonra görüşürüz," demekle yetinip uzaklaştı.

"Çok ama çok teşekkürler!" Nicole barmene göz kırpıp, verdiği bir tepsi kırmızı bardağı aldı. "Hadi gidip şuraya oturalım, Ari."

Ufak, ahşap bir banka doğru onu takip ettim; içkileri aramıza bıraktı.

"Carter'a teşekkür ettiğimi söylediğinden emin ol," dedi. "Bir kez daha onunla arkadaşlığın tam yerinde işe yarıyor... Şimdi, indirimini tamamen kendi lehimize kullanalım, bunları peş peşe içip hemen dörder tane daha alalım."

"Bir saatte sekiz shot mı? Sen deli misin?"

"Hiç değilim." Bana bir bardak verdi. "Biraz hayatını yaşa, Ari. Seks yapmadığını ve bir sonraki seksinin Tanrı bilir ne zaman olacağını hesaba katarsak, hayatta iyi hisler veren *bir şeyleri* tecrübe edebilirsin. Alkol harika ötesi bir başlangıç olur."

Arka arkaya iki tek atıp yüzümü buruşturdum, içki boğazımı yakıp giderken dişlerimi sıktım.

Bana iki shot daha verdi ve sanki aklımdakini okuyabiliyormuş gibi ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. "Hayır, bu akşam eve arabayla dönmeyeceğim. Gecenin sonunda güvenli arabalardan birine bineriz ve yarın arabamı alırım."

"Harika." İçkilerimi bitirdim ve boğazımı dağlayan his geçinceye kadar elimi göğsüme koydum.

Nicole ayağa kalkarken, "Bir sonraki tura hazır mısın?" diye sordu.

"Hayır. Sana anlattım ya, yarın Chris'le erken bir saatte randevum var, yani o kadar içmemeliyim."

"Eğer ben Carter olsaydım, şu anda daha fazla içmeyi mutlulukla kabul edeceğine eminim."

"Eğer Carter olsaydın, benim içki konusunda acayip hafif sıklet olduğumu bilirdin."

"Şey, şükürler olsun ki o değilim, ha?" Beni çekip sarılarak tekrar bara yöneldi. Bu defa içkilerimizle oturmak yerine barmenin önünde içtik, hatta ikisini içerken o da bize katıldı.

Sekizinci shot kan dolaşıma girdiğinde kendimi gevşemiş ve acayip mutlu hissediyordum. Ayrıca bana ne oldu bilmiyorum ama daha fazla alkol söyledim. Artık Nicole'ün, "Ama her şey BEDAVA!" sızlanmalarına direnmekten aciz olduğum için birkaç kokteyl de içtim, isimsiz karışımlardı ve bir ara doğrucanın göğüs dekoltesinden bir shotı kafaya diktiğimden epey emindim.

Hay sıçayım...

Nicole, "Kayma zamanı!" diye bağırarak bahçede beni çekiştirdi.

"Evetttt..." dedim dilim dolanarak, düz bir çizgide yürümek için elimden geleni yapıyordum. "Kay... Kayma zamanı..."

"Hadi, Ari! Ayaklarını sürümeyi bırak!"

"Ben... ben sürüklemiyorum..." Durdum. "Vay be..." Ayaklarımın altındaki zemin dönüyordu ve çim bıçaklarının fırlayıp beni kesmeye çalışacaklarından oldukça emindim.

"Ari?"

"Sanırım ben... oturmalıyım... çok içtim."

"Yok ya! Suyu yediğin anda iyi olacaksın!" Kolunu benimkiye doladı ve kelimenin tam anlamıyla beni sürükledi.

"Hanımlar önden." Önümüzdeki tek erkek arkasını döndü. "Siz ikiniz önden gidebilirsiniz."

"Çok teşekkürler." Nicole gözlerini kırptırdı. "Tamam. Önce sen, Hafif Sıklet Kraliçesi."

Bir adım attım, yerde dans eden bir çiçeği tekmeledim. Den-

gemi bulmaya çalışarak doğrudan önümdeki devasa, sarı muşambaya baktım.

"Sadece koşup kendini yüzüstü bırakacaksın..." dedi arkamdaki çocuk. "Ayrıca kayarken 'EPİK' diye bağırman lazım. Josh'ın kuralları, benim değil."

Hâlâ dengemi bulmaya çalışırken Nicole'e, "Eğer bunu yaparsam sonra gidip oturabilir miyiz?" dedim.

"Hemen sonrasında."

"Tamam..." Sandaletlerimi yavaşça çıkarıp muşambaya doğru koştum, vücudum plastiğe çarpıp hızla kayarken de "EPİK" diye bağırıyordum.

Sonuna geldiğimde üzerime soğuk su döküldüğünü hissettim.

Tepemdeki kardeşlik birliği elemanları, "Büyük E ile Epik!" diye bağırırdı.

Onlara bağırıp ne halt ettiklerini sormadan önce diğer muşambalara doğru baktım ve kayan herkese kovalarla su döktüklerini gördüm.

Kahkaha atarak kalkmama yardım etmelerine izin verdim ve Nicole'ün kaymasını bekledim. Elbette mümkün olduğunca fazla dikkat çekmek için elbisesini çıkardı, kocaman memelerini zor kapatan bikinisini gözler önüne serdi ve ileri atıldı.

Ayağa kalkıp üstünü düzeltirken tepesindeki oğlanlar gürültülü bir onayla bağırıyorlardı.

"Ne?" diye sordu gülümseyerek. "Dikkatli bir izleyici kitlen olunca daha eğlenceli, sence de öyle değil mi? Yine yapmak ister misin?"

"Şok edici ama evet."

Plastik yüzeyde defalarca kaydık, her seferinde küçük kız çocukları gibi kıkırdıyorduk ve arada da daha fazla alkol almak için bara doğru koşturuyorduk.

Elbisemin sıırıslıklam olduğunu, bir zamanlar kusursuzca yapılmış saçımın şimdi paspası andırdığını ya da hayatım boyunca daha sarhoş olmadığımı düşünmüyordum bile. Ayrıca ne kadar çok uğraşırsam uğraşayım, kahkaha atmadan duramıyordum.

"Tamam, sanırım artık kurumayı denemeliyiz." Nicole henüz yakılmış bir kamp ateşini işaret etti. "Çocuğun birinden içeride bedava Skittle shotları yaptıklarını duydum. Ayrıca gece yarısı, her dakika başı bira shotlarının içileceği bir içki oyunu olacakmış."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Harika bir şey." Gülümsedi. "Bütün ışıkları söndürüyorlar, böylece merak ettiğimiz bir penis olursa pek bir şeyi tahmin etmemiz gerekmeyecek. Kendimiz huzlaca elleyebiliriz."

"Saçmalıyorsun!" Ateşin önüne otururken kahkahalara boğuldum.

Parlak alevler çıtırdayıp parladı ve sıcaklığına ellerimi uzatırken Carter'ın arka verandada yürüdüğünü gördüm.

Siyah bir tişört ve koyu renk kot pantolon giymişti, kırmızı bardağını bana ve Nicole'e doğru kaldırdıktan sonra büyük bir yudum aldı. Hemen yanında Tina vardı ve kızın gözleri onun vücuduna yapışmıştı resmen.

Tina kızarıyor ve ellerini onun göğsüne sürüyordu fakat Carter ona dikkat bile etmiyordu. Bize bakıyordu. *Bana*.

Gözlerini vücudumda yukarıdan aşağıya gezdirdi, sırlıklam elbisemi ve dağılmış saçlarımı inceledi fakat hiç sorgulamıyormuş gibi görünüyordu. Gülümseyerek bana son bir kez daha baktıktan sonra nihayet Tina'yla konuşmak için döndü.

Kıza her zamanki "seni acayip etkilediğimi biliyorum" tavrını göstermeye başladı. Gözlerine yoğun bir şekilde bakış, bileğini hafifçe kavrayış ve neredeyse ânında kızarmalarına sebep olan, sol kulağına sessizce, fısıldanarak söylenen birkaç kelime. Normalde bunları yapmasını izlemek gözlerimi devirmeme sebep olurdu ama bu akşam kendimi kızın yerinde hayal ediyordum.

Ne söylüyor?

Gözlerim tekrar tekrar vücudunda gezindi – kaslı sağ kolunu sarmalayan siyah dövmelelerini, şekilli göğsünü, ağzını inceliyordum... Ayrıca dudaklarının benimkilerin üzerinde nasıl hissetti-receğini gerçekten merak etmeye başlamıştım.

Gerçekten edepsiz sekse düşkün müydü? Öyle olsaydı bana söyler miydi?..

Nicole, "Sen Carter'ı mı süzüyorsun?" diye sorarak düşüncelerimi böldü. "Baktığın şey o mu?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Sadece bir şey düşünüyorum. Ayrıca milyonuncu kez söylüyorum, Carter benim için kardeş gibi."

"Kardeş gibi kardeş mi, üvey kardeş mi? Çünkü eğer birazcık üvey kardeş rotasındaysa bir gün deneme yapmalısın. Sence aleti ne kadar büyüktür?"

Sanki alelade erkeklerden biriymiş gibi gözlerimin pantolonunun önüne doğru kaymasına izin verdim ama sonra kendimi durdurdum. Onun yerine dudaklarına bakmayı tercih ettim.

Sanki Carter ona baktığımı hissedebiliyormuş gibi ağır ağır döndü ve yine bizden tarafa baktı. Bana gülümsedi ve ben kızardım. Cidden kızardım.

Aman Tanrım... "Kesinlikle buradan çıkmam lazım."

"Sorun ne?"

"Bir şey yok, ben... ben sadece sarhoş olabilirim diye düşünüyorum."

"Sarhoşsun zaten."

Carter'dan hoşlanmıyorsun... Carter'dan hoşlanmıyorsun... Carter'dan hoşlanmanın hiçbir yolu yok... Zihnimi kontrol altında tutmaya çalıştım.

"Şey, Ari?" dedi Nicole. "Neden kaçacak gibi görünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok... Lütfen içeri gidebilir miyiz?"

"Tabii." Ayağa kalkıp kolunu benimkine taktı, beni yavaşça ayağa kaldırdı. "Biliyor musun, eğer en iyi arkadaşın olmasaydı Carter'la yatardım ve ertesi gün de sana hepsini anlatırdım."

"Tanrım, sağ ol ya..."

"Çok rica ederim!"

Beni bahçenin karşısına yaşlı bir kadınmışım gibi götürdü, ne zaman istesem durdu ve bunu en az on defa istediğim için de arka verandaya varmamız sonsuzluk kadar sürdü.

"Tamam. Şimdi sırada basamaklar var," dedi. "Sağ ayak, sol ayak... Hayır, hayır, hayır. Sağ ayağın, Ari. O sol... Hâlâ sol..."

"Nesi var?" Carter'ın derin sesi başımı kaldırıp bakmama sebep oldu.

"Bir şeyi yok. Sadece on shot içtiği için acayip sarhoş. Üstüm-den shot atışını görmeliydin. Kesinlikle büyük E ile epikti."

"O zaman buraya gelmeden önce yeterince yememiştir." Kolunu belime dolayıp kalan basamaklardan yukarı taşıdı beni. "Alınma ama arkadaşı olarak onun korkunç bir içki arkadaşı olduğunu bilmen gerekirdi. Hafif sıkletin kelime anlamı o."

"Cidden hiç bilmiyordum..." Nicole'ün yanakları utançtan kıpkırmızı oldu ama gözleri Carter'ın dudaklarına odaklandı. "Henüz uyumasını istemediğim için ona biraz su verip dans ettirerek alkolü üzerinden atıracayım. Bize katılmak ister misin?"

"Biraz sonra olur." Mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Kendini iyi hissediyor musun? Seni eve götürmemi ister misin?"

Eğer beni eve götürürsen benimle seks yapacağına söz verir misin? Sanırım seninle bunu yapmak isterdim... Şu anda...

Zihnimin topladığı cevabı sessizce düşündüm, en azından sözler ağızımdan çıkmasın diye beynime dudağımı ısırtacak sinyali yollayacak kadar sezgim kalmasına minnettardım.

"Ari?" Carter hâlâ bana bakıyor, cevap bekliyordu. "Seni eve götürmemi ister misin?"

"Hayır..." demeyi başardım, dokunuşuyla tamamen tahrik olmuşum. Elinin sırtımı sıvazlayışından.

Tina arkamızdan, "Carter..." diye sızlandı. "Artık iyi olduğuna göre gidip yine içki içebilir miyiz? Tek gitmek istemiyorum..."

Bana iyi olup olmadığını sorup son bir defa baktı, sonra Tina'yı bahçedeki bara götürdü.

"Haklıydın," dedi Nicole evin kapısını açarken. "Sana karşı kesinlikle abi gibi davranıyor."

Abimle yatmak isteyeceğimi sanmıyorum...

İçeri adım attığım anda ot dumanı, su gibi akan alkol ve ter kokusunun karşımı öyle güçlüydü ki bayılacağımı sandım.

Nicole beni şaşırtarak birkaç şişe su getirdi ve onları içmem için sabırla cesaretlendirdi, sonra beni dans pistine çekti.

Beyaz ve kırmızı ışıklar odayı aydınlatıyordu, parıltıları duvarlara çarpıyordu. Her birkaç dakikada bir DJ, "Hazır olun! Oyun saati neredeyse geldi!" diye bağıırıyordu müziğin üzerinden.

Hâlâ alkolün etkisindeyken gözlerimi yumdum ve müzikle sallandım. Hatta öne doğru eğildim, destek almak için birinin omuzlarına tutundum ama omuzlar çekildiğinde sendeledim.

"Bu bana dans teklifi etme şeklin mi?" Tanımadığım bir adam dönüp düşmeden önce beni yakaladı.

"Üzgünüm..." Geriye çekildim.

"Özür dilemeye gerek yok." Ellerini belime dolayıp beni düztüttü. "Daha iyi mi?"

"Çok daha iyi. Teşekkürler."

Birkaç şarkı sonra, en sonunda tavan ve zemin arasındaki farkı seçebildiğimde, o kalçalarımı tutmaçdan dans edebilecek hâle geldim.

"Bütün yalnızlar bağırırsın!" DJ mikrofona bağırdı. "Oyun saati, sürtükler!"

Ciğerlerimi patlatıncaya kadar bağırdım ve tekno ritimle dans ettim, başımı geriye atarak tanımadığım yabancıнын göğsüne dayadım. Belimdeki tutuşunun sıkılaştığını hissettim, kuşağıma bir şey fısıldadığını duydum ama dikkatim müzikteydi.

"Hey, Arizona!" Nicole önüme geçti, bağırıp ellerini sallıyordu. "Ari?!"

"Efendim?"

"Bu gerçekten çok eğlenceliydi ama artık gidiyorum. Sen iyi olacak mısın?"

"Bekle, ne? Partiden ayrılıyor musun?" diye bağırdım müziğin üzerinden. "Seninle geleceğim, sadece şeyimi bulmam lazım..."

"Hayır, hayır, hayır..." diye lafımı kesti. "Bir çocukla gidiyorum, onun evine gideceğiz. Sen de eve gidecek birini bulmuşsun gibi görünüyor."

"Hayır, ben sadece dans ediyorum..." Beynimin ayık kısmı yüzeye çıktı ve beni burada yalnız bırakmanın iyi bir arkadaşın yapacağı şey olduğunu gerçekten düşünüyor mu diye merak ettim. "Birlikte ayık sürücülerin arabasıyla gideceğimizi sanıyordum?"

"Ben bir adam bulana kadar *öyleydi*, çok ateşli, 'üzerine yaslanarak dans ediyordum ve karanlıkta devasa aletini hissettim' tarzında bir erkek." Ellerini omuzlarıma koydu. "Tamamen iyi olacaksın... Ayrıca Carter burada. O senin eve sağ salım vardığından kesinlikle emin olacaktır. Eğer gecenin sonunda eve gitmek istemezsen, dans ettiğin çocuk gerçekten ama gerçekten çok yakışıklı... Sadece söylüyorum." Bunu da söyledikten sonra beni daha önce yüz defa bıraktığı gibi bırakıp gitti.

Artık şaşırmamalıyım...

Tanımadığım çocuk ona bakmam için beni çevirdi ve gülümsedi. Eğilip yaklaştıktan sonra kulağıma fısıldadı, "Buradan çıkmak ister misin?"

"Yani, beraber mi?"

"Evet, bebeğim." Gülümsedi. "*Birlikte*. Benim evime?"

"Senin evine mi?" Beynim hâlâ mantıklı sinir hücrelerini ateşleyemiyordu. "Seks yapmak için mi?"

"Şey, evet." Keyiflenmiş görünüyordu. "Seks için. *İyi* seks için..."

"Hayır, ben şey..." Başımı iki yana salladım. "Şu anda seks yapacak kadar ayık olduğumu sanmıyorum."

"Niye tamamen ayık olman gereksin ki? Ben yaptığım işte iyiyim, seninle işim bittiğinde tamamen tatmin olduğundan emin olacağım."

Ne sikim...

Ânında elimi ondan çekip kalabalığı yararak aralarından geçtim, doğruca banyoya gidiyordum. Kapıyı tıklattım, cevap

gelmesini bekledim ve ses gelmeyince içeri süzülüp kapıyı kapadım.

Soğuk suyu açıp tekrar tekrar yüzüme çarptım. Kendi kendime, "Ayıl, ayıl, ayıl..." diye mırıldanıyordum. Yüzüme yine su çarptım ve kapının açıldığını duydum.

"Hey!" diye bağırarak döndüm. "Burada ben varım! Önce kapıyı çalmayı bilmiyor musun?"

"Biliyorum," diyen Carter içeri girdi. "Buraya girdiğini gördüm, o yüzden bir kontrol edeyim dedim."

"Ah." Yüzümü yıkamaya devam ettim. "Teşekkürler."

"Nicole nerede?"

"Nerede sence?" Aynadan ona baktım, başka bir şey söylemeye hazırlanıyordum ama gülümsemesi dikkatimi dağıttı.

O gamızeler hep orada mıydı?

"O arkadaşlığı zorlamaya çalışmaktan vazgeçmelisin sanırım." Suyu kapatıp dolaptan bir yüz havlusu çıkardı ve ıslak alnıma dayadı. "Şahsen, daha iyisini yapabileceğini biliyorum."

"Şey, ben de şahsen senin Josh'tan daha iyisini yapabileceğini düşünüyorum ama beni şikâyet ederken görmüyorsun."

Kahkaha atarken havluyu yanaklarıma ve boynuma bastırdı. "Sen iyi misin?"

"Evet." Başımla onayladım. "Daha sonra ayık şoförlerin sürdüğü arabalardan birine atlayacağım ama sanırım biraz daha dans etmek istiyorum..."

"Sana katılacağım." Kapıyı açıp dışarıda beni takip etti.

Oturma odasının şimdi daha kalabalık ve ışıkların biraz daha loşlaşmış olması beni şaşırttı. Dans pistinde uygun bir yer bulamadığımız için Carter elimi tutup beni bir köşeye yönlendirdi.

Dans ederken ellerini kalçalarımın üst kısmına koydu fakat daha önce defalarca dans ettiğimiz gibi değildi, vücudum kontrolden çıkıyordu. Kalbim dakikada bir kilometre koşuyordu sanki.

Müzik karmaşık bir hâlden duygusal bir hâle dönüştüğünde, beni neredeyse dudak dudağa geleceğimiz şekilde çekip kendine yaklaştırdığında normal davranmaya çalıştım ama faydası yoktu.

Ellerini üzerimde tutmasını, gecenin kalanı boyunca bana dokunmasını istiyordum.

"Bu akşam güzel görünüyorsun, Ari..." diye fısıldadı ağzıma doğru, parmakları elbisemin kumaşının üzerinden tenimi okşuyordu.

"Teşekkürler," diye soludum.

"Bu elbiseyi daha önce hiç giymiş miydin?" Başın ucunu çekti.

"İlk yılımda." Kızardım ve dudaklarımız arasındaki mesafenin azalmasını önlemek için başımı göğsüne gömdüm.

"Kendini iyi hissettiğinden emin misin?" diye fısıldadı kulağıma ama cevap vermedim. Kokusunu içime çekiyordum, elini kalçama bastırduğunda soluğumu verdim.

"Ari?" diye seslendi. "Ari?"

Onu yine dikkate almadım ve bunu sorgulamak yerine parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi, bedenimi tekrar tutuşturuyordu.

Birkaç şarkı sonra, hızlanan kalp atışlarımın Carter'ın hâlâ beni yakın tutmasıyla ve bana dokunmasıyla alakası olmadığına kendimi ikna ettiğimde başımı kaldırıp ona baktım.

"Neden DJ artık yavaş şarkılar çalıyor?" diye sordum.

"Ona değiştirmesini söylememi ister miydin?" diye sordum.

"Evet..." dedim yumuşak bir sesle. "Evet, isterdim."

Odadaki ışıklar daha da loş bir hâl aldı, yüzünün dış hatlarını zorlukla görebileceğim bir hâle geldi.

"Bir saniye içinde tekrar hızlanacak," dedi dudakları hafifçe benimkilere sürtünürken. "Sonraki oyun saatinden önce hep ağırdan alır."

"Tamam." Alnının benimkine dokunduğunu hissettim.

Işıklar aniden kapanıverdi, her yer kapkaranlık oldu ve sonra bir baktım ki dudakları benimkileri kaplıyordu ve sırtım da duvara sertçe dayanmıştı. Dilini ağzıma kaydırды, tam bir kontrol talep ediyordu. Anında teslim oldum.

Mırıldanarak gözlerimi yumduğumda beni duvara dayalı

tutmak için kalçalarını, kalçamı hafifçe avuçlamak için de ellerinden birini kullandı.

Tek elini elbisemin altına kaydırды ve külotumun kenarını parmaklarıyla takip etti, cevap olarak kollarımı boynuna doladım, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Altdudağımı sertçe ısırdı, öyle sertti ki inledim. Fakat beni öpmeyi bırakmadı. Ağzını benimkine dayalı tuttu, bana doğru düzgün nefes alma fırsatı bile vermiyordu.

"Ah..." Dudaklarımdan başka bir mırıltı daha kaçmasına izin verdim ve yine dudağımı ısırdı. Bu defa daha sertçe.

"Tamam, bu kadar slow bok yeter!" diye bağırdı DJ! "Oyun saati, ikinci bölüm, sürtükler!"

Elektronik flaş ışıkları tekrar açıldı, Carter ve ben hızla birbirimizden ayrıldık. Nefes nefeseydik ve birbirimize tamamen şokla bakıyorduk.

"Siktir..." diye soludu. "Bu da neyin nesiydi?"

"Sen söyle." Duvara yaslandım. "Bir an dans ediyorum, sonraki andaysa dilini boğazımdan aşağı sokuyorsun."

"Dilim boğazının yakınında falan değildi," dedi, şimdi gülümsüyordu. "Ayrıca beni öperek karşılık verdiğin kısmı atladın."

"Hayır, hayır, hayır. Ben sadece ağzıma yapılan ani ve kaba işgale tepki veriyordum..." Duraksadım, başımı iki yana salladım. "Aslında var ya, sanırım ben bu akşam acayip çok içtim, o yüzden ben... Ben gidip uzanacağım. Odanı kullanabilir miyim?"

Cevap vermeden önce elbisemi eski yerine getirdi ve saçımı düzeltti. "Elbette."

Onun uzaklaşıp beni bir başıma bırakmasını beklemiştim ama elimi tutup koridorda yönlendirdi. Banyoyu ve kendi tarafını geri kalan yerlerden ayıran kapıyı geçtik.

Kendi odasının kapısının kilidini açıp ışıkları yaktı, bana yatağına girmemi işaret etti.

"Bekle..." Birdenbire derime çarpan serinliği hissettim, dik-

katimi hâlâ hafiften nemli olan elbisem çekti. "Duş almam lazım. Birkaç dakikalığına duşunu kullanabilir miyim?"

"Elbette kullanabilirsin," dedi ama gözleri benimkilerden ayrıldı. "Biliyor musun, daha önce böyle bir şey için asla benden izin istemek zorunda kalmadın..."

Birbirimize baktık, hissettiğim nemin elbisemden gelmediğine emindim.

"Şey..." İleri doğru bir adım atarak bakışlarımı ondan kaçırdım. "Ben gidip şey... Duş alacağım." Yanından geçip doğruca banyoya girdim ama saniyeler sonra aynada onun yansımasını gördüm.

Dolaptan bir havlu alıp bana uzattı. "Al bakalım."

"Teşekkürler," dedim. Kapıyı niçin kapadığını merak ediyordum. Kendisi hâlâ içerideyken niçin kapadığını...

"Tüm süre boyunca burada benimle kalmayacaksın, değil mi?"

Gülümsedi. "Neden kalmayayım?"

"Josh'ı duş alırken izliyor musun? Arkadaşlarını çıplak görmekten tahrik mi oluyorsun?"

"Hayır," derken kocaman gülümsedi, beni baştan aşağı süzerek kalp atışımı tekrar hızlandırdı. "Sadece soyunmana yardım edecektim çünkü henüz tamamen ayılmadın, kendin yapamazsın falan diye."

"Oldukça ayığım, o nedenle son derece iyi olacağımı düşünüyorum." Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Kıyafetlerimi her gün kendim çıkarıyorum, tek başıma. Yani üstesinden gelebilirim..."

"Sadece iyi bir arkadaş olarak söylüyorum, Ari."

"Evet. Bir arkadaş, Carter."

"İyi bir arkadaş."

"Evet..." Şu anda ona kesinlikle daha çok çekiliyordum. "Onu zaten söyledin."

Gözlerimiz yine kilitlendi ve bakışlarımı kaçıramayacakmışım gibi hissettim.

"Tamam. Odamda işini bitirmeni bekleyeceğim." Gözleri birkaç saniyeliğine dudaklarımda oyalandı, sonra da gitti.

Zorlukla yutkunup gözlerimi yumdum ve düşünmeye çalıştım.

Bu bir rüya, Arizona. Çok seksi, iç gıcıklayıcı ancak acayip gelişigüzel bir rüya... Carter'ı öpmedin. O seni öpmedi. Ondan arkadaş olarak hoşlanıyorsun ve onu çekici bulduğun falan yok. Onun banyosundasın çünkü büyük ihtimalle birlikte kumsala gittiniz ve şimdi de tazeleniyorsun... Evet... Evet... Bu çok daha mantıklıydı...

Tekrar gözlerimi açarak suyu açtım. Elimi altında tutarak yeterince ılıklaşınca kadar bekledim. Suyun akışını duş başlığına çevirdim. Sonra henüz kıyafetlerimi çıkarmamış olduğumu fark ettim.

Daha doğrusu kıyafetlerimi çıkaramadığımı...

Elbisemin fermuarı takılmıştı, Nicole'ün partiye gelmeden önce onu biraz zorlayarak kapadığını şimdi hatırlıyordum. Elbiseyi yırtarak çıkarmayı düşündüm ama kumaş öyle kalındı ki vazgeçtim. Kapıya doğru yürüyüp Carter'a seslendim.

Saniyeler sonra koridordan bana doğru geldi, yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. "Evet, Ari?"

"Lütfen elbisemi çıkarmama yardım eder misin?"

"Sadece elbiseni mi?" Kaşını kaldırdı.

"Evet." İçeri girip beni takip etmesine izin verdim. "Sadece... elbisemi."

"Tamam. Arkanı dön."

Arkamı döndüm, ellerini saçımda hissettim. Saçımı yavaşça tepeme doğru çekip gelişigüzel bir topuz yapmaya çalışmasını hissettim.

Fermuarımı tutup birkaç defa çektikten sonra başardı, sonra belime dek inene kadar aşağı doğru yavaşça indirdi.

Önüme dönüp ona teşekkür edecektim ama kalçalarımı kavrayıp beni sabit tuttu. Sutyenimin kenarını nazikçe takip etti, parmaklarını kopçaların altına kaydırıp çekerek memelerimi özgür bıraktı.

"Başka bir şeyi çıkarma konusunda yardıma ihtiyacın var mı?" diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım, acayip tahrik olduğum.

Sırtım hâlâ onun önüne dayalıydı; parmaklarını elbisemin askılarına altına taktı ve omuzlarımdan aşağı itti. Kollarından, belimden, bacaklarımdan aşağı.

Sutyenimi çıkarırken dudaklarını enseme dayadı ve kulağıma fısıldadı. "Şunu çıkarmak için yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?" Külotumu çekiştirdi.

"Eminim..."

"Tamam." Tekrar enseme öptükten sonra banyodan çıktı.

Orada kıpırdamadan, gözlerimi dahi kırpmadan yirmi dakika durduğumdan ve bunun ne halt olduğunu anlamaya çalıştığımından emindim.

En sonunda aklımı başıma topladığımda duşa girdim ve doğrudan akan suyun altında durdum. Başımı tekrar tekrar iki yana sallarken bunun bir rüya olup olmadığını merak ediyordum. Neden birdenbire ona karşı böyle güçlü şekilde tepki verdiğimi merak ediyordum.

O benim için bir kardeş gibi... Onun hakkında böyle şeyler düşünmemeliyim...

Derim kıpkırmızı ve hassas olunca suyu kapayıp dışarı çıktım, benim için lavabonun üzerine beyaz bir bornoz bıraktığını fark ettim.

Kurulanıp onu giydim, sızabilmek için yatak odasına yöneldim.

Ben odaya girdiğim anda Carter masasındaki yerinden başını kaldırıp baktı. "Artık yatağa girmeye hazır mısınız?"

"Evet ama şey... Sen gelmeyecek..." Kalbim hâlâ normal ritmine dönmemişti. "Sen bana katılmayacaksın, değil mi?"

"Hayır..." Ayağa kalkarken dudaklarına ağır ağır bir gülümseme yayıldı. "Tabii sen katılmanı istiyorsan ayrı."

"Sen şu anda seksi mi ima ediyorsun?"

"Sen ediyor musun?"

Gözlerim fal taşı gibi açılınca kahkaha attı.

Beni tutup yatağın üzerine attı, yastıkları kabartıp yorganı üzerime çekti. Mini buzdolabından birkaç şişe su alıp yanımdaki komodinin üzerine koydu.

"Sabaha gelip seni kontrol edeceğim," dedi. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Şey..."

"Şey?" Tek kaşını kaldırdı. "Bu kelimeyi fazla söylemeye başladın."

"Ben..." Birdenbire acayip uykumun geldiğini hissettim. "Bence sen acayip seksisin, eğer en iyi arkadaşım olmasaydın ve bu bir rüya olmasaydı, şu anda seni acayip becerirdim..."

"Pardon?"

Her şey karardı.

9. Şarkı: Bana Nedenini Söyle (3:13)

Carter

Bu da ne boktu böyle?

Ne Arizona'nın söylediği son şeyi ne de dünkü partide ağzının ve bana dayalı vücudunun nasıl hissettirdiğini aklımdan çıkarabiliyordum. Şu anda iki büyük konuda kızgın olduğum düşünüldüğünde bu epey büyük bir şeydi.

İç geçirerek Tina'nın kusmuğunun son kalıntılarını da arabamdan temizledim ve bana yolladığı mesajı açtım:

O kadar sarhoş olduğumu bilmiyordum... Arabanı batırdığım için üzgünüm... Ancak ilk olarak anal seks yapmak istediğimi söylerken ciddiydim... Bunu görünce beni ara!

Off. Telefonu cebime sokup dün geceyle ilgili düşüncelere geri döndüm.

Arizona'yı o kırmızı elbisenin içinde gördüğüm anda başka bir şeye odaklanamamıştım. Tina'ya bile. Denemiştım üstelik. Hem de çok.

Tina'nın açık ve seks odaklı sohbetiyle, pek de saklamadan giydiği tangaanın rengini bana göstermesiyle ilgileniyormuş gibi görünmek için elimden geleni yapmıştım fakat daha sonra üstü-

me ne kadar feci atlamak istediğini kaç defa söylemiş olursa olsun, sadece Arizona'yı ve onunla olmayı ne kadar çok istediğimi düşünebilmişim.

Daha da ötesi, gecenin sonunda ikimiz dans ederken, dansımız normalde olduğu gibi oyunbaz ve masum değildi. Onun da farkı hissedebildiğini biliyordum, daha önce etrafımdayken hiç kızarmamıştı ve ayrıca daha önce kesinlikle bana öyle dokunmamıştı.

O odamda uyuduktan sonra birkaç defa daha gidip onu kontrol ettim ve yataktan yuvarlanıp yere düştüğünü fark ettiğimde onu uyandırdım. Bana sessizce küfrederken alnuna ıslak havlu koydum, bir şişe suyla aspirin içirdim ve sonra tekrar uykuya dalana kadar bekledim. İyi olduğundan emin olmak için gecenin kalanını onunla geçirmeyi ciddi ciddi düşündüm ama Tina beni buldu ve seks yapabilelim diye onu eve götürmem için yalvardı.

Belki de arabamın her yerine kusması iyi bir şeydir...

Düşünmeye devam ederken araç yolunda yürüyüp arka bahçemin kapısını açtım ve kızgınlığımın ikinci sebebiyle yüz yüze geldim.

Her yerde kırmızı plastik bardaklar ve bira şişeleri ile kaygan, sarı muşambaların üstünde sızmış birkaç insan vardı. Jöle havuzu ters dönmüştü, derme çatma bir çamaşır ipinde beyaz tişörtler asılıydı ve birkaç kişi eşyalarımın bazılarını yastık olarak kullanmıştı.

İçeri yöneldim, Josh'ı arıyordum; böylece onu öldürebilirdim.

"Selam, naber?" Mutfağa girdiğimde bana gülümsedi, elinde bir kızartma tavası vardı.

"Arka bahçemdeki kırmızı bardakları ve bira şişelerini görüyor musun?" Evin etrafına bakındım. "Burada yerdekileri de?"

"O konuda endişelenme," dedi. "Geçtiğimiz sömestirin en yeni sınıfı bir saat içinde gelip her şeyi temizleyecek. Yumurta ister misin?"

"Hayır." Buzdolabından portakal suyu aldım. "Mobilyalar da bugün yerine yerleştirilecek mi?"

"Evet." Yumurtasını tavada çevirdi. "Bugün üçe kadar her şeyin yerine konulmuş olması gerekiyor. Belki her şeyin nasıl düzgün şekilde işlediğini gördükten sonra 'Epik: Part 2' partisi için başka bir iş görüşmesi yapabiliriz?"

Ona boş bir bakış attığımda kahkaha attı.

"Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum. Saat üçe doğru partiden Tina'yla çıktığını gördüm. Nasıl gitti?"

"Gitmedi," dedim. "Otobana çıktığımız anda arabama kustu."

"Ah. Pekâlâ, dur tahmin edeyim. Evine gittiğinizde onun temizlenmesine falan yardım ettin?"

"Elbette ettim." Gözlerimi devirdim. "Senin kadar büyük bir pislik değilim. Senin gecen nasıldı?"

"Eh işte. Daha iyi bir hatun bulduğum olmuştu ama yine de iyiydi."

"Şanssız kurbanın kim olduğunu bilmek ister miyim?"

"Hayır, tabii beni yargılamayacağına söz verersen ayrı."

"Yargılayacağım." Kahkaha atıp geriye adım attım. "Bu defa jöleli içkilerin içine fazladan her ne koyduysan, bir daha 'epik' parti düzenlemek istediğinde bunu yeniden gözden geçirmelisin."

"Büyük E ile epik, dostum." Gülümsedi. "Ayrıca neden bir şeyleri tekrar gözden geçireyim ki? Bir kişi hasta oldu diye mi?"

"Herkes hasta oldu diye." Elimi etrafımızda salladım. "Yoksa bu sabahki fazladan yirmi ev arkadaşımızı fark etmedin mi?"

"Not edildi. Eğer bir parti daha verme konusunda fikrini değiştirirsen, bugün saat üçe doğru sana değerimi göstermeye gönüllü olacağımı unutma."

Cevap vermeye zahmet bile etmedim. Koridorda ilerleyip odama girdiğimde Ari'nin oturmak için çabaladığını fark ettim.

"Dur." Arkasına bir yastık yerleştirip ona yardım ettim.

"Teşekkürler..." Başını kaldırıp bana baktı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Yolla gelsin."

"Dün gece biz gerçekten birbirimizi öptük mü yoksa o bir kâbus muydu?"

"Evet, dün gece gerçekten öpüştük," dedim. "Fakat öpüşmüş olsaydık bile bu serin için kâbus değil, ıslak rüya olurdu."

"Sorduğumu bile unut gitsin." Dönmeye çalıştı ama onu sabit tuttum.

"Dün gece olan herhangi bir şeyi hatırlıyor musun?"

"Olan herhangi bir şey derken ne demek istiyorsun?" Korkmuş görünüyordu. "Öpüşmekten fazlasını mı yaptık?"

"Hayır..." dedim, hatırlamaması konusunda nasıl hissettiğimden emin değildim. "Günün geri kalanını burada geçirmek mi istersin yoksa seni eve mi götürerim?"

"Dürüst olmam gerekirse, şu anda bacaklarımı hissedemiyorum..." derken telefonunu bana doğru itti. "Chris'e mesaj atıp bugünkü buluşmamızı yarına erteleyebilir miyiz diye sorsana. Çok akşamdan kalmayım."

"Akşamdan kalma olunca *mesaj yazma* becerini mi kaybediyorsun?"

"Ben daha önce senin kız arkadaşlarına yazdım, şikâyet de etmedim." Bana gözlerini kısarak telefonunu uzattı.

Mesaj kutusuna basınca dün gecedен beri Chris'in ona tonla mesaj yollamış olduğunu fark ettim. "Bu herifin Emily'nin erkek versiyonu olmadığından emin misin? Düünden beri sana neredeyse saat başı mesaj atmış. Muhtemelen önce mesajlarını okumalısın."

Yatağın kenarına kaydı, gülümsüyor ve bana bakıyordu. "Bana onları okusana."

"Bana kendi evinde bir cumartesi akşamdan kalması borçlusun, *kahvaltı dahil*."

"Anlaştık."

İlkine tıkladım.

Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum bebeğim...

"Birbirinizi tanıyalı iki haftadan az oldu ve şimdiden sana be-beğim mi diyor?"

"Sadece onları oku, istenmeyen yorumlarını ekleme. Sağ ol."

Gözlerimi devirip sonrakine tıkladım.

Acayip ateşlisin bebeğim.

Gülümsedi.

Acayip güzelsin bebeğim.

Yine gülümsedi.

Senin o kusursuz...

Durdum. "Bu bokun kalanını okumayacağım, Ari."

"Lütfen..."

Sızlandım.

Senin o kusursuz kıcını, memelerini ve taş gibi olmuş aletimi emen sıcacık ağzını görmek için sabırsızlanıyorum. Amını yalayıp yutmak için sabırsızlanıyorum...

Kıpkırmızı olmuş hâlde telefonu elimden aldı. "Sexting olduklarını fark etmedim... Onlar özel."

"Bu tarz boklar mı seni tahrik ediyor, Ari? Taş gibi olmuş aletleri emen sıcacık ağızlar hakkındaki özel mesajlar mı?"

"Buna edepsiz konuşma deniyor."

"Buna edepsiz konuşma *denemesi* deniyor... O dediğin hiç de böyle bir şey değil."

"Tamamen böyle bir şey." Bana yine gözlerini kısarak baktı, dün gece olduğu kadar güzel görünüyordu. "Belki kız arkadaş-

larından biriyle yapmış olsaydın ilişkilerin biraz daha uzun sürerdi.”

Ona gözlerimi dikip baktım, dudağını nasıl ısırdığını gördüm ve neden aniden beni etkilemeye başladığını çözüne kadar, bir süre ondan uzak kalmak için bir yol bulmak zorunda olacağımı fark ettim.

“Sadece gözlerini dikip bakacak mısın?” diye sordu. “Ukala karşılıklar yok mu? Hazırcevap kelime oyunları yok mu?”

“Yok...”

“Vay, bu şok edici.” Tekrar dudağını ısırdı ve onu kaldırıp dudağını bizzat ısırmamak için yatağın kenarından bir havlu kaptım. “Gidip duş alacağım. Sıcacık ağızlardan ve aletlerden bahsetmediğinde seninle konuşuruz.”

10. Şarkı: En İyi Gün (3:55)

Arizona

Dün geceyle ilgili her şeyi hatırlıyordum. Kahrolası—her—detayı.

Dudaklarının benimkilerde yarattığı hissi, partide bana bakış şeklini, banyoda beni soyarken dilimin tamamen tutulmasına sebep oluşunu... Daha önce hiç onun beni öptüğü gibi öpülmemiştim, varlığımın her zerresinde hiç hissetmemiştim, asla daha fazlasını isterken bırakılmamıştım. Çok daha fazlasını.

Yine de bir parçam inkâr hâlinde kalmak istiyordu, o yüzden bugün onunla ilgili düşüncelerimi uzak tutmak için elimden gelenin en iyisini yapmıştım.

Boy aynasından kendime baktım; saçımı toptasam mı, açık mı bıraksam kararsızdım. Chris'le planladığımız randevumuz bu akşamdı ve Carter'ın dudaklarını hâlâ benimkilerin üzerinde hissedebiliyor olsam da gerçekliğe geri dönmem gerekiyordu. Sadece arkadaş olduğumuz ve sarhoşken bir an paylaştığımız zamana.

Tam saçımı toplamaya karar verdiğimde telefonum titredi. Carter'dı.

Amin henüz yalanıp yutulmadı mı?

Kahkaha atarak saçımı topuz yaptıktan sonra mesajına cevap yazdım.

Henüz değil... Birkaç saat ver.

Onun başlamasına mı yoksa bitirmesine mi birkaç saat vereyim?

İkisine de. Çok uzun bir süre aşağılarda kalacağına eminim.

İçimden bir ses senin verme konusunda hiçbir şey bilmediğini, sadece almaktan ibaret olduğunu söylüyor.

Benim içimden bir ses de beni tanıman gerektiği kadar iyi tanımadığını söylüyor.

Bununla ne kastettiğini anlamaya bile başlayamadan bir mesaj daha attı:

Bu akşamki randevunda iyi eğlenceler. Nasıl gittiğini daha sonra bana haber ver.

Teşekkürler. Veririm.

Bana yatakta uzanmış renkli bir iskelet fotoğrafıyla birlikte "bekliyor olacağım" yazdı. Kahkaha attım. Paylaştığımız o harika öpücüğe ve yolladığı o tuhaf cinsel mesaja rağmen, bunların ikimiz için de herhangi bir anlama gelmediğini fark ediyordum şimdi. Biz sadece arkadaştık.

Sadece arkadaş... Sadece arkadaş...

Pembe rujumu bir kat daha sürdüm, sonra kapımın hafifçe tıklatıldığını duydum. "Evet?"

"Arizona?" Ev arkadaşım Heather bir kez daha tıklattı.

"Evet?"

"Bir dakikan var mı?"

"Tabii, içeri gelsene." Eğilerek aynaya yaklaştım ve kaşımadaki başıboş bir kılı kopardım.

İçeri geldi, aynadaki yansımasında gülümsedi ve ben de gülümseyerek karşılık verdim. Kampüsten ilk ayrıldığımı ve pay-

laştığımız eve taşındığımda, o ve diğer kızların en yakın arkadaşlarım olacağını düşünmüştüm ama hiç de öyle olmamıştı. Hepsi tıp öğrencisiydi ve programları hemen hemen aynı olduğu için, normalde kendi hâllerinde takılmaya meyilli oluyorlardı. Hafta sonları kahve makinesinin çevresinde yaptığımız sabah sohbetleri haricinde, birbirimizi hep geçip giderken görüyorduk.

"Evin kızları olarak sana bunu vermek istedik," diyerek bana pembe bir hediye paketi uzattı. "Yazdan sonra şehirdışına gidecek tek kişi sen olduğun için sana bir veda hediyesi aldık."

"Daha iki ay buradayım ama..."

"Evet ama artık ihtisaslarımıza çalıştığımız için hepimiz darmadağın olacağız ve bir daha aynı anda burada olamayız, o yüzden unutmak istemedim." Arka cebinden ufak bir mavi kutu çıkardı. "Bu da Carter için."

"Neden Carter da hediye alıyor? O ev arkadaşımız değil."

"Değil ama onu da senin kadar çok görüyoruz." Omzunu silkti. "Erkek arkadaşım aşağıda. Filmimizi izlemeye başlamadan önce sana bunları vermek istedim."

"Teşekkür ederim." Gerçekten gururum okşanmıştı. "Buna gerçekten minnettarım."

"Rica ederim." Bana çabucak sarıldı ve geldiği kadar hızla gitti.

Kutunun kurdelesini sıyrıp paketi açmaya başladım ama daha ilk katmanı yırttığımda Chris aradı.

"Selam," diye yanıtladım.

"Hazır mısın yoksa biraz daha zamana ihtiyacın var mı?"

"Hazırım."

"Öyleyse kapındayım."

"Hemen iniyorum." El çantamı alıp aşağıya yöneldim, kordordaki aynadan kendimi son kez kontrol ettim.

Kapıyı açtığımda Chris elinde sarı çiçeklerden kocaman bir buketle oradaydı.

"Çok güzel görünüyorsun..." Beni kendine çekip öptü, dilini nazıkçe benimkine sürttü ve ağzıma doğru fısıldadı; sadece azıcık bir kıpırtı hissettim. Yer sarsacak gibi değildi.

Kolumu belime dolayıp beni arabasına yönlendirdi ve kapıyı benim için açtı. İçeri girerken gülümsedim.

Radyoyu açtığımda, "Senin pop müzikten hoşlanan bir erkek olduğunu düşünmemiştim," dedim.

"Hoşlanmam... Sadece senin hoşlandığını hatırlıyorum, daha sonra benimle yatman için ne gerekiyorsa onu yapmaya çalışıyorum."

İnce mizah anlayışına güldüm ve o sürerken müziğe eşlik ederek mırıldandım. Aslında bu akşam üçüncü randevumuzdu ve şaka yapıyor olsa bile, aklında "üçüncü randevuda seks yapılır" kuralının dolandığını biliyordum.

Yarım saat sonra iskeleye geldik ve el ele Emilia'ya yürüdük, kumsaldaki herkesin sevdiği bir İtalyan restoranıydı. Rezervasyon yaptırdığı için ânında cam kenarına oturtulduk ve garson gelerek ücretsiz şarap verip siparişimizi aldı.

Garson istediklerimi yazarken köşedeki bir masada oturan Carter'ı fark ettim. Tina'yla. Carter üst düğmesi iliklenmemiş beyaz bir gömlekle siyah kumaş pantolon giymişti. Tina da hayale pek bir şey bırakmayan koyu yeşil bir elbisenin içindeydi.

Carter biraz mesafeli görünüyor olsa bile masanın üzerinden onun elini tutuyordu.

Telefonumu çıkarıp ona çabucak bir mesaj attım.

Tina'yla sadece seks yerine ilişkiyi denemeye mi karar verdin? Ne zaman oldu bu?

Olmadı. Sana bunu düşündüren nedir?

Emilia'da ellerini tutuyor olman ve bu akşamın ilerleyen saatlerinde sana hayatının binişini gerçekleştirmek istiyormuş gibi görünmesi dışında mı?

Sexting işinde gerçekten daha iyi olman gerekiyor...

İçkisini içerken mekânda etrafına bakındı, ta ki beni bulana ka-

dar. Gözleri benimkilerle buluşunca dudakları hafifçe aralandı ve ayağa kalkıp gelecekmış gibi görünse de yerinde kalıp mesaj attı.

Arayıp yemeğe gitmek istediğini söyledi. Yapacak başka bir işlem yoktu, o yüzden kabul ettim. Ayrıca elbisesi bana hayatımın binişini yaşatacağını söylüyorsa senin elbisen ne halt söylüyor?

"Tam burada, şu anda beni istediğini biliyorum," diyor.

Daha çok, "Tam burada, şu anda becerilmek istiyorum," diyor.

Kahkaha atıp başımı kaldırdığımda bana gülümsediğini gördüm.

"Komik olan ne?" diye sordu Chris.

"Hiç, arkadaşımдан bir mesaj aldım." Telefonumu kaldırdım ve dikkatimi ona verdim. "Randevumuzu bu akşama erteleyecek kadar iyi olduğun için teşekkür ederim."

"İyi olmak mı? O kadar önemli değildi. Eğer isteseydin önümüzdeki haftaya kadar beklerdim." Elimi kaldırıp tuttu. "Bunun çılgınca olduğunu falan düşünme ama senden gerçekten hoşlanıyorum. Sende tam olarak adını koyamadığım bir şey var ama senden çok hoşlanıyorum."

"Bu bana seni tamamladığımı söyleyeceğin kısım mı?"

"Öyle." Gülerek elimi bıraktı. "Nasıl bildin?"

"İçgüdü." Şarabımı yudumladım ve basit, güvenli konular hakkında sohbete koyulduk. Üniversiteden sonraki planları, lisansüstü programlarının saçmalığı ve yaz günlerinin tükenmesi...

Garson şarabımızı ikinci defa doldurmak için döndüğünde peçetemle ağzımı sildim. "Bana bir dakika izin verir misin, Chris? Lavaboya gitmem gerekiyor."

"Elbette."

Ayağa kalkıp arkaya doğru gittim, derin bir sohbete dalmış gibi görünen Carter ve Tina'ya omzumun üzerinden bir bakış at-

tım. Bana ne mesaj atmış olursa olsun onunla yatacağımı biliyordum ve biraz kıskançlık hissettiğime inanamıyordum. Konu o ve çıktığı kişi olduğunda bu hiç hissetmediğim bir şeydi.

İç geçirerek tuvalete girdim, ruju tazeledim. Biraz daha rimel ve allık ekledim, Chris'in bu akşam konuyu sekse getirmenden önce randevumuz için düşündüğü bir şeyler daha olmasını umdum.

Lavabonun üzerinde bir şey unutmadığımdan emin olduktan sonra koridora çıktım ve Carter'ın benden tarafa geldiğini fark ettim.

"Beni mi takip ediyorsun?" Kollarımı kavuşturdum.

"Erkekler tuvaletinden çıkmıyorsan öyle olduğunu sanmıyorum."

Yaşlı bir çift aramızdan geçti, Carter elimi tutup beni pencerelere doğru çekti.

"Randevun iyi gidiyor mu?" diye sordu. "Seni arayıp sahte bir acil durum uydurmamı ister misin?"

"Ne? Hayır... Aslında gitmeni istiyorum. Dikkatimi dağıtıyorsun..."

"Bir daha söyle bakayım?"

"Randevum için buraya geleceğimi biliyordun, Carter," dedim. "Yazısız bir kuralımız var."

"O yazısız kural neymiş?"

"Bizi tanıyan ya da etrafımızda bulunan herkes, hiçbir şey yapmadığımız hâlde seks yaptığımızı düşünüyor, yani başka insanlarla çıktığımızda aynı yerde ne kadar az vakit geçirirsek o kadar iyi olur."

"İlk olarak, ben Tina'yla *çıkmıyorum*. İkincisi, bu restoranı o seçti. Bu akşam randevunun nerede olduğunu bana söylemedin ki hiç..." Kaşını kaldırdı, endişeli görünüyordu. "Senin olayın ne? Bugün de çok fazla alkol aldığını mı düşünüyorsun?"

"Belki." İç geçirdim, akşam yemeğimle içtiğim dört bardağı saydım. "Ben sadece... Ben sadece şey için burada olduğunu düşündüm..."

"Ne için?"

"İliç." Derin bir nefes aldım. "Çok üzgünüm. Buraya dikkatimi dağıtmak için bilerek geldiğini düşündüm."

"Neden öyle bir şey yapayım ki?" Kafası tamamen karışmış görünüyordu.

"Yapmazsın, dolayısıyla senden özür diledim." Etrafından dolanmaya başladım ama önüme adım atıp beni nazikçe duvara yasladı.

"Bu akşam onunla yatacak mısın?" diye sordu. "Çizelgendeki her şeye uyuyor mu?"

"Artık bir çizelgem yok," dedim. "Yeni bir tane yapmak için zaman bulmak zorunda kalacağım çünkü 'Epik' partiden sonra birilerinin onu telefonumdan silmenin bir yolunu bulduğunu gördüm."

"Himm. Ne yazık..."

"Öyle." Kahkaha attım. "Ayrıca o kişi her kimse, cep telefonu üzerinden bile olsa birinin kişisel alanına girdiği için suç ihbarında bulunabileceğimi bildiğini umarım..." Cümlemi bitirme fırsatı bulamadım. Ağzı benimkini kaplayınca ve beni yine öpünce, söylemeye niyetlendiğim son kelime dudaklarında son buldu. Kontrolü tamamen eline alarak bana partide hissettiğim her şeyi yeni baştan hissettiriyordu.

"Carter..." diye soluyarak yavaşça geriye çekildim. "Sen ne... Sen ne yapıyorsun?"

"İşte şimdi dikkatini *kasten* dağıtıyorum." Gözlerimin içine baktı. "Ayrıca tamamen ayıkken seni öptüğümde aynı şeyi hissedip hissetmediğime karar vermeye çalışıyorum."

"Peki karar ne?"

"Jüri hâlâ tartışıyor." Bana tek kelime daha etmeden uzaklaşıp masasına geri döndü ve beni tamamen dilim tutulmuş hâlde bıraktı.

Birkaç dakikalığına duvara yaslanarak kendimi toplamak için çabaladım. Karnımdaki kelebeklerin kanat çırpmayı bırak-

masını, kalbimin düzensizce atmayı kesmesini bekledim ve birkaç derin nefes alıp verdikten sonra masama geri döndüm.

Chris yerime otururken, "Sen iyi misin?" diye sordu. "Sana bakmaya gelecektim."

"İyiden de iyiyim." Gülümsedim. "Bize beş farklı şarap önerdiği mi söyledin?"

"Evet." Masada yanıma gelip kolunu omzuma doladı. "Birlikte denemek istedim. Odaklanmaya hazır mısınız?"

"Kesinlikle."

Denedim ama yemeğin kalanına odaklanamadım. Chris bana kaç kez iltifat etmiş ya da normalde komik bulacağım bir şaka yapmış olsa da, aklım Carter'a, o partide deli gibi öpüştüğümüz âna geri dönüp duruyordu. Beni koridorda tekrar öptüğü âna.

Restoran müdürü bu akşam mekânı erken kapatacağını söylediğinde oradan ayrıldık ve Sandy Park'a yöneldik.

Chris fazla büyümüş ağaçlar tarafından gizlenen bir yer bulup arabayı durdurdu. Bana doğru baktı, muhtemelen ifademi tartıyordu. Ona gülümsedim.

Bunu görünce arka koltuğa geçerken beni de yanına çekti.

Konuşmakla daha fazla vakit kaybetmedik.

Dudakları benimkilere kenetlendi, o pervasız ve kontrolsüz tutkuyu hissetmeyi çaresizce istiyordum. Daha saatler önce Carter için hissettiğim o coşkulu arzuyu istiyordum ama hiçbir şey yoktu. Sadece hareketlerin üzerinden geçiyormuşuz gibi hissettiriyordu.

Benim coşkumun eksikliğini fark etmeyerek ağızından yavaşça ayrıldı, öpe öpe karnımdan aşağı doğru inmeye başladı.

Belki bu kısım iyi olur... Bu kısım belki unutturur...

Koltukta geriye yaslandım, elbisemi yukarı sıyırdı. Külodumu kenara çekip baldırımın iç kısmını öptü. Bacaklarımı okşarken fısıldadı, "Ham, ham, ham... Ham, ham ham..."

Ne dedi o be?

"Ham, ham, ham..."

Aman Tanrım...

"Anı yalamaya bayılıyorum... Seninkini bütün gece yalaya-
cağım."

Vajinamın şu anda çöl gibi kuruduğuna ve ağladığına emin-
dim, o yüzden vajinam kendini vücudumdan ayırıp sonsuza
kadar ortadan kaybolmadan önce doğrulup oturdum. "Bekle,
Chris... Ben..."

"Daha olmaz mı?"

ASLA... "Evet. Hâlâ erken gibi. Henüz hazır değilim."

"Tahmin ettim," derken kalkıp oturdu. "Restorandan ayrıldı-
ğımızdan beri biraz mesafelisin."

"Mesafeli değilim. Sadece ben..." Alkolü suçlamaya devam
edebileceğimi fark ettim. "O kadar çok şarap içmemeliydim,
özellikle de dün gelmiş geçmiş en kötü akşamdan kalmalığı ya-
şadıktan sonra."

"Ah." Başıyla onayladı. "Ben de oralardan geçtim." Ön koltu-
ğa geçmeme yardım etti. "Pekâlâ, seni evine götürüyim de biraz
dinlen."

"Çok teşekkür ederim."

Eve yolculuğumuz biraz garipti. Her zamanki gibi yaz se-
zonu turist akınına ne kadar kızdığımızı belirttiğimiz yorumlar
dışında fazla bir şey söylemedik ve eve vardığımızda hâlâ kusur-
suz bir centilmendi. Benim için arabanın kapısını açtı ve kapıma
kadar yürüdü.

"Sprite ve limonu dene," dedi.

"Ne için?"

"Yarın sabahki akşamdan kalmalığın için." Beni öptü ve ara-
basına yürüdü, gitmeden önce içeri girmem için işaret etti.

Kapıyı kapadığım anda ayakkabılarımı çıkardım ve çantamı
yere attım. Ev arkadaşımın ve sevgilisinin oturma odasında kah-
kaha attığını duydum, o yüzden mutfağa gidip bir şişe şarap ve
bardak aldım. Sonra üst kata çıkıp kendimi odama kapadım.

İlk bardağı doldurdum, şarabımı yavaşça yudumlarken son
kırk sekiz saati düşünüyordum. Her şeyin kafamda bir film gibi
oynadığını görebiliyordum; en sevdiğim kareler için duraklatı-

yor, bunca zamandan sonra Carter'dan hoşlanıyor olabilir miyim diye merak ediyordum.

Dördüncü sınıftayken beni parkta sıkıştırmıştı...

Bir bardak daha doldurdum, ilkinden daha hızlı içiyordum.

Ona çirkin olduğunu söyledikten sonra bilim projemi yakmıştı...

Başımı iki yana sallayarak yatağa girdim, elimde bir bardak daha şarapla yastıklarına yaslandım, her şeyi enine boyuna düşünüyordum.

Partideki öpüşmemizi aklımda tekrar oynatırken telefonunun titrediğini hissettim. Oydu.

Randevun nasıldı?

Cevap vermeden önce tereddüt ettim.

HARİKA! Gelmiş geçmiş en iyi seksi yaptım!

"Randevun" nasıldı dedim... Düşünü sormadım...

SENİN randevun nasıldı? (Chris'le seks yaptığımıza inanmak neden bu kadar zor?)

Randevu değildi. Sadece bir akşam yemeğiydi. (Çünkü yapmadığını biliyorum.) Şu anda ne yapıyorsun?

Kupadan ucuz şarap içiyorum.

Yanında geç Çin yemeği ister misin?

Saatime baktığımda gece yarısını çoktan geçtiğini fark ettim.

Eğer üç Çin böreği olacaksa olur, paylaşmak zorunda kalmam.

Tabii. Yirmi dakikaya oradayım.

Odama toplamak için yataktan çıktım, o geleceği zaman daha önce asla yapmadığım bir şeydi bu. Yemek dergilerimi pencere kenarına taşıdım, masamın üzerindeki yarısı yazılmış tarifleri temizledim, sadece not defterimi bıraktım; böylece yazıyormuşum gibi görünecekti.

Yatağımı düzelttim, aylardır ilk defa çarşaf serdim ve süpürgeyi açtığım sırada aniden durdum.

Ne halt ediyordum ben böyle?!

Süpürgeyi dolaba geri götürdüm ve en sonunda elbisemi çıkardım. Sahip olduğum en çirkin eşofmanı ve bol bir tişörtü giyip saçımı alttan atkuyruğu yaptım. Saçımı öylesine toplamışım gibi gösterdikten sonra makyaj temizleme mendili alıp yüzümü sildim, kapatıcı ve rimelin her zerresini çıkardım.

Bitirdiğimde Carter yatak odama girdi, elinde Çin yemeği vardı.

“Çin börekleri hakkında yalan söyledim,” derken kahverengi bir paketi masamın üzerine bıraktı. “En azından birini paylaşmak zorunda kalacaksın.”

“Anlaşmamız öyle değildi.”

“Ayrıca özel menünün parçası da değildi.” Bana bir çatal attı ve donakaldı, kaşları havada odama bakındı. “Randevunuzdan sonra Chris’le buraya mı geldiniz?”

“Hayır... Sana bunu düşündüren ne?”

“Çünkü odanı hiç bu kadar temiz görmemiştim.” Bana beyaz bir kutu verdi. “Annen yarın ziyaretine mi geliyor?”

“Hayır. Ben sadece... biraz temizlik yapmak istedim.”

“Pekâlâ...” Yatağımın kenarına oturdu. Çatalını benim pilavıma daldırdı ve kendi tabağına bir parça tavuk geçirdi. “Randevunda gerçekten ne oldu? O elbiseyle seni doğruca eve getirmiş olmasına imkân yok.”

“Bir park bulduk ve...” Duraksadım. “Çoğu kısımda her şey yolunda gidiyordu ama...”

“Bu hikâyenin kalanını bilmek istiyor muyum?”

"Hayır ama ileride sana yararı olsun diye söylüyordum, eğer bir kıza oral seks yapmaya başlayacak olursan lütfen, 'Ham, ham, ham,' demekten kaçın. Modu öldürüyor sanki."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve kıkıltısını beş saniye tutabildi.

Gözlerimi devirdim. "İstediğin zaman durabilirsin."

"Duramam." Daha çok güldü. "Bu gerçekten üzücü. Senin 'düzgün seks' anlayışın da buraya kadarmış."

"Hayır, asıl üzücü olan bütün yazı birileriyle yatarak geçi-
receğini iddia eden ama peş peşe birkaç gün kaldıramayan bir adam." Kahkaha atarak yastıklarına yaslandım.

"Gerçekten o kadar komik mi?"

"Senin meşhur 'sert ve edepsiz' seksini yapamıyor oluştun mu? Evet, kesinlikle öyle." Gülmeye devam ederken gözlerimi yumamamla birlikte dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissettirdim. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip beni daha sert, daha güçlü bir şekilde öptü. Gözlerimi açıp ona bakmaya zorluyordu beni.

Aniden birbirimizden ayrılmalar yoktu, "Bu ne böyle?" demeler yoktu. Sadece anlayış ânı yaşadığımız bir bakışma oldu, işleri daha ileri götürmek istediğimin sessiz bir onayıydı. Çok daha ileri.

Dudaklarını benden ayırıp parmaklarını dudaklarımda gezdirdi. "Bu akşam ben gelmeden önce, sahip olduğun en kötü kıyafetleri giymeye karar vermenin bir sebebi var mı?"

"Öyle bir şey yaptığımı sana düşündüren ne?"

Cevap vermedi. Tek parmağını yavaşça ağzıma kaydırıp dilimi ona doğru kıvırdığımda inledi. Gülümseyerek bir parmağını daha kaydırıp. "Bana yalan söyleyemezsin, Ari..." derken parmaklarını ağzıma sokup çıkarıyordu. "Seni kitap gibi okuyorum."

"Bunlar benim en kötü kıyafetlerim değil."

"Öyleler." Pis pis gülerken parmaklarını çıkardı. "Fakat bu akşam beni seni becermekten alıkoyamayacak..." Beni yataktan çıkarıp önünde ayağa kaldırdı.

Ellerini memelerimde gezdirdi, tişörtümün kumaşı üzerinden avuçladı, meme uçlarımı nazikçe kıştırarak beni inletti. "Kıyafetlerini çıkar."

Hareketsizce durdum, ellerinin üzerimdeki hissiyle mest olmakla meşguldüm.

"Ari..." Memelerimi sıktı.

"Efendim?"

"Kıyafetlerini çıkar."

Birkaç saniye için tereddüt ettim, uzanıp nazikçe altdudağımı ısırdı.

"Hemen," dedi.

Tişörtümün kenarını tuttum ama ellerini benimkilerin üzerine yerleştirip başımdan çıkarmama yardım etti. Başka bir şey söylemeden eşofmanımın bağlarını çekti, geriye doğru çekilip tişörtünü başımdan çıkarırken gözlerini üzerimde tuttu.

Kot pantolonunun düğmesini açarken nefes alıp verişim yavaşladı, baksırını yavaşça çıkarıp penisini açığa çıkardı.

Aman Tanrım...

Ağzımın açıldığını hissedebiliyordum, yanaklarımı ateş bastı ama bir şekilde gözlerimi ondan ayırmadan külodumu sıyırmayı başardım.

Elimi kavrayıp göğsüne koydu, karın kaslarından geçirdi, sonra her dokunuşla nefes alıp verişinin yavaşladığını duyabileceğim kadar aşağı indirdi.

Ağzı benimkine yapıştı, ellerini belime doladı. Beni öyle sıkı tutuyordu ki parmaklarının derime saplandığını hissedebiliyordum. Elini biraz daha aşağı kaydırarak popomu şaplakladı. Sertçe.

"Ahh..." Bir kez daha yaptığında çığlık attım. Ve yine...

Keskin acı, yumuşak öpüşüyle tamamen zıttı ve nedenini tam olarak açıklayamasam da bana hissettirdiği şeyi sevmiştim.

Öpüşmemizi yavaşlatmaya başladığında inledim, aniden dudaklarını dudaklarımdan ayırıp beni çevirdi. Aleti kışıma değiyordu ve ağzı ensemdeydi, nazikçe derimi ısıırıyordu.

Gözlerimi yumdum, ellerini yan taraflarımda yukarı aşağı hareket ediyordu. Fısıldadığını duydum, "Seni istediğim gibi becermeye iznim var mı?" Biraz daha sertçe ısırıldı. "Yoksa onun için de uymam gereken bir liste mi var?"

Başımı salladım.

"Seni istediğim gibi becermeme mi evet?" Elini bacaklarımın arasına kaydırıldı. "Yoksa listeye mi evet?"

"İl-" Başparmağını şişmiş klitorisime dayayıp ovaladığında kekeledim. "İlki."

"Güzel." Birdenbire beni masama doğru eğip göğsümü soğuk metale yasladı ve bacaklarımı ayırdı.

Arkamda kondom paketi açtığını duydum. Tek parmağını bacaklarımın arasında gezdirirken, "Öyle ıslaksın ki..." dedi. Kalçalarımı kavrayarak üzerime doğru eğildi ve omurgama öpücükler kondurdu.

Bir tane. İki. Üç...

Ağzının sıcaklığına, ellerinin gücüne odaklanmaya çalıştım ve tam öpücüklerinin modelini çözüyordum ki içimde kaymaya başladı.

Başta yavaştı, çok yavaş...

Kendini biraz daha derine girmeye zorladı, en sonunda beni doldurdu ve sonra sırtıma son bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilip içime öyle hızlı girdi ki neredeyse dengemi kaybediyordum.

"Siktir, Ari..." Soluğu kesildi. "Çok iyi hissettiriyorsun."

"Ahhh... Ahhh..." Bacaklarımın arasına uzanıp klitorisimle oynadığında inledim, pervasız ritmini hiç bozmuyordu. Tekrar tekrar içime girip çıkıyordu.

"Carter, ben..." Bacaklarımın titrediğini, vajinamın nabız gibi attığını hissedebiliyordum. "Carter, ben..."

"Şişşt..." İçimden çıkıp beni çevirdi, bacaklarımı kavrayıp beline doladıktan sonra yeniden içime kayıverdi. Gözlerime baktı, ben inerken parmaklarını ağzıma bastırıyordu.

Daha fazla tutunamayarak belinin etrafındaki bacaklarımı

kastım ve içime yeniden girdiği anda bütün kontrolümü kaybettim. Zirveye ulaştığımda adını haykırmaya başladım ama ağzımı dudaklarıyla kapadı, kendi de rahatlarlarken sesimi boğdu.

Nefes nefese ve titrer hâlde gözlerimi yumdum, alnıma küçük öpücükler kondururken sorduğu soruların hiçbirine cevap veremiyordum.

İçimden çıktığını ve beni kaldırıp yatağıma bıraktığını hissettim. Koridordaki banyoya gittiğini ve suyun aktığını duydum, sonra ılık bir bezle bacaklarımın arasını sildiğini hissettim.

Alnıma bir öpücük daha kondurduktan sonra fısıldayarak, "Boşalırken adımı söyleyiş şeklini sevdim..." dedi.

Kalbim hâlâ dakikada bir kilometre koştuğu için ne söylemem gerektiğini hiç bilmiyordum. Çin yemeğinin nasıl olup da düzüşmeye dönüştüğünü aklım almıyordu.

Yatakta yanında uzanmaya devam ettim, parmaklarını saçlarımdan geçiriyor ve boynumu yumuşakça okşuyordu.

Onun da söyleyecek bir şeyi olmadığından emindim çünkü saatler sonra uykuya daldı ve ben hâlâ soluk beyaz tavanıma bakmakla meşguldüm. Gözlerimi kapayıp zorla uyumaya çalıştım ancak bedenim izin vermeyecekti.

Dudaklarım yine öpülmek, bacaklarım okşanmak istiyordu ve uyluklarımın arasında daha önce hiç hissetmediğim bir özlem vardı.

Rüya görmediğimden ya da son zamanlardaki fantezilerimden birinin ortasına kısılıp kalmadığımdan emin olmalıydım. Carter'a bakıp uyuduğundan emin oldum. Sonra elimi bacaklarımın arasına doğru kaydurdım, klitorisim gerçekten şişkin mi yoksa sadece hayal mi görüyorum diye görmek için dokun...

"Hâlâ azgın mısın?" Carter fısıldarken sesinde gülümseme tınısı vardı.

Onu dikkate almayıp elimi ânında çektim ve gözlerimi tavana tuttum.

"Ari?" diye sordu yine.

Cevap vermedim.

Alçak sesle güldü ve üzerime doğru çıkıp gözlerime baktı.

"Ari..."

"Efendim?"

"Hâlâ ıslak mısın?"

"Hayır."

Pis pis gülerek elini bacaklarımın arasına kaydırıp sorusunun gerçek cevabını aldı. "Bu konuda sana yardım etmemi ister miydin?"

Başımı iki yana salladığımda aşağı eğildi, meme uçlarımdan birini ağzına alıp emdi. "Niyeymiş?"

Cevaplayamadım. Başparmağıyla klitorisimi çeviriyor ve meme ucumu daha sert emiyordu.

"Sessizliğini evet olarak alsam mı?" Tek parmağını içime soktu ve başımla onaylamayı zorlukla başardım.

Gözleri benimkilerle buluşunca gülümsedi, başka bir şey sormadı.

Kendi tarafından bir yastık alıp uyluklarımın altına koydu. Önce dudaklarını alnıma dayadı, ardından yavaşça öpe öpe vücudumdan aşağı indi. Dili her santimime sataşarak değiyordu.

Karnuma ulaştığında bacaklarımı yanlara doğru ayırdı ve sıcak öpücükler kondurdu. Sonra aniden beni öne doğru çekip yüzünü bacaklarımın arasına gömdü.

Ellerimle hemen başını kavrayıp onu uzaklaştırmaya, karşı koymaya çalıştım ama bana dikkat bile etmedi. Klitorisimi ağzına alıp emdi. Dilini tekrar tekrar kıvırıyordu.

Muhteşem bir kutsanmışlık içinde ağzına doğru kıvrandım ve beni hareketsiz tutarak uzaklaşmama izin vermedi.

"Carter..." diye mırıldandım. "Carter..."

Cevap vermedi. Şişmiş klitorisimi dudaklarından bıraktı ve iki parmağını içime sokup çıkardı, adını her söyleyişimde daha derine itiyordu.

"Yüzüme boşal, Ari..." diye fısıldadı ve kendimi yastıklara doğru bıraktım. Gözlerimi yumup bir orgazmın daha vücudumu parçalayıp geçmesine izin verdim.

Bacaklarımı tekrar hissedene kadar gözlerimi kapalı tuttum.

Gözlerimi tekrar açtığımda Carter'ın bana yüzünde "İyi misin?" der gibi bir ifadeyle baktığını gördüm.

Başımı salladım ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Başka bir temiz bez alıp bacaklarımın arasını sildi. Sonra birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeden bana baktı.

"Hemen döneceğim," dedi en sonunda ve banyomda kayboldu.

Suyun açıldığını, dişlerini fırçaladığını duydum ve o dönmeden önce diğer tarafa döndüm.

Tamamen tatmin olmuş bir hâlde gülümsedim. Hâlâ inanamadığım şeyler vardı. Birincisi, seksin ne kadar iyi hissettirdiği ve ikincisi de en iyi arkadaşım ile yatmış olmamdı.

Carter kulağıma, "İyi geceler Ari," diye fısıldayıp ona bakmam için beni çevirdi.

Ya da ben öyle düşündüm.

Beni yuvarlayarak üstüne aldıktan sonra yatağın diğer tarafına yatırdı. "Sen sağ tarafta uyumaktan nefret edersin, unuttun mu?" diye fısıldadıktan sonra kolunu belime doladı ve bana uyumamı söyledi.

Bu defa uyumak daha kolaydı...

11. Şarkı: Gelmiş Geçmiş En İyi Gün (3:55)

Carter

Siktir...

Onuncu Sınıf

Carter

Konu: Basketbol seçmeleri

Sanırım önümüzdeki hafta antrenman takımına katılmak için seçmelere katılacağım. Eğer seçilirsem, üçüncü sınıfa kadar as kadroda oynamak için uygun olmayacağımı söylüyorlar. Sence elemeleri geçer miyim?

Sevgiler,

Carter

Konu: Ynt: Basketbol seçmeleri

Elbette. Hatırladığıma göre epey iyiydin, gerçi egonun zaten yeterince büyük olduğunu düşünüyorum. Gerçekten de okulumuzdaki kızların dikkatini daha fazla çekme ihtiyacı mı duyuyorsun?.. Ayrıca formanı giyince kolundaki iki dövmeyi açıklamak zorunda da kalabilirsin. (Annenin senin gibi reşit olmayan birini dövme yaptırmaya götürdüğüne hâlâ inanamıyorum...)

Bekle bir dakika... Babanın vasiyeti bugün okunmayacak mıydı? (O sırada e-posta atmak kaba olur.)

Umarım iyisindir,

Arizona

Konu: Ynt: Ynt: Basketbol seçmeleri

Koça dövmelemlerim olduğunu zaten söyledim. Eğer biraz iyiysem çoğu insanın umursamayacağını, ayrıca dövmelemler olan ilk liseli oyuncu olmayacağımı da söyledi. (Kendini "anne" olarak adlandırmasına hâlâ inanamıyorum.)

Babamın vasiyetinin okunması bitti. (Tek oğlunu terk etmen ve karını aldatman da kabalık ama...)

İyiden de iyiyim.

Sevgiler,
Carter

Konu: Ynt: Ynt: Ynt: Basketbol seçmeleri

Neredesin?

Hâlâ iyi olmanı umuyorum,
Arizona

Konu: Ynt: Ynt: Ynt: Ynt: Basketbol seçmeleri

Odamdayım.

Sana iyi olduğumu söyledim. (Bana güven.)

Sevgiler,
Carter

Telefonumu sessize alıp yatağımda geriye uzandım, tavana bakıyordum. Bugün hayatımın en kötü günlerinden biriydi, o yüzden yarın daha iyi olacak şeylerin listesini yapıyordum: Eğer sevgilim son üç gündür neden okulda olmadığını ona söylemediğim için hâlâ bana kızgın değilse okuldan sonra seks yapacaktım. (Ailem hakkında konuşmayı reddediyordum.) Ayrıca en sevdiğim dövmeceye gidip kolumun iç kısmına bir dövme daha yaptıracaktım; bir çeşit ağaç, böylece yıllar geçtikçe eklemeler yaptırabilirdim. Sonra muhtemelen günün sonunda Arizona'yla biraz vakit geçirmem gerekecekti. Neden bilmiyorum ama onun etrafında olmak her zaman işleri daha iyi hâle getirirdi.

Komodinin üzerinden beyaz kulaklığını aldım ve kulağıma taktım, gözlerimi yumup uykuya daldım.

Ya da öyle olacağını düşündüm.

Tam en sevdiğim albüm çalmaya başlamıştı ki kulaklıklardan biri kulağımdan çıkarıldı, pembe ve mor renklerden bir bulanıklık üzerimden kıvrılarak geçip yatağımın sol tarafına yerleşti.

Arizona.

"Burada ne halt ediyorsun?" Ona gözlerimi kısarak baktım. "Seni içeri annem mi aldı?"

"Bunu gerçekten düşünüyor musun?" Gümüş bir bileziği suratımın önünde salladı. "Ev İşleri dersinde ev anahtarının bir kopyasını yaptığımı sana aylar önce söyledim. Annen kanepede sızmış..."

"Elbette sızmıştır..." dedim. "Pekâlâ, düşünebilmek için yalnız olmak istiyorum. O yüzden alınma ama şu anda lanet olası refakatini gerçekten istemiyorum ve beni görmek için bile evime izinsizce girmek zorunda kaldığın göz önüne alınırsa, senden gitmeni isteyeceğim."

"Tamam." Gözlerini bana dikerek kırıştırdı. Sonra sol kulaklığını kulağına sokup yastıklarına yaslandı.

"Söylediğim şeyi duydun mu, Arizona? Tekrar etmem mi gerekiyor?"

"Mükemmel bir şekilde duydum," diyerek yanına uzanmamı işaret etti. "Refakat etmemi istemediğin için gitmemi isteyeceğini söyledin. Yani benden gerçekten *gitmemi istediğinde* gideceğim..."

Gözleri benimkilerle buluştu ve iyi olmaktan çok uzak olduğumu, bugün duygusal bir harabe olduğumu ve gerçekten kalmasını istediğimi anlayabildiğini biliyordum.

Gerçeklerle savaşmak yerine yanına uzandım ve diğer kulaklığı sağ kulağıma taktım. "Bugün burada değildin ve beni bu şekilde görmedin."

"Aynen öyle..."

12. Şarkı: Anladığım An (4:09)

Carter

Seks yaptığımız akşamın sabahında Arizona'nın mutfağında durmuş, taze kahve yapıyordum. Ev arkadaşlarından ikisi, Jenny ve Heather, tam karşımda duruyor ve zamanlayıcının alarminin çalmasını bekliyorlardı.

Göğsüme baktıklarını fark ettiğimde, "Teknik olarak demlenirken de kahve alabildiğinizi biliyorsunuz, değil mi?" diye sordum.

"Farkındayım." Jenny kızardı. "Sadece senin gibi bekliyoruz..."

"Aslında ben bunu bilmiyordum." Heather öne doğru çıkıp bardağını kahve makinesinin altına koydu. "Her gün yeni bir şey öğreniyoruz. Arizona'yı bugün görmeme ihtimalime karşı, uyandığında bulaşık deterjanı almasını söyler misin? Onun sırası."

"Söylerim." Başımı salladım.

Alarm çaldı ve Jenny ileri doğru gelirken kupasını kasten göğsüme sürttükten sonra kahve makinesinin altına koydu. "Üzgünüm. Kendime engel olamadım." Kahkaha attı.

Heather, Jenny'yi görmezden gelerek, "Neyse," dedi. "Bulaşık deterjanına ek olarak bize biraz daha kahve almasını söyleyebilir misin? Yine onun sırası."

"Tamamdır." Jenny'nin hâlâ bana dokunduğunu fark ettim. "Senin işte falan olman gerekmiyor mu?"

Kızardı ve geri çekildi. "Erkek arkadaşımı senin için ne zaman terk etmemi istersen söyle yeter. *Söyle yeter...*"

"İstemeyeceğim." Kahkaha attım.

"İsteyeceksin." Kahvesini yudumlayarak kapıya yönelirken o da güldü. "O telefonu bekliyor olacağım!"

Gitmelerini bekledim, arabanın çalıştığından ve araç yolundan çıktığından emin olduktan sonra oturdum.

Zihnim ânında dün gece olan şey her neyse onu kare kare işlemeye yeltendi. Film. Kahkahalar. Bölünmeyen öpüşme. Seks. Arizona'yla seks. Arizona'yla tekrar seks. Kendimi bildim bileli en iyi arkadaşım olan Arizona'yla seks...

"Günaydın." Pofuduk, beyaz bir bornozla mutfığa girdi, gözlerime bakmaktan kaçınıyordu.

"Günaydın."

"Kahveyi sen mi yaptın yoksa ev arkadaşlarımdan biri mi?"

"Ben yaptım."

"Yani içinde fındık aroması yok?"

"Yok." Ayağa kalkıp ona bir bardak kahve hazırladım, ne zaman kahve hazırlasam koymadığım fındığı da ekledim. Her zamanki gibi ben üç paket yapay tatlandırıcısını eklerken o karşımdaki bar taburesine oturdu. Hâlâ gözlerime bakmıyordu.

"Bu hafta sonu için planın ne?" Kahvesini tezgâhın üzerinden kaydırdım.

"Yazın hafta sonları yaptığım rutin işte. Bir ara seninle Gayle'de buluşurum, aşçılık okulunda gizlice bir derse girerim ve atılmamayı umut ederim. Ah, pazar günü Nicole'le gece içmelerine çıkarız."

"Tabii seni ekmezse."

"Evet. Eğer beni ekmezse." Kahvesinden büyük bir yudum aldı, en sonunda gözlerini benimkilere çevirdi. "Peki sen?"

"Bir ara seninle Gayle'de buluşurum... Halletmem gereken birkaç iş var ve hukuk fakültesinin yaz tatili okuma listesindeki

birkaç kitabı almam gerekiyor. Muhtemelen Josh'la da bir şeyler yaparız."

Sessizlik.

Bardağını dudaklarına doğru getirip biraz yukarıdan eğdi, neredeyse bütün bardağı dökecekti.

"Ev arkadaşların kahve ve bulaşık deterjanı alman gerektiğini söylememi istediler," dedim. "Senin sıran olduğunu iddia ettiler, yani fırsatını bulduğunda..."

"Gerçekten de dün gece olmamış gibi mi konuşacağız?" diyerek araya girdi. "O bok hiç olmamış gibi mi davranacağız yani?"

"Hayır." Gülümsedim. "Hangi kısmını konuşmak istersin, Ari?"

"Dördüncü sınıftan beri tanıdığım en iyi arkadaşımın *beni becerdiği* kısma ne dersin? Ya da belki sessizliğimden ve yaşadığım şok ânından bana oral seks yapmasını istediğim anlamını çıkardığı kısma? Evet, aslında biliyor musun, hadi *oradan* başlayalım. Olur mu?"

"İlk olarak, ben senin *beşinci sınıftan* beri en iyi arkadaşımım. Dördüncü sınıfta senden nefret ediyordum ve yılın sonuna kadar samimi bir konuşma yapmadık. Sen başımı on beşinci defa falan belaya soktuktan çok sonrasında."

"Söylediğim o kadar şeyin arasından ilk tartışmak istediğin *bu mu?*"

"Hayır." Yanına gidip ellerimi omuzlarına koydum. "Evet, dün gece seks yaptık. Bu yaşandı ve hatırladığım kadarıyla hiçbir şey hakkında 'sessiz' değildin..."

Ağzı açık kalınca kahkaha atıp dudaklarını parmaklarıyla kapadım.

"Şaka yapıyorum," dedim. "Bu konu hakkında müdahale tarzında bir tartışma yapacağımızı düşünmemiştim gerçi. Dün gece, aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Söz mü?"

"Söz."

"Ayrıca bundan hiç bahsetmeyeceğine ya da bir daha olması-

na izin vermeyeceğine de söz veriyor musun? Çünkü birbirimizi arkadaş olarak kaybetmek istemeyiz ve seksin arkadaşlığı mahvettiğini ikimiz de biliyoruz. İnkâr edilemez ve kaçınılmaz bir şekilde mahvediyor?"

"Bu bir soru mu yoksa bildiri mi?"

"İkisi de..."

"Durum öyleyse, evet." Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerinin içine baktım. "Bir daha olmasına izin vermeyeceğiz çünkü ikimiz de arkadaşlığımıza çok değer veriyoruz."

"Güzel..." Soluğunu bıraktı. "Öyleyse, net olmak için söylüyorum, dün gece hiç olmadı."

"Doğru." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp geri çekildim. "Ben buraya hiç gelmedim."

"Harika." Tabureden kayıp indi. "Pekâlâ, ders için hazırlanacağım ve sonra sanırım Gayle'de görüşürüz. Beni on bir buçuk gibi alabilir misin?"

"Alabilirim."

Sessizlik içinde birbirimize baktık, başka hiçbir şey söylemeden.

"Tamam, pekâlâ..." Geriye doğru bir adım attı. "Saat daha dokuz. Sen eve git, ben burada kalacağım ve şey... Yarın görüşüyoruz?"

Bakışlarımı dudaklarından uzak tuttum. "Kulağa güzel geliyor."

"Ah, bu arada, Carter?" Bana baktı.

"Efendim?"

"Kesinlikle dördüncü sınıftı. Dördüncü sınıfta iyi arkadaş olduk."

"Şunun peşini bırakman gerekiyor." Kahkaha atarken kapıya yöneldim. "Kesinlikle beşinci sınıftı."

Düşün suyunu yeterince sıcak yapamadım. Suyun derimi daha sert, daha hızlı hırpalamasına ihtiyacım vardı. Arizona'ya onun

evindeyken ne söylemiş olursam olayım, dün geceyi unutmak benim için birkaç sebepten dolayı çok daha zor olacaktı. Birincisi, tartışmasız, hayatımda yaptığım en iyi seksti. İkincisi, yumuşak yalvarışları ve inleyişleri hâlâ kafamda tekrar tekrar canlanıyordu. Üçüncüye gelince, bir noktada birbirimizin gözlerinin içine bakarken gerçekten bir şey hissetmiştim, daha önce seks sırasında bana asla olmayan bir şeydi.

Siktir.

Su yüzünden hüsrana kapılarak kapadım ve duştan çıktım. Belime bir havlu dolayıp mutfığa girdim.

“Uzun bir gece miydi?” Josh gazetesini indirip bana baktı.

“Pek sayılmaz. Sadece Ari’de kaldım.”

“Dur tahmin edeyim, sana yine sıkıcı yemek programlarından birini izletti ve kanepesinde uyumana ‘izin verdi’?”

“Aşağı yukarı.”

“Saçmalık ya.” Ayağa kalkıp peşimden buzdolabına geldi. “Bana önemli bir şeyi açıklamam gerekiyor.”

“Hiç sormayacaksın sandım,” dedim. “Eski kız arkadaşının söylediği şey çok doğru: Gerçekten bok gibi giyiniyorsun.”

“Hadi oradan.” Kahkaha attı. “Bunu yapmaya nasıl devam ettiğini bilmek istiyorum.”

“Neyi yapmaya devam ediyorum?”

“Nasıl oluyor da bir kızla hâlâ ‘sadece arkadaş’ oluyorsun?”

“Seninle bu sohbeti altı ayda bir yaptığımızın farkında mısın?”

“Biliyorum, Arizona’yla seni söylemiyorum. İkinizin tamamen platonik olduğunuzu biliyorum, sadece bunu genel olarak merak ediyorum. Yani, nasıl oluyor da sınırı aşmayı hiç düşünmüyorsun?” Tezgâha yaslandı. “Sonbaharda ikimiz de hukuk fakültesine gideceğimiz için soruyorum sadece, sanırım benim de bulmam gereken şey bu. Sadece arkadaşım olan bir kız.”

“Arkadaşları dükkânlarda satmıyorlar.”

“Hadi ya, söylesene. Nasıl yapıyorsun?”

Dün geceden bir hatıra, Ari’nin ağzıma boşalırken adımı fi-

sıldayışı zihnimden geçiverdi. "Sadece bunu aklında tutarak başlamalısın, muhtemelen sen de ona nasıl bir arkadaş olacağını öğrenmelisin. Yapmaya meyilli olduğun gibi işleri cinselliğe çekme."

"Tamam... Pekâlâ, ya kız Ari gibi görünüyorsa? Benim gibi biri, senin aksine hayaları olan biri yani, nasıl buna tepki vermez?"

Ari'nin orgazm sonrası yüzü aklımdan geçti yine. "Sadece... vermiyorsun işte. Sanırım."

"Tamam, tamam, tamam." Tezgâha vurdu. "Sen. Ben. Bakery Bar. Bu akşam. Tek gecelik biri yerine bana normal bir arkadaş bulacağız. Ne kadar çirkin olursa o kadar iyi."

"Sana arkadaşım dediğim için bazen cidden utanıyorum."

"O his karşılıklı, dostum." Bir şişe su alıp kanepeye geri döndü.

Yine okumaya daldığından emin olduğumda kendime sabah votkası doldurdum ve kafaya diktim. Aklımı birkaç saatliğine Ari'nin dudaklarından uzaklaştırmak için kesinlikle çakırkeyif olmam gerekiyordu.

Ya da günlerce.

Ya da... *siktir*.

Tekrar...

13. Şarkı: Son Defa (4:56)

Arizona

Seks bir hataydı... Tek seferlik bir hata...

Bu sözleri bütün gün tekrarlayıp durdum; ta ki onlara yan yarıya inanana kadar, ta ki şu anda Pasta Sanatı dersine gizlice girene kadar.

Raftan bir önlük alıp arkada bir yer buldum, bugün gelmeyen biri olup olmadığını görmek için bekliyordum, böylece kullanılacak bir tezgâhım olurdu fakat üzerinde adım yazan bir yer bulunca şaşırdım.

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutarak yavaşça ilerledim, gerçek olduğundan emin olmak için parmaklarımı harflerin üzerinde gezdirdim. Sonra adımın yanında bir not olduğunu fark edip açtım ve okudum:

Sınıftaki en iyi öğrencinin aslında sınıftan bile olmaması ne kadar ironik?

Bu sadece yaz için geçerli...

— Şef Brandt

Not: Gelecekteki kariyerin için iyi olabilecek diğer aşçılık programlarıyla ilgili seninle konuşmak istiyorum.

Başımı kaldırdım ve sınıfın ön tarafından başıyla bana selam verdiğini gördüm, hızlı bir onay işaretiydi.

Minnettarlıkla cebimden bugünkü görev kartını çıkardım, aklımı Carter'dan uzaklaştırmaya yetecek bir şeyler olmasını umuyordum.

Bugünün görevi:

Sadece buzdolabınızdaki malzemeleri kullanarak sufle yapacaksınız.

Bugünün teması "Amansız Tutku: Sadece Bir Gece."

Kartı yere düşürdüm.

Saatler sonra, "profesör"ümün bana dünyadaki en iyi dört aşçılık programı için birkaç form doldurtmasının ardından kendimi sahilde yalınayak yürürken buldum. Sıcak rüzgârların bana sağdan soldan çarpmalarına izin veriyordum.

Bugün başka bir konuda düşünmek için ne kadar çabalasam da, Carter'ın sert dokunuşları, öpüşleri ve okşayışları aklıma gelip duruyordu. Sanırım onunla ilgili edepsiz seks kısmı doğrudu fakat bir parçam elimde olmadan, dün gecenin seksten biraz daha fazlası olduğuna inanmak istiyordu.

Hayır, kes şunu. Sadece seksti. Sadece arkadaşız...

Telefonumu çıkarıp Nicole'ü aradım.

"Selam!" Telefonu ilk çalışta açtı. "Bugün nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"Harikayım! Yarın geceyi gerçekten dört gözle bekliyorum. Yarın işe giderken senin eve biraz içki ve atıştırmalık bırakacağım, böylece kulübe gitmeden önce de gittikten sonra da içebiliriz. Hatta bizim için DVD bile aldım."

"Dışarı çıktıktan sonra pijama partisi yapma konusunda ciddi miydin?"

"Hem de nasıl. Josh'ın partisini sana telafi etme konusunda kararlıyım."

"O kadar önemli değil, yemin ederim. Düşünceni takdir ediyorum gerçi."

"Bana korkunç bir arkadaş olduğumu söyleme konusunda bu kadar iyi davranmayı kes." Sesinden gülünselediği belliydi. "Sekiz civarında gelirim, olur mu?"

"Tamam..."

"Bekle bir dakika. Sesin niye öyle geliyor?"

"Nasıl?"

"Sanki... Üzgün ya da depresyonda falanmışsın gibi. İyi misin?"

Carter'la yattım... Söyle... Ben-Carter'la-Yattım.

Kelimeleri ağzımdan çıkaramadım. Ona söylemek istedim ama bir parçam, güçlü bir parçam, bunu kendime saklamamı söylüyordu.

"Arizona?" diye sordu. "Arizona orada mısınız?"

"Buradayım. Sorun yok. Sadece aşçılık okulunda uzun bir gün geçirdim."

"Fena. Onu unutmuştum... Bugün Carter'ı gördün mü?"

"Evet, sabah. Niye?"

"Şey, deli olduğumu düşüneceğini biliyorum ama ona, onunla ilgilendiğimi söyleyip ne diyeceğine bir bakabilir misin sen-ce?"

"İı..."

"İı evet mi, ıı hayır mı?"

İı bok yaparım. "Tabii. Sonraki konuşmamızda ona söylerim."

"Tamam, öyleyse yirmi dört saat içinde bir cevap alırım sanırım!" Kahkaha attı. "Ah! Bir müşteri geldi. Yarın sekizde görüşürüz!"

"Yarın görüş-" Ben cümlemi bitiremeden hattan bip sesi geldi.

Ayak parmaklarımı birkaç dakikalığına okyanusa soktuktan sonra doğruca Gayle'e gitmeye karar verdim. Waffle'larından birinin şu anda kendimi on kat daha iyi hissetmemi sağlayacağını biliyordum, hatta belki bu durum hakkında biraz daha düşünmememe yardım ederdi.

Özellikle de Carter orada olmayacağından...

Hayır, Carter oradaydı.

İçeri girdiğim anda onun arka tarafta oturduğunu gördüm. Gitsem mi gitmesem mi diye arada kaldım, gezici kamyonetlerinden birinden alabilirdim fakat aniden başını kaldırıp bana baktı.

Resmen ona doğru çekildiğimi hissedebiliyordum, sanki beden fonksiyonlarımın kontrolü bende değildi. Bir adım attım, ikinciye de ve farkına bile varmadan önünde oturuyordum.

İkimiz de tek kelime etmedik.

"Kapıdan girdiğini gördüğüm anda her zamanki siparişini hazırlattım!" Her zamanki garsonumuz bir tepsiyle geliverdi.

"Vanilyalı yoğurt ve çilekli Belçika waffle'ı, üzerinde çikolata parçacıklarıyla." Klasik tabağımı önüme bırakırken bana gülümsedi. "Yanında Oreo parçaları ve şekerlemeler olan, çikolatalı yoğurt, fıstık ezmesi, waffle kulesi de senin için." Carter'ın önüne de bir tabak koydu. "İkiniz bana büyük bir iyilik yaparak arada bir değiştirebilir misiniz? Her seferinde tam olarak aynı şeyi sipariş vermekten bıkmadınız mı?"

"Bugün ekstradan bir waffle alabilir miyim?" Carter gülümsedi. "Bedavaya? Bu yardım eder mi?"

"Senden gerçekten hoşlandığım için şanslısın, evlat." Kadın kahkaha attı. "İki masama baktıktan sonra getireceğim." Bize göz kırptıktan sonra gitti.

"Ee..." dedikten sonra duraksadım. İlk sorum her zaman önceki gece ne yaptığı olurdu ama o sorunun cevabını zaten biliyordum. *Beni.*

Görünüşe göre hâlimi anlayarak araya girdi. "Nicole her zamanki 'Bu hafta sonu seninle takılamayacağım ama kesinlikle telafi edeceğim' mesajını atmadı mı daha?"

"Daha atmadı. Sanırım bu defa gerçekten dediğini yapacak. Yarın tüm gece bana hafif sıklet içkisi alacağını ve sonrasında da benim evimde takılmak istediğini söyledi."

"Ona inanıyor musun?"

"İnanıyorum." Başımınla onayladım. "Bugün beni çok eden tek mesaj Chris'tendi. Bu hafta sonu yine buluşup buluşamayacağımızı soruyordu."

"Sanırım senden gerçekten hoşlanıyor. Ona bir şans daha verecek misin? Belki de sadece seks yaparsın, zaten başından beri amaç buydu."

"Hayır." Çatalımı aldım. "Senin gibi gelişigüzel seks yapabileceğimi sanmıyorum."

Bir kaşını havaya kaldırdı.

"Demek istediğim... Seks yaparken çıkardığı garip sesler bir yana, sadece çekimimiz ve tatlı öpücüklerimiz oldu fakat bir bağ oluşturabilmek için bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Öylesine seks için bile olsa. Ayrıca eninde sonunda gideceğime göre herhangi bir şeye başlamaya değmez. Biliyorsun."

"Öyle olması gerekmez. Belirli şartlar altında uzak mesafe ilişkileri yürüyebilir."

"Hangi şartlar?"

"Öyle şartlar yok." Kahkaha attı. "Sadece sana sahte bir umut hissi vermeye çalışıyordum."

Gülümseyerek waffle'ımı kestim, sonraki bir saat sanki aramız tamamen normal gibiydi. Dün gece seks yapmamızın bizi hiç değiştirmeyeceğine gerçekten ikna olmuşum.

Hesap geldiğinde Carter her zaman yaptığı gibi ödedi ve kalkanları paket yaptırdı. Ancak ayağa kalktığımızda elini belime koyması her zaman yaptığı bir şey değildi ve arabasına gidene kadar da orada tuttu. Ufacık bir dokunuşuyla tüylerim diken diken oluyordu.

Evime gidene kadar konuşmadık ve radyoyu da açmayı unuttuğumu fark ettim. Aramızdaki tek ses rüzgâr ve trafiğin sesiydi.

Benim sokağıma iki trafik lambası kala en sonunda konuştu. "Aşçılık okulunda onca ay gizli gizli derslere girdikten sonra, hâlâ bir sent bile ödememeni umursamıyorlar mı?"

"Şok edici ama hayır. Birkaç hafta önce, sadece sınav günleri güvenliği üstüme saldıklarını fark ettim ve profesörler benden

gerçekten hoşlanıyor. En azından tutkumdan. İçlerinden birinin birkaç okula benim için tavsiye mektubu yazdığını söyledim mi sana?"

"Hayır." Kenara çekerken kahkaha attı. "Lütfen bana mektubu gerçekten okuduğunu ve profesörün içinde bir yerlere senin kaçak olduğunu yazmadığından emin olduğunu söyle."

"Yazmadı!" Onunla birlikte gülerken kapıyı açtım. "Harika olduğumu ve yıllardır gördüğü en ateşli tutkuya sahip olduğumu söyledi... Öğrenmek için 'yaratıcı yollara' başvurduğumdan bahsetmiş ama onu derse gizli girdiğime yormalarına imkân yok."

"Umalım da öyle olsun."

"Getirdiğin için sağ ol." Kapıyı kapadım. "Eğer Nicole yarın beni ekerse seni ararım."

"Ekecek."

"Ekmeyecek!" Hızla yürüyerek uzaklaştım ve evime girdim.

Elimi kalbimin üzerine koyup soluğumu verdim, yine güm-bür güm-bür atıyordu.

Bu hiç iyi değildi...

14. Şarkı: Şimdi Konuş (3:42)

Arizona

Ertesi gün geç saatlere kadar uyudum. Bütün gün.

Hatta marinadaki yarı zamanlı işimden bile izim aldım ve müdürümün beni bilmem kaç bininci defa azarlamasına izin verdim. (Bir daha geç kalırsam ya da bir gün daha hastalık izni alırsam kovulacağım ile ilgili bir şeydi. Kovulma kısmı umurumda değildi, tekne ulaşımı kartımı kaybetmek istemiyordum çünkü bazen şefler dersi Parker Adası'nda yapıyordu ve özel tekne ücretleri ucuz değildi.)

En sonunda kendimi yataktan çıkaracak motivasyonu buldum, saat altıydı ve Nicole'le geçireceğim gece için hazırlanmalıydım. Sabahtan ne bıraktığını görmek için aşağı indim ve kendimi plastik poşetlerden bir denizin içinde buldum. Poşetler çeşit çeşit atıştırmalıklarla doluydu: Cheetos, çikolatalar, yirmi farklı çeşit meyveli şeker ve bir sürü votkayla bira.

Sanki Nicole düşünmeden her şeyi içine atıvermiş gibiydi. Onları kilere yerleştirmeyi bitirdiğimde saat yediydi ve bana bir mesaj attı:

Tamammmm bunun için beni öldürme ama bu akşamı iptal etmem gerekiyor! Ancak gerçekten ama gerçekten iyi bir sebebim var! Sebebimin sekizli karın

kasları var ve sana yarın her şeyi anlatacağım, yemin ederim!

BU DA NE BE?

Bezmiş bir şekilde çılgılık atmadan bir mesaj yazdım:

Bu beni sikik bir erkek için bilmem kaçınıcı eğişin oluyor, Nicole. Hem de sevgilin bile değil ve ben bundan bıktım artık! İyi bir arkadaş olmanın ne anlama geldiğini hiç bilmiyorsun, o yüzden öyle biri olmak istediğine karar verdiğin zaman bana haber verirsin.

Parmağım gönder yazısının üzerinde oyalandı ama göndermedim. Artık buna değmezdi.

Aldığı atıştırılmalıklardan birazını alıp üst kattaki odama çıktım.

Birkaç yemek kanalını gezdim ve özel bir *crème brûlée* yapan şefte karar kıldım. Başka bir pijama giyip yatağa girdim, not almak için klasörümü aldım.

Şef, kremanın derecesini ölçüyordu ki telefonum titredi. Carter'dı.

Aklım ânında, dudaklarımı öpüşünü ve vücudumu sertçe kendininkine doğru çekişini hayal etti, yani şu anda onunla konuşmamam gerektiğini biliyordum.

Reddet yazısına bastım.

Yine aradı.

Yine reddettim.

Bana bir mesaj yolladı.

Nicole konusunda haklı olduğumu itiraf etmek istemediğin için mi açmıyorsun?

Aslında onun hakkında yanılıyordun. Benim evimde kafayı bulup pizza yiyoruz. Seni sonra ararım.

Şu anda ona bakıyorum, yani geçen altı saat içinde sakal ve bıyık bırakmadıysan, gerçekten de seni ektiği sonucunu çıkarıyorum?

Ne yazık ki... Yanındaki adamın gerçekten sakalı ve bıyığı mı var?

Evet. Ayrıca ondan en az on, on iki yaş büyük görünüyor.

Dalga geçiyorsun.

Çok ciddiym. Gerçekten ne yapıyorsun?

Ne kadar acınası arkadaşlarım (sen dahil) var diye kederleniyorum. Sen?

Eve dönmeye hazırlanıyorum. Bu akşam barda Josh'a "sadece arkadaş" arkadaş bulmaya yardım etmeye çalışıyordum.

İşe yaradı mı?

Hayır. Tek gecelik ilişki şikkını seçmeyi tercih etti. Yanına arkadaş ister misin?

Pek sayılmaz...

Yalan söyledim.

Tamam, ben istiyorum. Yirmi dakika içinde orada olurum. Seni alırım ve benim evime gideriz.

Benim evimin nesi var?

Buna cevap verirdim ama o şey hiç olmadı...

Kızardım.

Tamam. Yirmi dakika sonra görüşürüz.

Pijamamı değiştirmekle uğraşmadım. Eski bir çift spor ayak-kabı giydim ve gardırobumdan silindir çanta aldım.

Aşağıya inip Nicole'ün aldıklarının çoğunu içine doldurdum.

"Pijama partisine mi gidiyorsun, Ari?" Heather gülümseyerek tezgâhın üzerinden bana baktı. "Bu tür şeyler için biraz büyük değil miyiz?"

"Hayır, Nicole beni yine ekti, o yüzden gidip biraz Carter'la takılacağım."

"Ah. Nicole meselesini duyduğuma üzüldüm, yine. En azından Carter bugün boşta, değil mi?"

"Öyle." Duraksadım. "Önceki gece onunla yattım."

"Kiminle yattın?" Başını yana eğdi.

"Carter'la. Onunla yattım. Seks yaptık."

"Tabii canım..." Elini göğsüne koyup gürültüyle kahkaha attı. "Sanki böyle bir şeye inanırım da! İkiniz gelmiş geçmiş en tatlı, çift olmayan/en iyi arkadaşlarısınız." Yeniden elindeki işe döndü. "İyi eğlenceler."

"Denerim..." Çantayı omzuma atıp verandaya çıktım. Çoğu insanın bizim seks yaptığımıza inanmayacağından emindim, lanet olsun, benim bile bunu kanıtlayacak hafızam olmasına rağmen bir parçam hâlâ inanmıyordu.

Tam yere oturuyordum ki Carter kenara çekti. Benim arabaya doğru gitmemi beklemek yerine patikadan yürüyüp yanıma geldi ve çantama uzandı.

"Bana taşınmayı falan mı isteyeceksin?" Çantayı kaldırdı. "Bu halt da neyin nesi?"

"Atıştırma ve alkol, Nicole'ün sayesinde."

"Pekâlâ, en azından bu defa seni ekmesinden iyi bir şeyler çıktı." Elini belime doğru kaydırды – arabasına doğru yürürken omurgamdan aşağı o tanıdık, dokunulabilir ürpertileri gönderdi.

Evine giden kısa yolu birbirimize pek bir şey söylemeden git-

tik ve her zamanki gibi açtığı müziği indie rock'tan hafif pop şarkılarına değiştirdim.

Bir şeyler söylemek, kahkaha atmak ve önemsiz şeyler hakkında şaka yapmak istedim ama tek düşünebildiğim, dudaklarımı benimkilerin üzerinde tekrar hissetmeyi ne kadar çok istediğimdi.

"Arizona?" Sesi düşüncelerimi böldü ve kapımı açık tuttuğunu fark ettim. "Arabadan çıkacak mısın? Neden her zaman araba park edildiğinde boş alana bakıyorsun?"

"Kötü bir alışkanlık." Dışarı çıkıp onu içeri kadar takip ettim. Koridordan aşağı ilerlerken Josh'ın odasından gelen yumuşak inlemeleri duyabiliyordum.

Carter beni kendi odasına yönlendirip kapıyı kapatırken onları duymamak için elimden geleni yaptım.

"Nicole'le seni ekmesi konusunu bu defa gerçekten konuşacak mısın yoksa hep yaptığın gibi olmasına izin mi vereceksin?" diye sorarken çantayı yere bıraktı.

"Dürüst olayım mı? Sanırım onunla dışarı çıkmayı kabul edip durmayı keseceğim. Eninde sonunda anlayacaktır, belki o zaman, ne olduğunu fark ettiğinde konuşabiliriz."

"Mantıklı." İçkilerden birini açıp bana uzattı. "İkiniz gerçekten de bu filmlerden birini izlemeyi mi planlıyordunuz?"

"Niye ki?"

"Çünkü hepsi korkunç..." DVD'leri karıştırdı. "Arkadaşlık etmek isteyen ben olduğumu biliyorum ama bu aşk filmlerini izleme kısmını geçebiliriz miyiz?"

"Neyin karşılığında?"

"Bunlardan birini izlemektense senin yemek programlarından birini izlerim. Şunlara bak... *Harry Sally ile Tanışınca? Aşk Masalı? Kahvaltı Kulübü?*"

"*Kahvaltı Kulübü* aşk filmi falan değil." DVD'yi elinden kaptım. "Zaten Nicole'le bunlara kadar varacağımızdan şüpheliydim."

"Güzel." Kumandayı alıp televizyonu açtı, önceden izlediğim yemek kanalında durdu.

Şef *crème brûlée*'yi bitirmiş, şimdi de yedi yemeklik bir öğün yapmaya hazırlanıyordu.

Carter bana kumandayı ve bir avuç atıştırmalığı uzattı. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Program bitince birbirimizin tırnaklarını boyayalım ister misin?"

"Hiç istemem. Bu yayın tekrar mı?"

"Belki. Niye ki?"

"Sadece merak ediyordum," derken arkamdan yatağa girdi. "Program sırasında seninle konuşabilir miyim diye öğrenmek istedim."

"Yalnız olan ve arkadaş arayan sendin. Ben gayet iyiydim."

"Öyle mi diyorsun?"

"Evvet." Sesini açtım. "Ayrıca tekrar yayını olsa ve yemek programlarından nefret ettiğini iddia etsen bile, içten içe onları benimle birlikte izlemeyi sevdiğini biliyorum."

Kahkaha attı ama başka bir şey söylemedi. Beni omuzlarımdan çekerek göğsüne yaslanana kadar yatırdı.

Yutkundum, aramızdaki ani gerilimi görmezden geldim ve gözlerimi televizyondan ayırmadım.

"Fırının önceden 190 dereceye getirildiğinden emin olun. 175 değil, 200 değil. 190..." Şef diğer malzemeleri çıkardı.

Carter ensemeye doğru yumuşak bir şekilde üfledi ve nefes alıp verişim yavaşladı. Kalbimin şu anda deli gibi attığını görmezden gelmeye çalıştım, ıslandığımı resmen hissedebiliyordum.

"Sebzelerinizi bu şekilde çeşnilendirmek istersiniz..." Şef kamerasına gülümsüyor, farklı fırçalarını gösteriyordu fakat dikkat etmiyordum. Edemiyordum.

Carter birkaç saniyede bir boynumu öpüyordu, dişleriyle derimi yumuşakça çiziyordu ve vücudum her hareketine tepki vererek bana ihanet ediyordu.

"Mutfaktan biraz dondurma getirebilir misin?" Omuzlarıma masaj yapmaya başladığında ondan uzaklaştım. "Ayrıca bardak da lütfen?"

"Tabii." Gülümseyerek kalkıp odadan çıktı.

Başımı iki yana sallayarak birkaç derin nefes aldım ve fazla düşünmemeye çalıştım. Sonra yatağın diğer tarafına, komodinin olduğu uca geçtim.

Carter odaya dönüp bana baktı, dondurmaya masasına bırakırken kahkahasını zor tutuyordu. Bardaklardan birini meyve suyuyla doldurup bana doğru gelerek bardağı verdi.

"O tarafa geçmenin bir sebebi var mı?" diye sordu.

"Manzara buradan daha iyi. Çok daha iyi."

"Kendim görmek için sana katılsam sorun olur mu?"

"Evet." Yanaklarım alev alevdi. "Evet, olur. Yatakta önceki yerindeki manzarayı seviyor gibiydin, o yüzden..." Beni duymazdan gelerek arkama geçtiğini fark ettiğimde konuşmayı kesdim.

Beni yine kendine doğru çekip parmaklarını saçlarımın arasından geçirmeye başladı.

Yine şefin söylediği şeye odaklanmaya çalıştım ama faydası yoktu. Bu bölümü yüzlerce defa izlemiş, yemeği onunla birlikte birkaç defa pişirmiştım ve tarifini, talimatlarını muhtemelen ezberden hatırlayabilirdim.

Carter'ın yeniden saçımı çektiğini hissettiğimde dönüp onunla yüzleştim. "Neden dikkatini programa vermiyorsun?"

"Çünkü dikkatimi çok daha ilginç bir şeye vermeyi tercih ediyorum."

"Saçımdaki bir şeye mi?" Gülümsedim. "Bugün kullandığım saç kremi markasıyla mı ilgileniyorsun?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, karşılık olarak akılcıca bir şey söylemek üzereymiş gibi göründü ama lafı ağzına tıktım.

"Benimle sevişmeye mi çalışıyorsun?"

"Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek mi?" Pis pis güldü. "Eğer mesele o olsaydı bundan çok daha bariz bir şeyler yapardım sanırım."

"Beni öpmeye yeltenmek gibi mi?"

"Yeltenmek mi?" Öne doğru eğilip dudaklarını benimkilere

bastırdı. "Hayır. Sadece *seni öperdim...*" Soluğum kesilene kadar ağzımı bırakmadı, sonra beni kucağına çekti, artık ata biner gibi üzerindeydim.

Bir kelime daha etmeden parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, dudaklarımı tekrar tekrar öpüyordu.

"Sana..." Alnıma bir öpücük kondurduğunda duraksadım. "Sana aramızda bir şeylerin geçtiği o geceyi unutmamız gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Hangi gecedен bahsettiğini hiç bilmiyorum."

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Seni 'becerdiğim' zamandan mı bahsediyorsun?" Gülümsemi.

"Evet." Omzunu ittim. "Şey..."

"Şey?"

"Teknik olarak sabahın erken saatlerinde seks yapmıştık. Gece değildi, yani... Bugün hâlâ birkaç saatimiz var, hafta sonunun birkaç saati de dahil. Yani... sanırım bence yine seks yapmalıyız ama sadece bugün. Çünkü o şekilde..."

"O şekilde ne?" Beni yakına çekti.

"O şekilde bütün hafta sonunu seks için kendi avantajımıza kullanırız, arkadaşlığımız zarar görmez çünkü bittiğinde bunu arkamızda bırakabiliriz. Sen ne diyorsun?"

"'Bence seks yapmalıyız,' dedikten sonra söylediğin hiçbir şeyi duymadım."

Gözlerimi kırıştırdım ve saniyeler içinde dudakları dudaklarımda, parmakları saçlarımdaydı. Elini tişörtümün altına kaydırıp sutyenimin kopçasını açtı, ellerini sırtımda yukarı aşağı gezdiriyordu.

Ağzını yavaşça benimkinden ayırıp dudaklarıma doğru fısıldadı. "Hâlâ sert pornolarla ilgileniyor musun?"

Kızardım.

"Söyle bana..." Tişörtümü başımdan çıkardı. "Hâlâ izliyor musun?"

"Evet."

"Güzel." Altdudağımyı ağzına doğru çekip nazikçe ısırdı. Ellerimi kemerine yerleştirdi, açmamı sessizce emrediyordu ve açtığымda beni kucağından kaldırdı.

Tişörtünü çıkarırken gözlerini üzerimden ayırmadı. "Pijamayı çıkarıp yere in."

Tereddüt ederek yatakta kaldım, onun kendi pantolonunu çıkarışını izledim. Gözlerim baksırının önündeki kabartıya kaydı, onu da çıkarırken yutkundum.

"Ari..." Parmak uçlarıyla çenemi yukarı doğru kaldırdı. "Pijamayı çıkar... Yere in... *Hemen.*"

Dinlemedim.

Söylediğini yapmak yerine kucağına doğru eğilip dudaklarımı aletine bastırdım.

Onu ağzıma aldığımda içine nefesi kesildi, başımı yukan aşağı hareket ettirirken parmaklarını saçlarımyın arasından geçiriyordu. Saçlarımyı sıkıca kavradı ve daha hızlı hareket ettiğimde kasıldı. Boşalmanın sınırında olduğunu hissettim fakat başımı kaldırıp uzaklaştırdı.

Gülümseyerek beni nazikçe kucağından çekti ve ayağına kalkmamı emretti.

Ona itaat ederek önünde ayağına kalktım ve pijamamın önünü açmaya koyuldum ancak ellerimi itip bağları kendisi gevşetti. Öne doğru eğilip ağzını karnıma dayadı, dilini yavaşça külotumun kenarında gezdirdi.

Tek bir hareketle çekerek pijamamı yere indirdi.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine eğil..." derken sesi alçaktı.

İtaat etmeden önce birkaç saniye ona baktım, dizlerimin yumuşak halıya gömölmesine izin verdim. O arkama geçerken gözlerimi ileride tuttum, kondom paketini açışının sesini duydum.

Saniyeler sonra elleri yanlarımdaydı ve beni sıkıca tuttu. Bir elini bacaklarımyın arasına soktuktan sonra tek parmağını ıslaklığымda kaydırды, ben dokunuşuyla inlerken keskin bir nefes aldı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan tek seferde içime daldı ve beni tamamen doldurdu.

Haykırdığımda saçımdan tutup kafamı geriye çekti. "Eğer böyle çığlık atarsan," diye fısıldadı kulağıma, "bu evdeki herkes seni becerdiğimi duyacak." İçime tekrar girdi. "İstediğin bu mu?"

Odaklanamadım. Bana cevap vermem için fırsat tanımıyordu.

"Senin 'mahremiyet seven' tarzda biri olduğunu düşünürdüm, Ari."

"Carter..." Tek elini belimden yukarı doğru kaydırıp mememi sıktağında inledim. "Carter..."

"Evet?" Popomu şaplakladı. Tekrar tekrar.

Çığlık atmamak için dudağımı ısırdım, zirveye gittikçe yaklaştığımı hissederken tırnaklarımı halıya geçirdim.

"Ah... Ah... Ah, Tanrım..." Başparmağıyla klitorisimi uyardığını hissettim. "Ahhh... Ahhh..."

Bacaklarımın arasında yoğun bir baskı oluşuyordu, bacaklarım titremeye başlıyordu.

Birdenbire durdu ve birkaç saniye beni hareketsiz tuttu. Elleri hâlâ tenime sertçe dayanıyordu, adımın birkaç defa fısıldadıktan sonra nazikçe içime girip çıktı.

İnliyordum, ellerini yanlarıma sürdüğünü hissettim ve sonra, "Bırak kendini..." dediğini duydum.

Son bir defa adımın söyledi ve vücudum onunla aynı anda kendini bıraktı, yere yığılıp kaldım.

Beni kendine doğru çeken Carter anlayamadığım birkaç şey fısıldadı ve sonra içimden çıkıp kondomu attı. Ellerini altıma kaydırarak beni kaldırıp yatağına yatırdı.

Bacaklarımın arasını silişini ve ellerini göğüslerimin üzerinde gezdirişini izledim.

"İyi misin?" diye sordu ve televizyonu kapadı.

Sadece ona baktım.

Eğilerek alnımı öptü, yatağa çıkıp yanıma geldi ve kollarını belime doladı.

"Sorun ne, Ari?" Endişeli görünüyordu. "Sana karşı çok mu sert davrandım?"

"Hayır..." Gülümsedim. "Sadece iyi değilim. İyiden de iyiyim."

O da bana gülümseyerek dudaklarımı, yanaklarımı ve alnımı tekrar tekrar öptü. Ta ki ben uykuya dalana kadar.

15. Şarkı: Her Şey Değişti (3:43)

Arizona

İlk uyandığımda Carter'ın üzerinde yatıyordum. Parmakları parmaklarıma geçmiş bir vaziyette ellerimi tutuyordu ve başım göğsündeydi. Gecenin ortasında iki defa uyanıp sevişmiş ve nasıl olduysa öpüşürken uyuyakalmıştık.

İkinci defa uyandığımda yalnızdım. Ayrıca geç kalmıştım.

Saatin alarmı gürültüyle bağııyordu ve saatim on bir buçuğu gösteriyordu.

Siktir...

Yataktan fırlayıp dolabıma yöneldim ama dolabımın burada olmadığını çabucak fark ettim. Carter'ın odasında olacak değildi ya?

Giymek için pazen kumaşlı pijamadan daha iyi bir şey arayarak çekmecelerini açtım. Tişörtlerinden birinde karar kılıp arkadan bağladım. Hatta pantolonlarını da denedim, bulabildiğimin en küçüğünü üzerime geçirdim ama oluru yoktu. Düğmelerini iliklediğim anda düştü.

Hay sıçayım. Sıçayım. Sıçayım...

Gözüm aynadaki görüntüme takıldı ve kelimenin tam anlamıyla nefesim kesildi.

Boynumun her yerinde kırmızı izler vardı, dudaklarım şiş-

mişti ve saçlarını parmaklarını prize sokup öylece beklemişim gibi görünüyordu.

Henüz kovulma riskine girmek istemediğim için saçımı tepeden dağınık bir topuz yaptım, dudaklarımı yaladım ve izleri kapamak için başka bir tişört buldum.

Altımdaki pijama kalacaktı artık...

"Neden yazın ortasında boğazlı bir şey giyiyorsun?" İskeleye yaklaşırken patronum bana baktı. "Amerika'nın hangi kısmında yaşadığını unuttun mu?"

"Yoo, unutmadım," dedim ama acayip terliyordum. "Sadece bugün canım boğazlı giymek istedi."

Saatine baktı. "Bugün sana gerçekten ihtiyacım olduğu için şanslısın. Gir içeri."

Gişenin kapılarını iterek açtım ve çantamı bıraktım.

İş arkadaşım Ashley başını kaldırıp bana baktı. "Niye bugün ışıltı saçıyorsun?" Gülümsedi. "Sonunda Scott'la barıştınız mı?"

"Hayır, biz, ah, aslında ayrıldık. Işıltı saçmıyorum."

"Saçıyorsun!" Ayağa kalkıp bana doğru geldi. "Anlatsana."

Şükürler olsun ki konuyu değiştirmem ve kendime bir dikkat dağınıklığı bulmam gerekmedi. Pencereye bir müşteri yaklaştı ve onun tekne turunu ayarladıktan sonra yirmi müşteri daha geldi.

Yaz sezonunda olduğumuzdan sıranın sonu yoktu ve sorular tükenmek bilmiyordu. Öğle yemeği saatimiz geldiğinde yemeğe ilk kim çıkacak diye yazı tura atmak, benim ışıltı saçıp saçmadığımı tartışmaktan daha önemliydi.

"Tura geldi!" Ashley ellerini birbirine vurdu. "Yarım saate dönmüş olurum. Bir şey istiyor musun?"

"Hayır, teşekkürler." Penceremize 'Öğle Yemeğinde' yazısını astım ve jaluziyi kapadım.

O gittikten sonra, günün yarısında yaptığımız satışların parasını saymak gibi hiç de heyecanlı olmayan göreve başladım.

Çocukların biletlerini sayma işinin yarısına geldiğimde Carter'ın boğazlısı artık dayanılmaz şekilde kaşındırıyordu.

Telefonumu çıkarıp onu aradım.

"Selam?" diye cevapladı.

"Bana bir iyilik yapabilir misin?"

"Dün geceyi unuttum bile."

"Ondan bahsetmiyorum. Fakat o konuda aynı fikirde olduğumuza memnunum. Olmayan o şey konusunda."

Kahkaha attı. "Ne iyiliği istiyorsun, Ari?"

"Evime gidip birkaç parça kıyafetimi aldıktan sonra marina-ya getirebilir misin?"

"Şu anda orada çıplak mısın?"

"Hayır." Gözlerimi devirdim. "Ön verandamdaki saksının altında yedek anahtar var. Her şey üstteki sağ çekmecede. Şort, tişört, kot olur. Sıfır kollu olmasın ama. Onlardan birini *alma*."

"Niye sıfır kollu yok?" Sesinden gülümsediği anlaşıyordu. "Bugün giymen için en iyi şeyin o olduğuna oldukça eminim, tabii bir şeylerin üzerini kapatmaya çalışmıyorsan?"

Nefesimi tutarak telefonu kapadım ve listeme geri döndüm. Başımı tekrar kaldırdığımda, kırk dakika geçmiş olmasına rağmen Ashley'den bir iz olmadığını fark ettim, bu yüzden onu aradım.

"Hey!" İlk çalışta açmıştı.

"Şey, selam..." Saatime baktım. "Paylaştığımız saat bitmeden önce mi yoksa bittikten sonra mı gelmeyi planlıyorsun? Benim de molaya çıkmam gerekiyor, biliyorsun."

"Ah! Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım bile! Tam on beş dakika içinde dönmüş olacağım!"

"Bu da bana mola için sadece beş dakika verecek."

"Gerçekten de giydiğin boğazlıyla o kadar yol yürüyecek miydin zaten?" Aslında sesi cidden samimi geliyordu, sanki öğle aramı çalarak bana iyilik yapıyormuş gibiydi.

"En azından bana öğle yemeği getirebilir misin?"

"Deneyebilirim..." dedi. "Fakat bir şey isteyip istemediğini

sana ilk sorduğumda söylemeliydin çünkü burası şimdi kalabalık, yani...”

“Off!” Telefonu kapadım. Böyle anlar, bedava tekne yolculuğu için burada çalışmaya değip değmediğini sorgulamama sebep oluyordu.

Karşımızdaki pizza kamyonetinin menüsünü çıkardığım sırada kapının tıklatıldığını duydum.

Belki yüzüne kapatmam ona iyi gelmiştir, diye düşündüm. Belki akli başına getirmiştir...

Getirmemişti. Gelen Carter’dı.

“Selam,” dedim içeri girmesine izin vererek.

“Selam.” Beni baştan ayağa süzdü. “İlginç kıyafetler.” Tezgâhın üzerine beyaz bir kutu bırakıp bana kıyafetlerimi verdi.

Şu anda teşekkür etmek için bile ağzımı açamıyordum. Üstünde bir şey yoktu, kusursuz V’sini ve fermuarına doğru inen kılardan ufak yolu gözler önüne seren lacivert bir deniz şortu giymişti sadece.

“Sorun mu var?” Güneş gözlüğünü çıkardı, göğsünden aşağı süzülen ter damlalarını fark ettim.

“Hiçbir sorun yok.” Arkamı döndüm ve tuvalete girip çok daha iyi kıyafetleri giydim, getirdiği gömlek izlerin hepsini kapadığı için minnettardım. Koyduğu diğer gömleği çıkardım, benim için saç fırçası ve makyaj malzemesi bile getirdiğini gördüm.

Kendimi toplamak için fazladan zaman harcadım, on dakika sonra dışarı çıktığımda onu yerimde otururken buldum.

“Bir teşekkür yok mu?” Gülümsedi.

“Sana hiçbir şey yok,” dedim. “Eğer ismi lazım olmayan şeyi konuşabilseydik nedenini anlardın.”

Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve başımı iki yana sallayarak gözlerimi kaçırdım. “Kutuda ne var?”

“Öğle yemeği.” Bana uzattı. “Henüz yememişsindir diye düşündüm. Onun için bir teşekkür alırım belki?”

“Teşekkürler,” diyerek kapağını açtım. Izgara tavuklu dürüm ve deniz ürünleri kızartmasıydı. “Ashley yine öğle aranı çalışıyor.”

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Bahse varım öyledir. Bu sabah nereye kayboldun?"

"Hiçbir yere. Sadece kumsalda yürüyüşe çıktım."

"Ayrılman gereken yeni biri mi vardı? Nasıl karşıladı?"

"Çok komik." Alçak sesle güldü. "Sadece düşünmem gerekiyordu." Sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ama Ashley içeri girdi.

"Selam!" diye bağırdı. "Molanın en azından on beş dakikasını verebilmek için koşturdum."

Gözlerimi devirip ona dik dik baktım. "Çok düşüncelisin."

"Biliyorum." Oturup Carter'a gözlerini kırıpıştırarak baktı.

"Sen molana çıkınca ben burada kalırım."

Tavuk dürümümü alıp kapıya yöneldim, Carter'ın beni takip etmesine şaşırdım.

Rıhtıma doğru yürüdük, birbirimize pek bir şey söylemiyor-duk. Dürümümü bitirdiğimde gözlerini dikip bana baktığını fark ettim, gülümsedi.

Gülümsemesine garip bir şekilde karşılık verdim ve birkaç dakika boyunca, üzerimizden uçan martıları izledik.

"Kıyafet ve yemek getirdiğin için teşekkürler," dedim ve geri dönmeye başladım.

"Çok rica ederim. İşten sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

Senden kaçacağım ki düşünebileyim... "Bir arkadaşım ile takılacağım."

"Hangi arkadaşınla?"

"Sen tanımazsın."

"Ben senin tüm arkadaşlarını tanırım." Gözlerimin içine baktı. "Hangisi?"

Bileğimdeki pasta kutusundan şans bilekliği ucuna baktım.

"Betty."

"Betty?"

"Bugün işitme problemin mi var?" Gişe kapısının önüne geçtim. "Evet. Betty."

"Soyadı ne?"

“Crocker. Kumsalda yeni, o yüzden çıktıktan sonra ona etrafı göstereceğim.”

“Tamam, Ari.” Dudakları seksi bir şekilde kıvrıldı. “Benimle altıda Book Bar’da buluş. Eğer gerçekten varsa, arkadaşın Betty Crocker’ı da getir...”

Book Bar’da ikimiz de konuşmadık. Garson birbirimize kızgın olduğumuzu ya da bir sebepten konuşmadığımızı varsaymış olmalıydı çünkü bizi karşılamakla uğraşmadı. Masamıza iki su bardağı bıraktı ve not defteriyle kalemını bize vererek kendi si-parişlerimizi yazmamıza izin verdi.

Suyumu yudumlarken, “Ee...” demeyi başardım.

“Ee?” Carter masanın üzerinden uzanıp parmak uçlarıyla çenemi yukarı kaldırdı. “Ee ne?”

“Hiç... Şey... Gecen nasıldı?”

“Seninkiyle aynıydı diye düşünüyorum.” Pis pis güldü.

Bakışlarımı ondan kaçırırken kızardım, dikkatimi yine suyu-ma verdim.

Bugün ona ifadesiz bir yüzle bakabileceğimi hiç sanmıyordum. Bu küçük randevuyu atlatabileceğimizi ve eve gidip mahremiyet içinde kendimi toplayabileceğimi umuyordum.

Ağzıma öylesine birkaç tortilla tıktım ve kaç tane kaldığını saymaya başladım. Sonra Carter’ın kendi tarafından kalktığını fark ettim, gelip benim yanıma oturdu.

“Bugün gece dersinden kaçta çıkıyorsun?” diye sordu.

“Aslında iptal edildi.” Gözlerim onunkilerle buluştu. “Buraya geldiğimiz sırada öğretmenimden bir e-posta aldım.”

“Bugün gitmen gereken başka bir yer var mı?”

“Hayır...” Yutkundum. “Fakat henüz eve gitmek istemiyorum. Tabii senin yapman gereken bir şey yoksa.”

Bana baktı, gözleri bir süre benimkilerden ayrılmadı. “Yok.”

“Yani... Takılmalısınız.”

“Öyle yapmalısınız.”

Sessizlik aramızdaki havada asılı kaldı, çok yabancı ve garipti; aramızdaki bu yeni çekim öyle elektrik yayıyordu ki hissedilebilirdi. İkimizden biri her zaman yaptığımız gibi önerileri listelemeye başlayacak mı diye merak ediyordum çünkü dürüst olmam gerekirse, ben şu anda konuşamıyordum. Dudakları benimkilere bu kadar yakinken beynim düzgün çalışmıyordu.

"Marina Cove'a ne dersin?" Carter en sonunda sessizliğimizi bozdu. "Epsilon-Chi'nin bugün orada bir partisi var."

"Kulağa iyi geliyor."

"Plaj çantalarından biri bagajımda. Eve gidip alman gereken başka bir şey var mı?"

Başımı iki yana salladığımda masaya bir yirmilik bıraktı. Ayağa kalkıp elimi tuttu ve beni çekip kaldırarak arabasına yönlendirdi. Hatta benim için kapıyı bile açtı.

İçeri girdim ve motoru çalıştırdı. Kıyıya yakın özel koylardan birine yapacağımız bir saatlik yolculuğumuza başladık. Sol tarafımızdaki dalgaların birbirlerinin üzerine binerek çıkardıkları ses aramızdaki tek sestti ve vitesin üzerinden el ele tutuşmuyormuşuz gibi davranmaya çalıştım. Her trafik ışığında parmakları eklemlerimi okşamıyormuş gibi...

Otobana girdiğinde güneş gözlüğümü taktım, arada bir ona kaçamak bakışlar atıyordum. Dördüncü sınıftan tanıdığım, kaşındıran saçlı ve dengesiz boyu olan çocuk nasıl olup da yanımda oturan baskın ve seksi adama dönüşmüştü, hiç bilemeyecektim.

Koya girdiğimizde arabayı park ederken ellerimiz ayrıldı.

EPİK partiden birkaç tanıdık yüz, voleybol ağlarını ve barbeküleri yerleştiriyordu. O tarafa doğru giderken Josh adımızı sesleniyordu.

"Hey!" Bizi gördüğüne şaşkın görünüyordu. "Sonunda gelmeye karar verdiniz, ha? Artık Epsilon Chi hakkındaki görüşünüz değişti mi?"

İkimiz aynı anda, "Asla," dedikten sonra kahkahalara boğulduk.

"O zaman neden buradasınız?" Josh kollarını kavuşturdu.

"Yapacak bir şey arıyorduk," dedim. "Plajlar turistlerle kayıyor ve iskelede büyük bir düğün var, o yüzden partini basmanın ve sana kendini önemli hissettirmenin günümüzü geçirmek için çok daha iyi bir yol olduğuna karar verdik."

"Yine söylüyorum..." dedi Josh, "ortaokuldaki onca kızın arasından arkadaş olmak için *bunu* mu seçtin?"

"İkimiz değiliz diye kışkınıyorsun sadece," dedim.

"Bunu sana söylemek istemezdim, Ari," dedi, "ama sen ve ben asla arkadaş olmazdık çünkü çok uzun zaman önce seni götürürdüm."

"Asla." Carter'ın bagajını açıp plaj çantasını aldım. "Üzerimi değiştirip yakınlardaki kayalıklarda uzanacağım. Barbeküyü yapmaya başladığınızda bana haber verin, yardım ederim." Uzaklaşıp üzerimi değiştirmeye gittim, Carter'la aramızdaki bu yeni gerilimin belli olmadığını umuyordum.

Saçımı topuz yaptım ve uzanmak için mükemmel bir yer buldum. Kayalıklara uzandım ve güneş tenimi ısıtırken kısa bir şekerleme yaptım.

Tam arkamı dönerken Josh tavukları marine etmem için yardıma çağırdı ve ilk defa on dakika boyunca didişmeden birlikte durmayı başardık.

Geçen her saatle birlikte marinaya daha fazla insan geliyordu, plaj havluları ve kasa kasa biralar vardı, herkes gerçekten iyi ve arkadaş canlısı olsa da şu anda tek yapmak istediğim yine Carter'a yaslanarak uzanmaktı.

Güneş batarken tanıdık bir el benimkini kavradı ve beni sahile doğru çekti.

"Dikkat et," diyerek elini bıraktım. "İnsanlar gerçekten seks yaptığımızı düşünebilir."

"Seks yaptık zaten."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Kızardım. "Artık birlikte olduğumuzu düşünecekler, ben olmadığımıza eminim."

"Biz hâlâ birbirimizin en iyi arkadaşınız, Ari."

"En iyi arkadaşlar el ele *tutuşmaz*."

"Elini sadece seni uzaklaştırmak için tutuyordum," derken keyifli görünüyordu. "Seninle sahilde sayılamayacak kadar çok yürüyüp saatlerce konuşmuşuzdur."

"Evet, şey..."

"Şey, ne?"

"Dün gece olmuş olabilecek bir şeye hâlâ alışmaya çalıştığım için beni bağışla. Senin aksine, sana o olayın tekrar olabileceğine dair bir fikir verebilecek küçük şeyleri yapmamak için elimden geleni yapıyorum."

Aniden yürümeyi kesip bana baktı. Sonra beni gelen dalgaya doğru itti.

Vücudum suya çarptı ve kahkaha attım, başka bir dalga tarafından yıkanırken tuzlu suyu yuttum.

Ayağa kalkıp ânında üzerine koştum ve onu kıyı boyunca kovaladım, intikamımı alacaktım.

Ancak onu yakalayamadım. Ne zaman yaklaştım beni belimden yakalayıp başka bir dalgaya attı. Sonra o beni kovalamaya başladı.

En sonunda teslim olarak ellerimi havaya kaldırdım. "Kamp ateşi başında mola vereceğim. Ancak yaptığın şeyi hatırlayacağım."

"Hatırlamayacaksın." Gülümsedi ve bugün bilmem kaç bininci defa kızardım.

"Selam Carter..." Esmerin biri gelip aramıza girdi. "Sen de Arizona'ydın, değil mi?" Benden tarafa bakmamıştı bile.

Carter'a "Ben şurada olacağım" bakışı attım ve ateşin kenarında bir yer buldum. Barbeküden bir tane sebze şiş aldım ve kızın kendini onun üzerine atışını izledim.

Ancak Carter'ın kızın üzerinde her zamanki etkileyici rutini kullanamıyor oluşu beni şaşırttı. Hâlâ gülümsüyor ve kızın sorularıyla eğleniyordu fakat artık tanıdığım o tam deneyimi kızı sunmuyordu.

Kız birkaç şey daha söyledi, üstünden cinsel dokundurma akan şeyler gibi görünüyordu. Sonra uzaklaştı.

Kız gittiğinde Carter banka doğru gelip tam yanıma oturdu. "İkiniz bir randevu ayarladınız mı?" diye sordum. "Onunla ne zaman çıkacaksın?"

"Çıkmayacağım," dedi. "Sana bunu sordurtan ne?"

"Bu senin tipik görev tanımın. Ya bu ya da arabanın arka koltuğuna götürüp orada..."

Parmağını dudaklarıma dayadı. "Kısa süre önce beni diğerleri için mahvetmiş olabilecek biriyle seviştim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve yanaklarımı ateş bastı.

"Elbette onun zihninde bu asla olmadı ama eğer yalan söyleyip aynı şeyi dile getirseydim iyi bir en iyi arkadaş olmazdım..." Parmağını çekti. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, unutmam çok daha uzun sürecek."

"Yani... bu kızın vajinası sihirli falan mı?"

"Öyle olmalı." Kahkahayı patlattı.

"Sence bu adam için, arkadaşlıklarının içine sıçmadan en iyi arkadaşıyla tekrar sevişmeleri mümkün mü?"

"Bence tekrar sevişme ihtimalleri son derece yüksek, ayrıca yine bence, o ve şu en iyi arkadaş sonrasında hasarı tamir edebilir..."

"Söz konusu kadın biriyle yattığında, o kişiyle randevulara çıkmaya alışkın."

"O zaman söz konusu adam onu randevulara götürecektir."

"Fakat sorun da bu," dedim elinin baldırımın yan tarafına baskı yaptığını hissederek. "Normal en iyi arkadaşlar randevuya çıkmaz."

"O zaman bizim asla normal olmadığımızı düşünmeye başlıyorum..."

Cevap vermeden önce bir dakika tereddüt ettim. "Bu akşam yine senin evine gidebilir miyiz?"

On Birinci Sınıf

Carter

Konu: Bu Akşamki Randevun İçin Biraz Tavsiye

Lütfen kahrolası bir kazak giyerek kendini utandırma.

Sevgiler,

Carter

Konu: Ynt: Bu Akşamki Randevun İçin Biraz Tavsiye

Lütfen beş saniyede bir konuşarak kendini utandırma.

Hiç olmayan sevgilerimle,

Arizona

Konu: Tüm Ciddiyetimle...

Çıktığın çocuk seni nereye götürüyor? Eve dönüş saatin var mı?

Sevgiler,

Carter

Konu: Ynt: Tüm Ciddiyetimle...

O GERÇEK bir centilmen olduğu ve tanıma talihsizliğine eriştiğim bir başkası gibi seks akıllı olmadığından... beni "yıldırım" bir randevuya çıkaracak. (Okuldaki her kız bundan bahsediyor bu arada.) Önce beni Waldman Sineması'nın VIP

bölümünde bir film izlemeye götürecekt. Sonra dondurma yiyerek haval fişek izlemek için Sandcastle'a gideceğiz. Ardından gün batarken iskelede yürüyecek ve dövme yaptırdıktan sonra gecenin sonunda yıldızları izleyeceğiz. (Not al. Bu iş BÖYLE yapılır.)

Sen Monica'yı nereye götürüyorsun? Dur, bekle. Tahmin edeyim. Sana şimdiden seninle seks yapmayı dört gözle beklediğini söylediği ve sadece basit bir şeyler yapmak istediği için...

Sinema ve Burger King?

Daha yaratıcı ol,
Arizona

Konu: Ynt: Ynt: Tüm Ciddiyetimle...

Sinema ve *McDonalds*.

Sevgiler,
Carter

Meğerse Ari şu "yıldırım randevu" konusunda haklıdan da öteymiş.

Çıktığım kızı aldığım saniye, kendisinin ironik bir şekilde kazak giydiğini fark ettim. "Sen diğer erkekler gibi olmadığın için çok memnunum, Carter... Seni etkilemek için model gibi giyinmek zorunda değilim ve çıktığım diğer çocuklar gibi beni araba sinemasına ve hamburger satan bir yere götürmeyeceğine eminim."

Elbette hayır...

Google'a "ucuz yıldırım randevuları" yazdım ve başından beri böyle bir şeyi planlamışım gibi davrandım. Onu bedava bir resim galerisine ve Zapas'a götürdüm – fast food yerlerinden bir tık üstteydi. Sonra çok "iyi bir adam" olduğum için onu özel bir parka götürdüm.

Park yerine döndüğümüz anda gerçek niyeti yüzeye çıkmaya

başladı. Arabama girdiğimiz anda kollarını boynuma doladı ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

Koltuğumu geriye yatırıp onu kucağıma çektim, pencerelerin hepsini kapadım.

Bacaklarını ayırıp üstüme oturdu, parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken beni daha sert öpüyordu. Elimi kazağının altına kaydardım, parmaklarımı sutyeninin kopçasında gezdirdim. İşleri daha ileri taşıyamadan telefonum çaldı.

Görmezden geldim, cebimde çalıp susmasına izin verdim.

Monica ağzıma doğru inledi ve telefonum tekrar çaldı fakat bir kez daha görmezden geldim. Yanlış aradıkları kesindi ve önemli bir şey olamazdı; bana yakın olan herkes randevuda olduğumu biliyordu.

Monica'nın sutyenini açıp memelerini avuçladım.

Telefonum daha da gürültülü bir şekilde çaldı, tekrar tekrar.

İnleyerek Monica'yı nazikçe kucağımdan kaldırdım ve yanındaki koltuğa bıraktım. "Bana bir saniye ver." Dudaklarını yeniden öptükten sonra kimin aradığına bakmak için telefonu çıkardım.

Ari...

"Bu ulusal bir acil durum falan olsa iyi olur," dedim telefonu kulağıma götürürken.

"Öyle..." Ağlıyordu. Hem de öyle böyle değildi. "Sıçtığının şeyi öyle."

"Oha. Dur bir dakika." Ses tonumu değiştirdim. "Neler oluyor? Niye ağlıyorsun?"

"Randevun sırasında mesaj atmak yerine aradığımı için üzgünüm ama..."

"Ama ne?"

"Monica'yı evine götürdükten sonra, artık saat kaç olur bilmiyorum, beni alıp eve götürebilir misin?"

"Neredesin?"

"Waldman Sineması'nda."

"Kitapçının yanındaki mi?"

"Hayır..." dedi. "Havaalanının yanındakinde..."

Ne? "Elliott nerede?"

"Gitti. Beni burada bıraktı." Burnunu çekti. "Ben son derece iyiyim. Sadece otobüsler buraya gelmediği için bir araca ihtiyacım var. Ah, sen sormadan söyleyeyim, ta buralara kadar geleceğin için benzin paranı kesinlikle vereceğim."

"Senden benzin parası istemeyecektim."

"Şakaydı." Yine burnunu çekti. "Beni alabilecek misin?"

"Evet."

"Teşekkürler. Sonra görüşürüz." Telefonu kapadı; şu anda Monica'ya bütün dikkatimi veremeyeceğimi biliyordum, deneseydim bile yapamazdım.

Kemerimi bağladım ve motoru çalıştırdım. "Önemli bir mevzu çıktı. Bunu daha sonra bitirmemiz gerekecek."

"Yaa!" Sutyenini düzeltirken kızardı. "Gerçekten centilmen-sin! Seks yapmak için ikinci randevuya kadar beklemek istiyorsun! Bugün seninle *gerçekten* yatacaktım ama biraz daha beklemek istemen çok sevimli!"

Siktirrrrr, Ari...

Monica'yı rekor sürede bıraktım, önümüzdeki hafta sonu "daha tatmin edici bir gece" sözüyle yanından ayrıldım ve havaalanı bölgesine giden uzun yola koyuldum. Çıkış üstüne çıkıştan geçtim, Ari'yi hiçliğin ortasında bırakacak ne tür bir kavga ettiklerini merak ediyordum.

Biri ne bok yemeye böyle bir şey yapardı?

Sinemaya vardığımda Ari'yi kucağında bir patlamış mısır kutusuyla bankta otururken buldum, telefonuna bakıyordu. Kaldırımın kenarına çekip arabadan çıktım.

"Selam..." dedim.

"Selam..." Yanına otururken bana bakmadı bile. "Umanm bu yüzden randevunu kısa kesmemişsindir."

"Başka birkaç sebep daha vardı."

"Ya?" Bana baktığında gözlerinin kırmızı ve şişmiş olduğunu fark ettim, yüzünden yaşlar akmaya devam ediyordu.

"Evet..." Taktığı ipek saç bandını çözdüm ve yanaklarına bastırdım. "Meğer o da yıldırım randevu istiyormuş. Ayrıca benim tam bir centilmen olduğumu düşünüyordu, o yüzden bir kazak giymişti."

"Hahahahah!" Kahkahalara boğuldu, yere düşmeden önce mısır kutusunu yakaladım. "Ah, Tanrım! Ben... Ben... Hahahaha! Bulduğun her kızla yatmaya çalışırsan böyle olursun işte."

"Muhteşem fiyasko gecemin seni güldürebilmesine memnun oldum." Durmasını bekledim. "Seninkine ne oldu?"

"Meğer sen haklıymışsın..."

"Hangi konuda?"

"Bizim yaşımızdaki erkeklerin gerçekten de sadece seksle ilgilendikleri konusunda." Duraksayıp bana baktı.

"Tamam..." dedim. "Bana hikâyenin kalanını anlatacak mısın yoksa beklediğin bir şey mi var?"

"Söylemen gereken şeyi söylemeni bekliyorum. Biliyorsun, bu doğru değil, Ari. Bizim yaşımızdaki bütün erkekler sadece seksle ilgilenmiyor."

Gözlerimi kırptırdım.

"Off..." Başını iki yana salladı. "Sinemada bana hamle yapmaya çalıştı ve ben... ben başta ona ayak uydurdum çünkü gerçekten iyi öpüşüyor. Yani gerçekten ama gerçekten iyi öpüşüyor. Diliyle yaptığı bir şey var..."

"Seni hiçliğin ortasında bırakıp giden yavşağın iyi yönlerini geçebilir miyiz lütfen?"

"Doğru." Kendini düşüncelerinden sıyırdı. "Öpüşürken ellerini elbisemin içine kaydırmaya başladı ve..."

"Seni parmakladı mı?"

"Evet... Beni parmaklıyordu ve şey..."

Kaşımı havaya kaldırdım, bitirmesini bekliyordum.

"İyi bir histi ama garipti. O yüzden durmasını istedim ve durdu. Filmin kalanını izledik ve arada sırada beni öptü. Filmden sonra arabasına gittik ve havai fişeklerden önce birkaç saatimiz

daha olduğundan akşam yemeği yemek isteyip istemediğini soracaktım fakat beni öpüp parmaklamaya başladı ve şey...”

Saç bandını yine yanaklarına bastırdım.

“Bu kez durmasını söylediğimde kızdı. Bana, karşılığında hiçbir şey alamıyorken benim için bu kadar para harcamaktan bıktığını söyledi. Sadece gecenin sonunda beni becereceğine söz veririm randevumuza devam edeceğini söyledi...”

İç geçirdim.

“Böylece... Ona böyle bir söz veremeyeceğimi söyledim, o da bana randevumuzu bitirmeye söz veremeyeceğini söyledi. Sonra da beni arabasından indirdi ve basıp gitti ama gitmeden önce de, ‘Hayatımın altı ayını harcadığın için sağ ol,’ dedi.” Yüzünden yine gözyaşları aktı. “Sana inanmalıydım... Bilmem gerekirdi.”

“Hayır, ondan değil,” dedim. “O sadece pisliğin teki.” En yeni arkadaşım Josh’a çabucak Elliott hakkında bir mesaj yolladım ve Ari’yi sakinleştirmeye çalıştım. “Aslında hazır olana kadar bekâretini vermek istememen havalı bile sayılır bence.”

“Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?”

“Hayır.” Bu yalanı söylerken yüzümü düz bile tutamıyordum. “Fakat saygın bir hareket. Acayip azıkçe ama saygın.”

“Sik kafalının teki olduğunu bu hafta yinelemiş miydin?”

“Az önce yaptın.” Gülümseyip onu çekerek ayağa kaldırdım ve arabama doğru yürüdük.

“Olumlu yanından bakarsan, en azından bugün biraz uyuyacağım ve yarınki kek satışını atlatacak kadar enerjim olacak.”

“Bok olacak.” Motoru çalıştırdım. “Bir cumartesi gecesinin boşa gitmesine izin vermeyeceğim, özellikle de şimdiden hayalarım morarmışken. Birlikte bir şeyler yapacağız ki bu gece tamamen berbat olmasın.” Otobana çıktım. “Aşk çocuğu filminden sonra seni nereye götürecekti?”

“Havai fişek izlemek için Sandcastle’a.”

“Off. Ondan sonra?”

“Gurme dondurma yemeye.”

“Tanrı aşkına... Ondan sonra?”

“Dövme yaptırmaya.”

“Tamam, bunların hepsini yapabiliriz ama önce dövmeyi yaptırırsak... Tüm bu boklukların kalanına katlanmaya odaklanmak için biraz acıya ihtiyacım olacak.”

“Anlaştık,” dedi. “Şimdi bana Monica’nın kazağından biraz daha bahset. O bir şakaydı, değil mi?”

“Keşke, dostum. Keşke...” Ona akşamımı kare kare anlattım. her dakikanın detaylarını bile aktardım ve bitirdiğimde Hot Needle’a gelmiştik.

“Ari ve Elliott sonsuza kadar mı yazdırmayı planlıyordun?” Ona doğru baktım. “Umarım şimdi bunun ne kadar korkunç bir fikir olduğunu fark etmişsindir.”

“Anahtar ve kalem dövmesi yaptıracaktım.”

“Anahtara evet. Kaleme hayır.”

“Tamam, *baba*.” Gözlerini devirdi. “Sen ne yaptıracaksın?”

“Bilmiyorum.” Koltuğumun altından bir bira kutusu çıkardım. “Bunlardan dört ya da beş tane içtikten sonra sor. Sen iki tane içebilirsin.”

“Ne cömertsin.”

“Hafif sıklet olduğunu düşünürsek, öyleyim.”

“Eğer onların hepsini içersen dönüş yolunda araba kullanmana izin vermem.” Anahtarlarını alıp çantasına koydu. “Eve gitmek için taksi çağıracağız ve arabayı geri almak için yarın seninle otobüsle geleceğim.”

“Anlaştık,” dedim. “Havai fişekleri buradan görebileceğimize göre, dövme yaptırdıktan sonra o müthiş dondurmanı dükkândan alabiliriz. Bekle bir dakika. Seni daha önce hiç dondurma yerken görmedim. Sadece yoğurt yediğini sanıyordum?”

“Öyle yapıyorum zaten.” Omzunu silktilti. “Dondurmayı seven Elliott.”

“Tamam, unut bunu.” Bir bira açtım. “Yoğurt yeriz. Ben de dondurmayı o kadar sevmiyorum, biliyorsun.”

“Tabii hoşlanan bir kızın peşinde değilsen?”

"Aynen öyle. Benim neden 'hoşlanıp hoşlanmadığımı' ânında değiştiren bir etken."

Kahkaha attı. "Sahi ben niye seninle arkadaşım?"

"Çünkü başka kimse sana katlanmaz."

Bir saat sonra neredeyse bütün biraları içmiş hâlde dövme salonunun kapısından sendeleyerek girdik ve ayık gibi yapmak için elimizden geleni yaptık. Durduk yere gülerek sahte kimliklerimizi ve tasarım fikirlerimizi onlara mutlulukla verdik.

Ari anahtar ve kalem fikrine bağlı kaldı, ben de dövmecinin sağ koluma canının istediğini yapmasına izin vermeye karar verdim.

Ertesi güne kadar tam olarak ne çizdiğini fark etmedim bile. Ta ki otobüste kendini beğenmiş bir çocuk yanıma gelip neden kolumda Arizona eyaletinin dövmesi olduğunu sorana kadar...

16. Şarkı: Aşk Hikâyesi (3:27)

Carter

"Merhaba?" Josh elini suratımın önünde salladı. "Merhaba?"

"Ne?"

"Bu akşam ekürim olacak mısın, olmayacak mısın?" İçkisinden bir yudum aldı. "Ben sarışını alacağım, sen de esmeri al." Başıyla karşımızdaki kabinli masada oturan kızları işaret etti.

"İlgilenmiyorum," dedim. "Fakat bir saat falan daha takılı-
rım."

"İlgilenmiyor musun?" Mallaşmış gibi göründü. "Esmeri görü-
yor musun? Vücudunu görüyor musun?"

Tekrar baktım, kız kızarak bana el salladı.

"Onu görüyorum," dedim.

"Öyleyse sorun ne? Bu yaz mümkün olduğu kadar çok seks
yapma kararın geçen haftadan beri değişti mi?"

Dün gecedен bir görüntü, Ari'nin arabamda kucağıma otu-
ran hâli zihnimde belirdi. "Pek sayılmaz."

"Güzel." Birasını bitirip boş şişeyi masaya yapıştırdı. "Öy-
leyse ekürim ol." Ayağa kalkınca onu takip ettim, diğer kabine
doğru yürüdüm.

"İyi akşamlar hanımlar." Josh otururken garsona işaret ver-
di. "Ben Josh, bu da benim iyi arkadaşım Carter. Size katılabilir
miyiz?"

İkisi de kabul etti, ilk içkileri içerken gülümsedim durdum. Saçma konular konuşuluyordu, hiçbirine pek ilgi göstermiyordum. Aklım başka bir yerdeydi, çoğunlukla Arizona'da.

Marinadaki o günden beri son birkaç geceyi benim evimde geçirmiştik. Yemek programları izliyor ve normal bir şekilde gelişigüzel şeylerden konuşuyorduk fakat normal olmayan, yepyeni şey, gecenin sonuna seks eklememizdi. Onunla geçirdiğim zamanın her biri, sonuncusundan daha unutulmazdı ve daha önce asla tek bir gecede birini o kadar çok arzulamamıştım.

Bu sabah bana gönderdiği birkaç normal mesaj dışında pek fazla konuşmamıştık. Aşçılık okulunda tam günlük bir pişirme sınavı vardı ve bir değişiklik yaparak onu dışarı atmayacaklarını söylemişlerdi.

Saatime baktığımda şimdiye kadar evde olması gerektiğini düşündüm, o yüzden tam da esmer bana bu akşam dairesinin tamamen kendine ait olduğunu anlatırken Ari'ye mesaj attım.

Sınavın nasıl gitti?

Sanırım en yüksek notu aldım.

Cevabını hemen vermişti.

Notu resmen sikip attım.

Aferin sana. Sınıf arkadaşlarınla kutlama yaptın mı?

Ha! Sınıftaki herkesin benden nefret ettiğini biliyorsun.

Haha. (Ben "hırsız"ım, unuttun mu?) Eve daha yeni geldim ve kendime bir ekler pişirmeye karar verdim.

Sadece bir tane mi yaptın?

Evet. Sadece BİR. ☺ Sen neler yapıyorsun?

Josh'la dışarıdayım. Kız tavlamada ekürisi gibi davranıyorum.

Tamam.

Tamam ne?

Hiçbir şey. Nasıl gidiyor?

Nasıl gittiğini gerçekten umursamadığını sen de biliyorsun.

Eğer umursamasaydım sormazdım... Nasıl. Gidiyor?

O kadar iyi gidiyor ki buradan ayrılıp sınavını seninle kutlamak için evine gelmeyi tercih ederdim.

Şey, gelemezsin.

Peki nedenmiş o?

Çünkü şu anda yanıma arkadaş istemiyorum, özellikle de dün gece yattığım adamın birini, öyle ki başka biriyle yatabilmek için şu anda ekürilik yapan birini!

Ari...

CARTER...

Tüm harflerin büyük olması kızgın olduğun anlamına mı geliyor?

HAYIR. HİÇ. DE. DEĞİL.

Gülümsedim.

Madem öyle... İlk olarak, ben "adamın biri" değilim. Senin en iyi arkadaşımım. İkincisi, önceki mesajımda yazdığım şeyi görmedin mi? "Gibi davranıyorum" dedim. Ciddi ciddi başkasını arıyor olsam emin ol sana söyledim. Hep söylüyorum, değil mi?

Eğer seninle yüz yüze kutlayamayacaksam en azından bu bittikten sonra seni aradığımda telefonu açabilir misin? Bugün en azından bir tane mantıklı bir konuşma yapmak hoşuma giderdi.

...

"..." ne demek oluyor?

Evet demek oluyor.

Fakat bu akşam gelmeme hayır diyorsun?

Bu akşam gelmene ASLA OLMAZ diyorum. ☺

"Carter?" Josh dikkatimi çekmek için aniden boğazını temizledi. "Bir dakikalığına seninle barda konuşabilir miyim?"

"Tabii." Kabinden çıkıp onu izledim ve küçük bir koridora girdik. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"İki şey hakkında. Birincisi, bu akşam berbat bir ekürisin. Kesinlikle berbat."

"Sana bu akşam canımın bunu istemediğini saatler önce söyledim."

"İkincisi..." Yorumumu duymamış gibi yaptı. "Aslında bu iyi bir şey. Artık esmer de senin en az ölü bir balık kadar eğlenceli olduğuna ikna olmuş durumda..."

"Onun adı Farrah."

"Aynı şey." Omzunu silkti. "İkisi de eve benimle birlikte gitmek istiyor... Sadece *benimle*." Orada gülümseyerek durmuş, başıyla onaylıyordu.

"Alkış falan mı bekliyorsun?" diye sordum.

"Hayır." Kahkahasını bastırdı. "Geç olana kadar eve gelmeyip oyalanman gerektiğini söylüyorum; çok geç olana kadar. Böylece oturma odasını ve o yerden tavana kadar pencereleri kullanabiliriz. Onlarla hep bir şeyler yapmak istemiştım."

"Neden ben eve önce gidemiyorum? Mesela şimdi?"

"Çünkü hesabı ödedim bile ve şu anda gitmeye hazırdan öte-ler." Bana imalı bir bakış attı. "Hazırdan öte."

"Her neyse, Josh. Git."

"Anlayacağını biliyordum." Bana beşlik çaktıktan sonra masaya döndü.

Aslında bir parçam bir saniye daha kalmak zorunda olmadığım için gerçekten minnettardı fakat doğruca eve gidemeyeceğim için bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Yerimde duramayarak bir müddet arabayla dolaşmaya karar verdim, o yüzden direksiyonun başına geçip otoyola çıktım. Tanıdık bir çıkışa ilerlediğimde telefonumu çıkarıp Arizona'yı aradım.

"Merhaba?" İlk çalışta açmıştı. "Josh'ın ekürisiyle mi görüşüyorum?"

"Hayır, o değil." Kahkaha attım. "Sonuç olarak kızların ikisini de onun aldığını göz önüne alırsak, o unvanın bana uygun olduğunu sanmıyorum."

"Eve iki kızla mı gidiyor?" dedi alayla. "İkiniz hukuk fakültesine başladığınızda senin için en iyi ev arkadaşı seçeneğinin o olduğundan emin misin? Başka bir tane bulmak istemez misin?"

"Sen Cleveland'a gitmekten vazgeçip buradaki aşçılık okulunda kalmaya karar vermediğin sürece, hayır. Ev arkadaşı olarak kesinlikle seni Josh'a tercih ederdim."

"İıı..." Gülümsediğini anlayabiliyordum. "Teklife fazlasıyla minnettarım ama ait olduğum yer Cleveland. Günün nasıldı?"

"Olaysız. Sonbahar dönemi için birkaç makale okudum, arabamda birkaç şey onardım ve belli ki en iyi dostumu üzdüm."

"Üzölmüş gibi diyelim... Sonuçta kız manyak-kıskanç bir tip değil."

"Hımm." Birdenbire canım daha fazla araba sürmek istemedi, o yüzden park edecek bir yer bulmaya çalıştım. "Sana kendimi affettirmem için ne yapmam gerekiyor?"

"Ayak masajı yapabilirsin." Güldü. "Bu keyif almayacağın bir şey gibi görünüyor."

"Bunu yapabilirim," dedim. "Kapıyı aç."

"Ne?"

"Evinin önündeyim. Kapıyı aç."

"'Bu akşam gelmene asla olmaz diyorum' cümlesinin hangi kısmını anlamadın?" Arkadan kâğıtların hışırtı sesleri geliyordu.

"Mesajı yanlış anlamış olmalıyım... Kapıyı aç."

Telefonu kapadı ve saniyeler sonra kapı açıldı.

"Evet?" Arizona gözlerini kısarak baktı, kızgın görünmeye çalışıyor ama başarısız oluyordu. "Bu akşam size yardım edebileceğim bir konu var mı, Carter James?"

"İçeri girmeme izin vermen iyi bir başlangıç olurdu." İleri doğru bir adım attım. "Ya da eğer hoşuna giderse seni zorlayabilirim."

"Denediğini görmek isterdim..."

Orada kıpırdamadan durdu, o yüzden onu kaldırıp omzuma attım ve içeri girdim. Onu kanepeye kadar taşıyıp üzerine bıraktım ve sonra kapıyı kapadım.

"Gerçekten kutlama yapmak için sadece bir tane mi ekler yaptın?" diye sordum.

"Hayır." Sırıttı. "Seninki tezgâhta."

"Teşekkürler." O tarafa gidip ekleri aldım ve kanepede ona katılmadan önce yalayıp yuttum.

"Bu çok iyiydi," derken ona gülümsedim.

"Teşekkür ederim." Sanki kolumu ona dolayacakmışım gibi bana yaslanmaya yeltendi ama bunu yapmasını engelledim. Onun yerine onu kucağıma çektim ki yüzüne bakabilsin böyle gözlerinin içine bakıp dudaklarını birkaç defa tadabilirdim.

"Ayak masajı yapmaya hazırlanıyorsun gibi görünmüyor," diye fısıldadı. "Nasil yapıldığını biliyor musun?"

"Nasil yapıldığını tam anlamıyla biliyorum."

"Öyleyse niçin ellerin topuklarını yerine kıcını avuçları?"

"Çünkü bu akşamki küçük hatamı telafi etmek için sana kesinlikle ayak masajı yapacak olsam da, önce seni aklın başından gidinceye kadar becereceğim."

Yanakları kıpkırmızı oldu.

"Bu sabahki sınavından önce bana attığın kaçamak mesajlarla anlatmaya çalıştığın şey tam olarak buydu, doğru muyum?"

"Belki..." Yine kızardı ve dudaklarını öptüm, onu yavaşça kucağımdan indirdim.

"Kanepenin üzerine eğil..."

17. Şarkı: Yağmurla Gel (5:12)

Arizona

Cuma gecesi yatakta uzandım; endişeliydim ve gözüme uyku girmiyordu. Pencereimin dışında hafif bir yağmur vardı, uzaklardan gök gürültüleri yankılanıyordu.

Yüreğim Carter'a mesaj atmam, neler yaptığını ve gelmek isteyip istemediğini öğrenmek için yalvarıyordu fakat beynim karıştı çıkıyordu. Bunun en büyük sebebi, evimden daha birkaç saat önce gitmiş olmasıydı.

Tanrım, ona bu kadar abayı yakmış olamam...

Dönüp kulaklığımı aldım, belki de uykuya dalmak için müziğe ihtiyacım vardır diye düşündüm fakat telefonum titredi. Carter'dan mesaj gelmişti.

Selam. Ne yapıyorsun?

Uykuya dalmaya çalışıyorum. Sen?

Aynı. Bu akşam bir yere gitmek ister misin?

Kesinlikle.

Yirmi dakikaya seni alırım.

Hemen yataktan fırlayıp eski bir yazlık elbise ve sandaletlerimi giydim. Saçıma alttan bir atkuyruğu yaptım ve biraz makyaj yapmaya karar verdim. Gözkapaklarımın üzerine hafif, ısıltılı pembe far sürdüm ve rimelle gözlerimi belirginleştirdim.

Tam rujumu sürüyordum ki Carter bana bir mesaj daha attı, dışarıda olduğunu haber veriyordu.

Kendime son bir defa baktım ve çantamı kapıp aşağı indim.

Kapıyı açtığımda geriye bir adım attım. "Artık benimle kapıda mı buluşuyorsun?" Onun orada durduğunu görünce şok olmuşum. "Normalde arabada beklersin."

"Artık makyaj mı yapıyorsun?" Pis pis güldü, parmak uçlarıyla sol gözkapagımın kenarını okşadı. "Genelde sadece ikimiz buluştuğumuzda makyaj yapmazsın."

"Zaten makyaj yapıyordum. Aynada farklı bir görünüş deniyordum."

"Uyumaya çalıştığınızı sanıyordum."

Kızardım ve bakışlarımı kaçırdım, basit bir yalanla yakalanmışım.

Bir şemsiyeyi kaldırıp başımın üzerinde tuttu. "Kumsalda yürümek ister misin?"

"Hayır," dedim, beni arabasına yönlendirirken su birikintilerinden kaçıyordum. "Yağmur yağmıyor olsa bile olmazdı."

"Niye olmazmış?"

"Çünkü seninle kumsalda gece yürüyüşlerine çıkmanın sonu bir kız için asla iyi bitmez..."

"Öyle olsun." Güldü. "Peki ya sinema?"

"Onu dün yaptık."

"Evet ama filmi gerçekten izlemedik. Belki bu defa gerçekten dikkatimizi vermeyi deneyebiliriz."

Emniyet kemerimi taktım, bir dakika önce boş sinemada patlamış mısır paylaşırken sonraki dakika beni kucağına alışını hatırlıyordum şimdi. Filmin bitiş yazıları akana kadar adını söylemiştim.

"Sinemaya hayır," dedim. "Sana güvenmiyorum. Sence şeylerinden birini götürdüğün en iyi yer neresiydi?"

"Kız arkadaşlarımı mı?"

"Evet." Birbirimize hâlâ ne olduğumuzu söylemeye yeltenmediğimizi fark ettim. "Sarah'ı götürdüğün şu güzel koru? Ah! Emily'yi şu eski tren istasyonuna götürmemiş miydin? Orayı sevdiğini söylediğini hatırlıyorum, yani belki orası olur? Ya da şu diğer..."

"Dur." Eğilip parmağını dudaklarıma bastırdı. "Hani seks yaptığımızı kimseye söylemediğimiz konuşulmamış bir kural edindik ya... Arkadaşlarımızla takılmaya devam ediyor, her gece birbirimizi deli gibi becermiyormuşuz gibi davranıyoruz ya?"

Başım la onayladım, yanaklarımda oluşan kızarıklığı gizleyemedim.

"Tamam," dedi sesini alçaltarak. "Pekâlâ, sana her şeyi anlatmama rağmen, her şey derken her şeyden bahsediyorum, artık benim de kendime ait yeni, dile getirmediğim bir kuralım var: Seninle dışarıdayken yapmak istediğim son şey, başka biriyle yaptığım şeyleri konuşmak... O yüzden bundan sonra ne zaman birlikte takılsak birbirimiz haricinde hiçbir şey konuşmayacağız. Tamam mı?"

Yine kızardım. "Tamam."

Benim mahallemden dışarı çıkıp anayollardan geçti, elimi kucagında tutuyordu.

"İskeledeki yükleme bölümü normalde kaçta kapanıyor?"

"Gece yarısı, çalışanların canı isterse bazen bir gibi."

Kırmızı ışığa yaklaşırken bana baktı. "Şey, marinada çalıştığına göre..."

"Çalışıyordum." Araya girdim. "Sanırım bugün kovuldum."

"Ne? Nasıl kovulduğunu 'sanıyorsun'?"

"Öğle arasına ilk çıkma sırası bendeydi ve çıktım... Hiç geri dönmedim."

Kahkaha atarak elimi sıktı. "Aferin sana. Aslında çalıştığın şirketin tekne turlarından birine daha önce hiç çıktın mı diye soracaktım."

"Hayır," dedim. "İronik bir durum, ha?"

"Çok ve sanırım bunu düzeltmeliyiz. Şimdi çıkmak ister miydin?"

Başımla onayladım ve U dönüşü yaptı; gecenin içinde hızlanarak kasabanın diğer tarafına doğru yöneldi. Oraya vardığımızda, kapanmadan önce bilet almak için hızla gişeye koşturmak zorunda kaldık.

Bu akşam müdürüm ya da Ashley çalışmadığı için Tanrı'ya sessizce şükrettim. Sadece tur rehberi vardı ve yağmur yağdığı için gemide sadece bizim olacağımızı söyledi.

Tekne karanlık Atlantik'te ilerlerken, küçük seyircisi karşısında cesareti kırılmadan, coşkuyla boş şeylerden bahsetti. Hatta söyleyecek hiçbir şeyinin olmadığı gecikme zamanlarında bize bedava içki bile verdi, şakalarının çoğunun korkunç olduğunu söylese de ona güldük.

Turun yarısında Carter'ın kolu omzuma dolandı ve yolculuğun kalanında orada kaldı. Arada sırada, hiçbir sebep yokken çenemi yukarı kaldırıyor ve birkaç dakikada bir dudaklarımı öpüyordu.

"Ve şimdi..." dedi tur rehberimiz, kaptan ışıklarla aydınlanan küçük bir adaya yaklaşıyordu. "Burası Infinity Adası. Gündüz vakti, normalde dışarıda gezen ve kumda uzanan insanları görebilirdiniz fakat şimdi karanlık olduğundan..." Saatine baktı. "Genelde turistler kalksın ve fotoğraf çeksinler diye sonraki duraktan önce, yirmi dakika boyunca turu burada durduruyorum..."

Carter ve ben birbirimize kafamız karışmış bir hâlde baktık.

"O yüzden, obsesif kompulsif bozukluğum yüzünden kaptanı yine burada durduracağım." Kahkaha attı. "Teknede dolanmakta özgürsünüz ve yirmi dakika içinde turun kalanı için geri dönün." Mikrofonunu bırakıp e-okuyucusunu çıkardı ve ceketine takılı ufak bir telsize konuştu.

"Yirmi dakika duruyoruz, Barney. Üç durak daha var, sonra bu gecelik bitiriyoruz." Okuyucuyu yüzüne doğru kaldırıp bizi görmezden geldi.

"Tamam..." Carter elimi tutup ayağa kalktı. "Belki bana tek-nede bir tur attırabilirsin?"

"Muhtemelen sen benden daha çok şey biliyorsundur. Ben neyin nerede olduğunu hiç bilmiyorum."

"Oryantasyon sırasında size teknenin kendisiyle ilgili hiçbir şey öğretmediler mi?"

"Muhtemelen öğretmişlerdir. Fakat o gün bilgilendirme el kitabı yerine yemek dergisi okuduğumdan oldukça eminim."

Gülerek elini belime koydu ve tentenin olmadığı üst kata çıktık. Hâlâ yağmur yağıyordu – hafifçe çiseliyordu ve uzaktaki hiçbir şeyi göremiyorduk.

Telefonumu çıkarıp ona verdim. "Bir fotoğrafımı çeker misin? Bunu hatırlamak istiyorum." Korkuluğun önüne geçtim.

"Gece görüşüyle mi?"

"Evet." Gülümseyerek poz verdim fakat parmağını hareket ettirmedi. Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyordu. "Şey..." dedim. "Cep telefonlarının nasıl çalıştığını açıklamam mı gerekiyor? Unuttun mu?"

"Hayır." Bana doğru yürüyüp yanına çekti. Sonra kamerayı yukarı doğru kaldırdı. "Tuşa ne zaman basacağımı söyle. Ben de bunu hatırlamak istiyorum."

"Ah..." Gülümsedim. "Üçte. Bir... İki... Ü--"

Tam o sırada dudaklarımdan öpüp fotoğrafı çekti.

"Bu yeterince iyi mi?" diye sorarak telefonumu bana uzattı.

"Hayır." Hâlâ gülümsüyordum. "Sanırım geri dönmeden önce bunlardan birkaç taneye daha ihtiyacım var."

"Fotoğrafa mı, öpücüğe mi?"

"İkisine de."

Beni yine yanına çekip üç tane daha fotoğraf çekti, sonra beni teknenin diğer yanına götürdü. Antik tarzda bir kafe vardı. Ke-

ride fotoğraf çekebilmek için kapıyı açacağını düşündüm ama yapmadı.

Onun yerine ellerimi tutup başımın üzerine doğru kaldırdı, kalçalarıyla beni kapıya doğru itiyordu.

“Geri dönmek için on dakikamız var.” Başını boynuma gömüp derimi hafifçe ısırdı. “Biraz daha uzun süre dönmesek aldırırlar mı sence?”

O gözlerime bakarken, “Hayır...” diye mırıldandım, elbisemi yavaşça kaldırdı ve kapıya dayayarak benimle sevişti. Yumuşakça. Nazikçe. Önceki kadar pervasız değildi...

Karanlığa doğru adını haykırdım, kollarında parçalara ayrılıyordum ve beni tekrar tekrar öperek oyalandı; ta ki ben turun kalanına dönecek hâle gelene kadar.

Tekne hareket etmeye başlamıştı bile ve tur rehberi aşağıda onlara katıldığımızda geç kalmamıza aldırılmış gibi değildi. Bu arada Carter beni kucağına çekti ve yolculuğun kalanı boyunca öptü, rehberin neler karıştırdığımızı bildiğinden emindim.

İskeleyle geri döndüğümüzde kumsalda yürüdük ve birkaç saat boş boş konuştuk. Sohbetimizin sona ermesini istemiyordum fakat güneş doğdu, yorulduğumu hissedebiliyordum, o yüzden beni kaldırdı (omzuna attı) ve eve götürdü.

O randevumuz mühürlenirken sonraki birkaç gece soru bile olmadı. Bana mesaj atıp beni kaçta alacağını söyledi ve birlikte dışarı çıktık. Hâlâ tanıdığımız insanların önünde sevgi gösterisinde bulunmaktan rahatsız oluyorduk, o anları yalnız olduğumuz zamanlara saklıyorduk ve arkadaşlarımız farkı asla görmüyordu.

Normalde yaptığımız şeyleri yapmak yeni ve heyecan vericiydi; ne kadar her şey aynuymuş gibi davranmaya çalışsak da fark etmiyordu. “Sen yatağında yatabilirsin, ben kanepede yatanım” nezaketleri artık tamamen gereksizdi, her zaman gecenin bir ânında birbirimizin kollarına dönüyor olsak bile sabah bunu hiç konuşmuyorduk.

Onu sevdiğimden emindim, daha önceden sevdiğim şekilde de değildi.

Bu farklıydı. Bu "ona günün her saatinde ihtiyacım var", "her yapabildiğimde onun çevresinde olmalıyım" ve "ona sahip olabilmek için ne gerekirse yapmalıyım" tarzındaydı.

Bana bakışlarını düşününce, onun da aynı şeyi hissettiğini söyleyebiliyordum.

18. Şarkı: Daha Deli (3:08)

Carter

Konu: AMAN TANRIM! HABERLER HARİKA!

Bu öğlen benimle iskelede buluş. Şu yeni lokantada. Sana gösterecek bir şeyim var.

Gözlerini hazırla!

Ari

Konu: Ynt: AMAN TANRIM! HABERLER HARİKA!

Önceden gördüğüme epey eminim. Birkaç defa, dün gece, önceki gece, geçen hafta...

Sevgiler,

Carter

Konu: Ynt: Ynt: AMAN TANRIM! HABERLER HARİKA!

Çok sağ ol ama bu seksle alakalı değil.

Acele et.

Ari.

Bir saat sonra Ari'yi lokantanın önündeyken gördüm, arkasını dönüp beni fark etmesini bekledim. Saçını alttan atkuyruğu yapmıştı ve kahverengi gözleri parlak güneş ışığı altında ışıldıyordu.

“Çok uzun sürdü.” Bana baktı. “Bakıyorum da bugün gerçekten bir tişört giymeye karar vermişsin.”

“Bunun tek sebebi, bu buluşmanın seksle ilgisi olmadığını söylemen.” Neredeyse onu öpmek için kollarıma çekecektim ama kendimi tuttum. Aramızda ne haltlar döndüğünden hâlâ emin değildim ve artık çok daha mahrem şeyler yaşıyor olmama rağmen, insanların içinde birbirimize hiç yakınlık göstermemiştik. Eğer bunu başlatsaydım ne anlama geleceğinden emin değildim.

“Haberı burada vermemi mi istersin yoksa öğle yemeği yerken mi?” diye sordu.

“Öğle yemeği yerken.” Lokantanın içinde beni takip etmesini işaret ettim ve arkada bir yere oturduk.

Garson çabucak siparişlerimizi aldı ve on dakika sürmeden geri geleceğine söz verdi.

Ari gülümseyerek, “Ee...” dedi. “Aslında üç haberim var, hangisini önce söyleyeceğimi senin seçmene izin vereceğim...”

“Bugün gerçekten acayip güzel görünüyorsun,” diyerek lafını kestim, ona bakıyordum ve bu kadar nefes kesici olduğunu nasıl olup da daha önce görmediğimi merak ediyordum. “Gerçekten acayip güzelsin...”

Kızardı. “Teşekkür ederim...” Bir müddet sessiz kaldıktan sonra tekrar konuştu. “İyi haberi mi, kötü haberi mi yoksa en harika haberi mi önce istersin?”

“Kötü haberi.”

“Yarım saat kadar önce eski sevgilin Emily’ye rastladım ve süpermarkette herkesin önünde bana bağırıdı.”

“Ne dedi?”

“Benden nefret ettiğini, senden nefret ettiğini, senin küçük pipinden nefret ettiğini...”

“Sana küçük mü görünüyor?”

Yanakları kızardı ama sorumu duymamış gibi yaptı. “Eğer olur da birlikte olursak düğünümüzü bizzat basacağını. Eminim kendine ait kedilerden bir orduyla.”

Kahkaha attım. "Peki iyi haber ne?"

"Bana yumruk atmaya çalıştı ve onu yere serdim."

"Sen ciddi misin?"

"Elbette hayır." Alayla güldü. "Güvenlik onu yere indirdi ama ben de denedim." Sandviçlerimizi bırakan garsona gülümsedi.

"En harika haberi duymak ister miyim acaba?"

"Pardon ama *efsane* bir haber." Cebinden katlanmış bir zarf çıkardı ve masanın üzerinden kaydırды. "Açsana."

Peçetemi bırakıp kâğıdı çıkardım, Fransa Mutfak Kültürü Koleji'nden gelen kısa mektubu okudum.

"Önceki başvurunu değerlendirirken yaptıkları büyük hata için derinden üzüldüklerini ve klasik şekilde eğitilen en yeni şef adaylarından biri olmandan keyif ve onur duyacaklarını söylüyorlar." Okurken onun için içtenlikle mutluluk duydum.

"Devamını oku." Parlıyordu resmen. "En iyi yerine gelmedin bile."

Göz gezdirip yüksek sesle özetledim. "Hata yapıldığı ve bu kadar kısa süre kala haber verdikleri için, yeteneğini ve tavsiye mektuplarını göz önüne alarak, eğer kabul edersen sana tam burs teklif ediyorlar."

Resmen ciyakladı.

"Tebrikler. Senin için çok mutluyum." Tam kâğıdı ona geri vermek üzereydim ki gözlerim altındaki kalın harflerle yazılmış yazıya takıldı. "Ancak haziranın on altısında orada olman gerektiği yazıyor. Bu doğru mu?"

Gülümsemeye devam ederek başıyla onayladı.

"Bu *iki hafta* sonra demek, Ari."

"Ne?" Gülümsemesi yavaşça soldu ve mektubu elimden kaptı. "Hayır, değil. Bu..." Mektubu tekrar tekrar okudu. "Bu sabah aldığımda öyle hızlı okudum ki... temmuz yazdığına yemin edebilirdim."

"Ayrıca hiç uzun tatili olmayan on sekiz aylık bir program." Kâğıdı biraz daha okudum. "Sadece beş tane onaylanmış tatilin olacak... İlk onaylı tatilin altı ay sonra."

Gözleri benimkilerle buluştu ve bir süre ikimiz de bir şey söylemedik.

Ayağa kalkıp kabinde yanına oturdum. Parmakları masanın altından benimkilerin arasına girdi, gözlerinin içine baktım.

“Elimizdeki keyfini çıkaracağız.”

19. Şarkı: Ben Sadece Seninleyken Kendimim (2:22)

Arizona

İki hafta değil iki saniye de olabilirdi ve Carter'la buluşmadan önce Fransız okuluna kocaman harflerle "EVET" diye e-posta atmamış olmayı dilemeye başlıyordum. Kendimi âna öyle bir kap-tırılmışım, en iyilerle çalışma hayallerimle öyle mutlu olmuştum ki bunun bizim için ne anlama geldiğini düşünmemiştim bile.

Zaten "biz" ne demekse...

Son birkaç gündür uyanık olduğumuz her ânı birlikte geçiriyorduk. Alışveriş yapmama ve seyahatim için gerek duyduğum şeyleri almama yardım ediyordu; hatta bana yeni bir bavul bile almış ve sığmayan şeyleri kargoyla göndermeye gönüllü olmuştu. Birbirimizin vücudundan sayamadığımız kadar çok defa yararlanmıştık ve çoğu sabahımızı sahilde gezerek geçirmiştik.

Yıllar boyunca, insanların aynı anda gülüp aynı anda ağladıklarını söyleyerek ne demek istediklerini hiç anlamamıştım; şimdiye kadar.

Margaritaville'de ayakta duruyor, Carter'ın içkilerimizle dönmesini bekliyordum ve duygulardan bir yığın altında ezildiğimi saklamaya çalışıyordum.

“Bir sorun mu var?” Carter bana biramı verdi.

“Hayır. Sadece neden her zaman en son gelmeye söz verdiğimiz hâlde ilk önce buraya geldiğimizi merak ediyordum.”

“Kötü alışkanlık.” Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Gerçekten sorun ne?”

“Hiçbir şey...” diye yalan söyledim. “Bir şey yok.”

“Carter! Arizona!” Josh bize doğru geldi, kafası ölüme ramak kalmış kadar güzel gibiydi. “İkiniz burada ne yapıyorsunuz? Durun, bekleyin. Buna cevap vermeyin.”

Omzuna asılan kız, “Bizimle bara gelmek ister misiniz?” diye sordu. “13. Cadde’ye gidip iki saat içinde buraya geri dönmeye çalışacağız.”

“Bütün hesaplar benden!” Josh bize reddedemeyeceğimiz bir teklifte bulunmuştu.

Bardan ayrılıp şehrin ılık gece havasında ilerledik. Birkaç sokak ilerledikten sonra ürperdim ve Carter’ın, blazer ceketini ânında omuzlarıma koyduğunu hissettim.

Club Red’in sırasında beklerken Josh, “Bundan beş ya da altı yıl sonra ne komik olacak, biliyor musunuz?” diye sordu.

“Ne?”

“İçinizden birinin evlenmesi. Eğer o kişi sen olursan Carter, Ari nereye giderse oraya gittiğini açıklamak zorunda kalacaksın. Karının bunu pek de iyi karşılamayacağına eminim.”

“Tamam.” Carter başını iki yana salladı. “Bu akşam kaç içki içtin sen?”

“Resmen ayıgım.” Josh güldü. “Ciddiyim ama. Artık üniversiteyle işimiz bittiğine ve gerçek hayata atıldığımıza göre, düşünsene bir... İkinizin birlikte bekârların olduğu bir kulübe gitmeniz artık iyi bir hareket olacağını düşünmüyorum.”

“Siz çift değil misiniz?” Yanındaki kız sormuştu. “EPİK ev partisinde ikinizi birlikte görmedim mi ben?”

“Hayır, hayır, hayır...” dedi Josh. “Onlar nereye gitseler birlikte. Hiçbir şeyi sorgulamaya bile çalışma. Gördüğüm en gar-

rip arkadaşlık, o yüzden sadece benim gibi ayak uydur. Bununla ilgili en iyi kısım ne tahmin et?"

"Ne?" Kız gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

"Sınırı aşmayı hiç düşünmediler bile," dedi. "Birbirlerini beşinci sınıftan beri..."

"Dördüncü sınıftan beri," diye düzelttim.

"Tamam, dördüncü sınıftan beri tanıyorlar," dedi. "Yine de akıllarından birbirlerini öpmek bile geçmedi. Eğer ahmağın teki olsaydım ve onlar da arkadaşım olmasaydı, bunun tatlı bir fikir olduğunu düşünürdüm..."

"Öyle zaten!" Kız kahkaha attı. "Tamam, partide birbirinin içine düşerken gördüğüm kişiler başka birileri olmalı o zaman. Bu havalı... Çekim olmayan arkadaşlar? Hoşuma gitti."

"Benim de hoşuma gidiyor," dedi Josh. "Birinizin eşi aldatma suçlamasıyla boşanma davası açmayı denerse haberim olsun. Avukatınız olmak için fazlasıyla gönüllü olurum."

Aynı anda, "Sağ ol..." demeyi başardık.

John güvenlik görevlisine yirmilik verdi ve adam kimliklerimizi kontrol ettikten sonra bizi doğruca bara aldı. Josh bir hesap açtı ve bizi "günümüzü gün etmemiz" için cesaretlendirdi. Bu kadar cömert olmasının sebebini düşündüm. 1) Ülkedeki bir numaralı hukuk firmasında stajyerliğe kabul edilmişti. 2) Birini yatağa atmaya çalışıyordu. HEMEN.

Gidişata bakılırsa, kesinlikle olacak gibiydi.

Dördümüz kulüp kulüp gezdik; içiyor, gülüyor, pervasızca dans ediyorduk. Arada sırada Carter'ın pek de gizli olmayan dokunuşlarını hissediyordum. Ne zaman dans etsek elini kalçalarımıza koyuyor, yürüdüğümüzde parmaklarını benimkilere sürtüyordu. Ayrıca ne zaman göz göze gelsek kalbimin bir takla attığını, daha hızlı çarptığını hissediyordum.

Yedinci bara vardığımızda Josh ve çıktığı kız çoktan bizi bırakıp gitmişti ve ikimiz yalnız başımıza ardı ardına hafif içecekler içiyorduk.

"Başını geriye yatırman gerekiyor, Ari." Carter çenemi yukarı kaldırdı. "Aksi hâlde alkolün tam etkisini alamazsın..."

"Yabanmersini suyu içiyorum," diyerek güldüm. "Etkisi falan yok."

"İçtiklerinin hepsi yabanmersini suyu mu?"

"Evet. Birinin araba sürmesi gerek." Önündeki üç büyük bar-dağı işaret ettim. "İkimiz de sarhoş olamayız."

Bana uzun bir süre boyunca baktıktan sonra başını ağır ağır iki yana salladı. "Onların hepsi yabanmersini suyu."

"Sarhoş değil misin? Kafan biraz bile güzel değil mi?"

"Hayır..."

"O zaman... Josh bizi bırakıp gittiğine göre, gitmeye hazır mısın?"

"Hiç sormayacaksın sandım." Ayağa kalkıp elimi tuttu, beni dışarı çıkarıp caddeden aşağı yönlendirdi. "Benim eve mi, seninkine mi?"

"Seninkine..." Vitesin arkasından elini kavradım ve evine giden yolu sessizlik içinde aldık.

Araç yoluna girdiğinde bana baktı. "Cuma günü uçağın kaçta?"

"Sabah onda," dedim. Sorunun cevabını zaten bildiğini biliyordum.

"Ne zaman her şeyi bavulundan boşaltıp bir çizelgeyle tekrar toplayacaksın?"

Gülümsedim. "Yarın."

"Yardıma ihtiyacın olacak mı?"

Başım la onayladım.

"Tamam." Motoru durdurdu. "Orada olacağım."

Sessizlik.

Arabadan çıkıp kapımı açtı, bu yaz belki de son defa beni kendi evine yönlendiriyordu. Odasına vardığımızda, bana verdiği ceketi çıkardım ve çantamı açtım.

"Bunu sana haftalar önce vermem gerekiyordu." Ev arkadaş-

larınun bana uzun zaman önce verdiği mavi kutuyu çıkardım. "Seni de ev arkadaşları gibi gördükleri için bir veda hediyesi."

"Bütün yediklerim için bir fatura falan mı?" Tepedeki kurdeleyi çözdü ve üzerinde *Sonsuza Kadar Arizona'nın En İyi Arkadaşı* yazan küçük gümüş kolyeyi havaya kaldırdı. "Bu çok sevimli ama bunu asla takmayacağıma eminim."

"Bana da bir tane verdiler," diyerek güldüm. Üzerinde *Sonsuza Kadar Carter'ın En İyi Arkadaşı* yazıyor. Bunları seçtiklerinde sarhoş olduklarını söyledi."

"O kadarı belli." Kolyeyi komodininin üzerine bırakıp beni kendine çekti, parmaklarını saçlarıminin arasından geçirdi.

Gözlerinin içine bakarken, birlikte geçirdiğimiz son geceyi onun hakkında hissettiklerimi söylemek, onun da aynılarını söylediğini duymak için kullanmak istedim ancak kelimeleri ağzımdan çıkaramadım.

Onun yerine güvenli bir yaklaşım seçtim. "Senin hep birkaç blok ya da birkaç kilometre ötede olmaya ne kadar alıştığını biliyor musun? Ne olursa olsun ulaşılırdın."

"Benim de aynı şekilde hissetmediğimi sana düşündüren ne?"

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," diyerek dudaklarımı öptü. Tişörtümü yavaşça başımdan çıkardı ve pantolonumu açtı.

İyiliğine karşılık vererek tişörtünü başından çıkardım, kemerini çözdüm.

Gülümseyerek beni kaldırıp yatağın üzerine bıraktı, pantolonumu bacaklarımdan yavaşça sıyırdı. Kendininkini çıkarırken gözlerimi ondan ayırmadım, yatakta bana katıldığı anda dudaklarımı öptü. Tempo konusunda kontrolü bana vermiyordu.

Beni öptü ve gözlerimi kapadım; tenimin her santimini okşamasına izin veriyor, soluklarının arasında ismimi fısıldamasını dinliyordum. Saniyeler içinde beni üzerine çekip aletini hizaladı ve ağır ağır içime itti. Kalçalarımı kavrayıp yavaşça ileri geri hareket ettirdi, tüm bu süre boyunca gözlerini benimkilerden ayırmadı.

Ellerimi göğsüne dayadım, "Seni seviyorum"un dilimin ucunda olduğunu hissediyordum fakat onun yerine ağzımdan yumuşak iniltiler çıktı.

Yığılarak ileri düştüm ve içimden yavaşça dışarı kaydı.

Nefesimi toplarken yataktan çıktığını hissettim. Nereye gittiğini sormak istedim ama geri gelerek beni göğsüne doğru çekti ve alnımı öptü.

İkimiz de uzun bir süre konuşmadık. Sadece birbirimizin gözlerinin içine baktık.

"Seni özleyeceğim," dedi. "Hem de çok ama çok fazla."

"Eğer hiç seks yapmamış olsaydık aynısını hissedecek miydin?"

"Hem de ne biçim... Sen neredeyse her gün konuştuğum tek kişisin."

"Tabii kız arkadaşın yoksa."

"Hayır." Yüzüme düşen bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırdı.

"O zaman bile seninle aynı şekilde konuşuyorum."

"Muhtemelen hepsinin benden nefret etmesinin sebebi budur."

Sırıtıp beni yine öptü. "Muhtemelen." Beni yuvarlayarak üzerinden indirdi ve parmağını yan tarafımda gezdirdi. Dövmeme geldiğinde durdu: Ufak, gümüş rengi bir anahtardı.

"Bunu ne zaman yaptırdın?"

"On birinci sınıfta birlikte dövme yaptırdığımız gece."

"Daha önce hiç fark etmemiştim."

"Daha önce karşında soyunmak için hiç sebebim olmamıştı."

"Hımm. Bu ne anlama geliyor?"

"Sarhoş olup anahtar dövmesi istediğim, dövmeci de bana hangi tarzda istediğimi sorduğunda tarif edemeyince kendi kafasına göre yaptığı anlamına geliyor."

"Ne kadar derin ve anlamlı... Bana daha önce hiç anlatmadığın bir şey anlat." Elini daha aşağılara, baldırıma indirmeye devam etti.

"Sana daha önce anlatmadığım bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bir şeyler olmalı." Dudaklarımı öptü. "Büyük bir şey olmak zorunda değil."

"Scott'la ilgili şu kasık kılı mevzusunda kısmen haklıydın. Gerçi benim kötü sinyaller hissetmemin o konuyla kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu."

"Tabii yoktur." Gülümsedi. "Kayıtlara geçsin diye tekrar söylüyorum, hiçbir adam o konuyu gerçekten önemsemez..." Bacaklarıma doğru bir bakış attı. "Gerçi ağdalı görünüşünü beğeniyorum."

Kızarak gözlerimi devirdim. "Sıra sende. Bana daha önce anlatmadığın bir şey anlat."

"Senden üçüncü sınıfta da nefret ediyordum."

"Üçüncü sınıftayken beni tanı mıyordun bile!" diye güldüm. "Ciddi ol."

"EPİK partide başladığımız şeyi bitirmek istemiştin. Seni duvara dayayıp sana sahip olmak istedim."

"Ne romantik."

"Romantik olması gerektiğini söylemedin ki," dedi. "Sadece ciddiym."

"Tamam, bekle. Bana daha önce hiç anlatmadığın bir şey geldi aklıma."

"Şüpheliyim ama ne olduğunu düşünüyorsun?"

"On birinci sınıftayken Elliott onunla yaşadığım felaket randevudan sonra iki hafta okula gelmedi, o gece sen beni aldıktan sonra. Neden olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Pis pis güldü. "Hiçbir fikrim yok."

"Biliyorsun işte!" Gözlerinin içine baktım. "Söyle bana!"

"Karşılığında ne alacağım?"

"Emin değilim fakat eğer ayak uydurmazsan giderim."

"Yani bu bir tehdit mi?"

Başım la onayladım. "Çok ciddi bir tehdit. Anlat bana."

“Ertesi gün arabama bindiğimde Josh’ı aradım ve ona bir konuda yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim, herifin birinin sana yanlış davrandığını ve bunu onaylamadığımı anlattım.”

“Ve?”

“Ve onu bulup ağzını burnunu dağıttık. Seni asla öyle yalnız başına bırakmamalıydı...” Parmaklarıyla dudaklarımın kenarını takip etti. “Başına her şey gelebilirdi...”

Ağzım açık kaldı ama çabucak toparlandım. “İkinizi de hiç ispiyonlamadı mı?”

“Yapmaması için onu epey teşvik ettik,” diyerek gülümsedi. “Hak etmişti.”

“Bunu yaptığına inanamıyorum.”

“İnan,” dedi. “Sana yalan söylemem.”

Tamam, şimdi söyle. “Sanırım seni seviyorum,” de... “Sanırım sana âşığım,” desene... “Seni seviyorum Carter, seni...”

Dudaklarını tekrar benimkilere bastırdı ve zihnim düşünceyi kaybetti, birlikte geçirdiğimiz zamanı daha fazla kelimeyle harcamaktansa son birkaç saatimize odaklanmaya karar verdim.

On İkinci Sınıf

Carter

Konu: Doğruluk mu Cesaret mi

Birini seç.

Sevgiler,

Carter

Konu: Ynt: Doğruluk mu Cesaret mi

Cesaret.

Merakı Uyanmış,

Arizona

Konu: Ynt: Ynt: Doğruluk mu Cesaret mi

Dün gece Matt'le ikinizin arasında gerçekten ne olduğunu bana anlatman için sana meydan okuyorum.

Sevgiler,

Carter

Konu: Ynt: Ynt: Ynt: Doğruluk mu Cesaret mi

Ben CESARETİ seçtim. Bu bir DOĞRULUK. Buna hile yapmak denir! Fakat madem Matt'ten bahsediyoruz... Off! Bu akşam

onunla çıkmayı kabul etmemeliydim. Niçin sarı bir smokin
giyiyor ki?

Utanan,

Arizona

Konu: Meydan Okumama Cevap Bekliyorum...

Baloya yalnız gelseydin kesinlikle daha iyi olurdu. Ben de
keşke aynısını yapsaydım diye düşünmeye başlıyorum.

Çıktığım kız durmadan ne zaman profesyonel bir sporcu olmayı
planladığımı sorup duruyor. Matt'le aranda neler olduğunu
anlat ya da aslında bana bir şeyler anlat. Akıllıca bir sohbeta
ihtiyacım var. Çıktığım kız fazla konuşmuyor.

Sevgiler,

Carter

Konu: Ynt: Meydan Okumama Cevap Bekliyorum...

On beş dakika içinde benimle panç kâsesinin yanında buluş.
Dikkat dağınıklığı için (şimdiden) rica ederim.

Arizona

Dakikalar sonra panç kâsesine doğru giderek Arizona'yla buluş-
tum. "Uzun zamandır yanında olmadığımı fark edene kadar beş
dakikam var."

"Benim on." Elimi tutup beni balo salonundan dışarı sürük-
ledi.

Koridorda ilerlerken bütün kapıları çekti, ta ki açık bir tane
bulana kadar: Hizmetli dolabı.

"Burada mı sohbet etmemiz gerekiyor?" diye sordum. "Yine
ortaokula mı döndük? Belki de alacakaranlık kuşağı falan, ha?"

"Korkunçtu." Ufak bir sandalyeye çöküverdi. "Kesinlikle
korkunç."

"Sen neyden bahsediyorsun?"

"Bekâretimi kaybetmekten." Başını iki yana salladı. "Bir sonraki seferin daha iyi olacağını umut ediyorum."

"Bekâretini tekrar kaybetmen gibi bir şey yok. İşler... öyle yürümüyor."

Gözlerini devirdi. "Seksten bahsediyordum. Bu akşam yine yapmaya çalışacağını düşünüyorum. Bazı kızların zamanla daha iyi olduğunu söylediğini duydum, o nedenle sadece umut edebiliyorum."

"Ben de senin için daha iyi olmasını umut ediyorum." İç geçirdim. "Umduğun gibi olmadığı için üzgünüm."

"Senin hatan değil." Başını kaldırıp bana baktı. "Ee, hangi okula girdiğini etrafındaki medya çakallarına ne zaman söylemeyi planlıyorsun? Bütün şu açgözlü personellerin nefeslerini tutarak beklediklerini biliyorsun."

"Sen beklemiyor musun?"

"Ben niye bekleyeyim ki?"

"Çünkü sana da söylemedim."

"Fakat ben seni tanıyorum, yani basit bir tahmin olduğuna eminim."

"Masada tam burs teklifinde bulunmuş kırk altı okul varken mi?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Dene bakalım."

"Bunu doğru tahmin ettiğimde beni Martha'nın Waffle Dükkânı'na götüreceksin. Senden olacak."

"Bunu yanlış söylediğinde seni sokağın sonundaki IHOP'a götüreceğim."

Cülümsedi. "South Beach Üniversitesi."

Sessizleştim.

"O mu?" diye sordu. "Doğru bildim mi?"

"Hayır."

"Yalancı!" diyerek kahkaha attı. "Yüzünün her yanından görebiliyorum. Şimdiye kadar bu gerçeği kabullenmeliydin. Ben seni, senin kendini tanıdığından bile daha iyi tanıyorum."

"Hayır, sadece tanıdığını düşünüyorsun."

"O konuda da bahse girmek ister misin?"

"Aslına bakarsan..." Kapı kolu döndüğünde konuşmayı kes-
tim, kapı aniden açılıverdi.

İçeri Bay Florence girdi, yıllar önceki hizmetliydi. Ari'ye ve
bana baktı, ardından başını iki yana salladı.

"Size teşekkür ederim," dedi. "Artık gerçekten emekli olmam
gerektiğini gösteren harika bir işaret olduğunuz için ikinize de
çok teşekkür ederim... Şimdi dolabımdan defolun."

20. Şarkı: Tek Yapman Gereken Kalmaktı (4:49)

Carter

Bu sabah uyandığımda göğsümün üzerinde bir ağırlık hissettim, bu vedadan ömrüm boyunca pişman olacağımı söylüyordu. Durdurmaya çalışmadım gerçi. Sorgulamaya ya da bu aşına olmadığım hissin neden aniden ortaya çıktığını merak etmeye yeltenmedim. Sadece hareketleri adım adım takip ettim.

Erkenden giyindim, Arizona'yla buluşmak için havaalanına sürdüm ve hoş olmayan hisler her neyse görmezden geldim.

"Onunla gidemeyeceğinden emin misin?" Ari'nin annesi havaalanında yanımda duruyordu. "Sadece oraya güvenle vardığından emin olmak için?"

"Anne..." dedi Ari. "İnsanlar sürekli uçuyor. İyi olacağıma eminim."

Ari'ye söylememiştim ama annesi beni bu hafta her gün aramıştı. Artık takıntı hâlini alan endişelerini dindirmesine yardım etmesi için ufak şeyleri yapmamı istemişti. Ari'nin uçacağı uçak ve bilinen son havayolu kazası ile ilgili bilgilerin çıktısını almıştım. Hatta pilotun kim olacağını öğrenmeyi bile başarmıştım ve temiz bir sicili olduğunu, hiçbir soruna karışmadığını söylemiştim.

“İkinizin birlikte fotoğrafını çekmek istiyorum,” dedi. “Bu anı hatırlamam lazım.”

Ari’ye doğru yürüyüp kolumu omzuna doladım. İkimiz de gülümseyerek doğruca annesine baktık, tuşa bastı ama hiçbir şey olmadı.

“Off!” Avcuyla alnına vurdu. “Bu şeye yeni pil almayı unuttum. Hemen döneceğim. Kıpırdamayın.” Bir hediye dükkânına doğru gitti.

Ari başını kaldırıp bana bakarak iç geçirdi. “Senden bir şey isteyebilir miyim?”

“Ne olursa.”

“Sence doğru kararı mı veriyorum?” Sesi çatladı. “Sence bu doğru bir karar mı?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani... Üç hafta önce Cleveland’daki bir aşçılık okuluna gidecektim. Hâlâ Amerika’da olacaktım ve eve ayda bir defa, belki daha çok kez dönebilecektim. Fakat iki hafta önce her şey değişti ve ben sadece... Artık bilmiyorum. Sence okyanusun ötesindeki bu okula gitmek benim için en iyisi mi?”

“Dünyadaki en iyi ikinci aşçılık okulu, değil mi?”

Başıyla onayladı.

“Öyleyse doğru kararı verdiğini sana söylemem için bana ihtiyacın yok bence.”

“Sadece merak ediyorum, eğer...” Sesi azalıp kayboldu. “Boş ver... Bu sabah uyandığım andan beri içimde yer edinen endişe yüzünden göğsüm her an patlayacakmış gibi hissediyorum. Sadece bil diye söylüyorum: Ne zaman fırsatını bulsan bana e-posta atmanı bekliyorum, böylece çok fazla uluslararası dakikamı harcamak zorunda kalmam. Ayrıca bana ayda bir defa mektup yazmak zorundasın.”

“E-postayla mı?”

“Hayır, eski zamanlardaki gibi gerçek bir mektup.”

“Sana ulaşması bir ya da iki hafta sürecektir.”

“Umurumda değil. İstiyorum. Seninle eskisi kadar çok konuşmamak garip hissettirecek diye düşünüyorum.”

“Şüpheliyim. Ben senin yokluğunu hiç fark etmeyeceğim.”

Omzuma vurdu. “Sen beni, benim seni özlediğimden daha çok özleyeceksin.”

“Bahse var mısın?”

“Yirmi dolarına.”

“Değerim o kadar mı?”

“Alacağın o kadar.” Gülerек bana yaklaştı.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, birdenbire onu dudaklarından öpme ihtiyacı hissettim. Onu yakınımaya çekip etrafımızdaki herkesin önünde ona unutamayacağı bir öpücük vermek istedim.

Sikerler böyle işi... Dudaklarını kendiminkilerle kapladım, her santimini dilimle talan ettim. Gitmek istiyormuş gibi davrandığında gitmesine izin vermedim. Altdudağını ısırdım ve ağzıma doğru mırıldandığında gülümsedim fakat soluk alması gerektiğini hissettiğimde en sonunda geri çekildim.

Bana şok içinde bakarken yanakları kıpkırmızı oldu; azmışlık ve öfke karışımıydı.

“Bunu da aramızda hiç yaşanmayan hallerden oluşan o listeye ekle,” dedim fısıltıyla, sırtını nazikçe okşuyordum. “Bil diye söylüyorum, hayallerinin peşine düşerek doğru şeyi yapıyorsun. Bunu biliyorsun ve sen...”

“Seni seviyorum,” diyerek lafımı kesti. “Sana âşığım ve bunu bilmeni istiyorum... Sanırım hayatımın çoğunda seni sevdim ve... Bugün gidiyor olsam bile bilmem gerekiyor... Sen de aynıını hissediyor musun, bilmem gerekiyor.”

Sessizlik.

Söylediği son şey aklımda kendini tekrarlayıp durdu: *Seni seviyorum, sana âşığım, sen de aynıını hissediyor musun?*

Ne söylemem gerektiğini biliyordum, uçuşunu neyin kolaylaştıracığını biliyordum fakat daha iyi olduğunu bildiğim şeyi söylemek zorundaydım. Yapılacak doğru şey olduğunu bildiğim şeyi.

"Ari..." diyerek gözlerinin içine baktım.

"Evet?"

"Ben, üzgünüm..." Gözlerine dolan yaşları fark ettim. "Lütfen bu ağırına gitmesin... Seni seviyorum, seni çok seviyorum ama..."

"Ama?" Yüzü asıldı. "Ama ne?"

"Ama o şekilde değil. Sen benim en iyi arkadaşısın ve seks yaptığımı biliyorum ama... biz sadece arkadaşız."

Kaçak bir damla yaşı silip kendini gülümsemeye zorladı ve başıyla onaylayarak geriye çekildi. "Doğru. Sadece arkadaşız."

Ona uzanıp geri çektim. "Okyanusun ötesine gitmekle doğru şeyi yapıyorsun. Kızları tekmeleyeceksin."

"Teşekkürler." Bana sarıldı ve garip bir kucaklaşmayla durduktan sonra yavaşça ayrıldık.

"Bir şey mi kaçırdım?" Annesi gelip ikimize baktı. "Yüzün neden o kadar kırmızı, Ari?"

"Bilmem." Bana arkasını döndü.

Annesi yine bir ona bir bana baktı ama daha fazla üstelemedi. "Yine yan yana durabilir misiniz?"

Birbirimize yaklaştık ve annesi peş peşe fotoğraflar çekti.

"Tamam... Bir tane de sarılarak poz vermeye ne dersiniz?" Yine çekti. "Gerçekten sarılın! En iyi arkadaşınızı uzun bir süre görmeyecekmişsin gibi. Ari, şu anda Carter'ın yanında olmak bile istemiyormuşsun gibi görünüyorsun."

Bir bilseydi...

Pek de mükemmel olmayan fotoğraflarımızdan memnun kaldığında parmaklarını şaklattı ve Ari'nin tek fotoğraflarını çekmek istedi.

"Ari, neden şu giden yolcu tabelasının altında durmuyorsun?" dedi annesi. "Ah, bir tane de uluslararası yazan tabelanın önünde çekmek istiyorum."

On dakika sonra, annesi her açıdan fotoğrafını çekmeyi başardığında, Ari ikimize de sarıldı.

"İkiniz kendinize dikkat edin," dedi "İkinizi de seviyorum... hem de çok."

"Biz de seni seviyoruz," dedik.

"Yarın saat içinde uçağa almaya başlayacaklar," diyerek saatine baktı. "Güvenlikten geçmem gerekiyor." Gözleri benimkilerle buluştu. "Sonra konuşur muyuz?"

"Sonra konuşuruz."

Yürüyüp uzaklaştı ve gözden kaybolana kadar gözlerimi ondan ayırmadım. Annesine doğru yürüdüm, arabasına giderken ağlamaya başladı. Araba süremeyecek kadar duygusallaşmadığından emin olduktan sonra arabama yöneldim.

Motoru çalıştırdığımda telefonumun titrediğini hissettim. Ari'den bir mesajdı.

Beni birinci sınıfa yükseltmek için ne kadar harcadın?

Ben seni birinci sınıfa yükseltmedim.

Birileri yapmış... Ben bunun için ödeme yapmadım.

Yaptın. Koltuğun hep 2A'ydı.

Ha! Biliyordum. Çok teşekkür ederim.

Hiç sorun değil. Ekonomi sınıfında on saatten fazla gitmek kötü yönlerini ve gerginliğini ortaya çıkarır diye düşündüm. Güvende ol.

Tamam.

Tamam.

Arabamı sürdüm ve kırmızı ışıktaki durduğumda bir mesaj daha attığını gördüm.

Tamam, bak... Sadece net olmak istiyorum çünkü şey... bilmiyorum işte. Bazen duygularını göstermek istemediğinde insanları itiyorsun. Seks yaptığımız zaman... hiçbir şey hissetmedin mi? Sadece seks miydi?

*Bunu bu şekilde söylemen beni pisliğin teki gibi gösteriyor,
Ari...*

Pisliğin teki olduğunu söylemedim. Sadece söyle bana.

Tamam. Sadece seksti.

Tamam. Sonra konuşuruz.

Sonra konuşuruz.

21. Şarkı: Hayır Demeliydim (2:44)

Arizona

Gözyaşlarımı durduramıyordum.

Yüreğim ağırdı ve gözlerimi kaç defa kurulasam da daha fazlası akıyordu. Bir parçam ekonomi sınıfında gitmiş olmayı diliyordu, böylece acımı saklamak daha kolay olurdu. Uçuş görevlileri bu kadar kolay ulaşılabilir olmazdı ve bana sonu gelmez içki servisinde bulunmayı, attıkları anlayışlı bakışları kesebilirlerdi.

Kalp kırıklığım yüzümün her yanında yazıyor mu, kabindeki diğer yolcular da görebiliyor mu diye merak etmeye başladım.

Carter'ın, "Ben, üzgünüm... Seni seviyorum ama o şekilde değil," sözleri aklımda tekrarlanıp duruyordu ve attığı son mesajı bakmadan duramıyordum:

Tamam. Sadece seksti.

Sözlerin, üzerimde oynanan acımasız bir şaka olmasını umuyordum çünkü onun benden farklı hissettiğine hâlâ inanamıyordum.

Sevişirkenki bakışlarının bir anlamı olduğunu, bana bugüne dek çıktığı herkesten daha iyi davranmış olmasının daha fazlasını gösterdiğini düşünmüştüm. Aramızda çok daha fazlası olduğunu düşünmüştüm.

"İşte, buyurun." Bir uçuş görevlisi kucağıma bir paket daha peçete bıraktı. "Bir bardak daha meyve suyu ister misiniz?"

"Hayır." Burnumu çektim. "Ben..." Duraksadım. Muhtemelen bu kızı ya da bu uçaktaki herhangi birini hayatım boyunca bir daha hiç görmeyecektim. "En sert içkiden iki bardak alabilir miyim? Aslında şunu dört yapalım mı?"

Bir şirket politikasını ezberden sayıp dökmek üzereymiş gibi göründü fakat aksine gülümsedi. "Hemen getiriyorum."

Yüzümü pencereye doğru çevirip uçağın bulutların arasından geçen kanadına baktım. Dört kadeh alkolün bu uçuşun kalan saatlerini rüyasız bir uykuyla geçirmeme yardım edeceğini umuyordum.

Öte yandan, eğer görürsem, görüntülerin geçmişe gittiğini ve Carter'la o kadar çok konuşmadığımı göstermesini umut ettim. Belki çizgiyi aşma fırsatına asla sahip olmamış olsaydık, bu asla yaşanmazdı.

Onunla ilgili anılarımı düşündüm; gerçek nedeni bulmak, kalp kırıklığımı kesinlikle önlerdi. Lisedeyken her gece yaptığımız telefon görüşmelerini, e-postalarımızı ya da onunla takılmamı silmiyordu; bunlar değildi. Üniversitedeyken onun yakınına gitme kararını vermemdi.

İşte onu asla yapmamalıydım...

Üniversite Birinci Sınıf

Carter

Konu: Yıldız Konumu

Bu sömestire başladığından beri kaç kadınla yatmaya çalıştığını sormaya cüret edeyim mi? Eğer Facebook profil fotoğrafında ne kadar “seksi” görüldüğünü yazan bir yorum daha görürsem çılgık atacağım artık. (Zaten niye ikimizin o fotoğrafını kullanıyorsun ki? Ayrıca altındaki o AÇIKLAMA neyin nesi??!!)

Arizona

Konu: Ynt: Yıldız Konumu

“Çalışmak” kelimesi, burada biriyle yatmak için uğraşmak zorunda kalacağımı ima ediyor. Yok öyle bir şey. Sen sadece yorum yapanların hiçbiri sana iltifat etmedi diye kızgınsın. (On birinci sınıftaki o fotoğrafımız hoşuma gidiyor. Hiç kimse, “Onu yendim... Kazandığım en iyi yirmi dolardı,” cümlesinin ne demek olduğunu asla bilmeyecek...)

Sevgiler,

Carter

Telefonumu kaldırdım ve masamda oturan kıza odaklandım.

Bugün daha önce kim olduğumu hiç bilmediğini iddia etmişti ama ağzından çıkan ilk soru, "Üniversiteden sonra profesyonel olmayı düşünüyor musun?" olmuştu.

Hayatta olmaz... "Her şey mümkün," diye yanıtlamıştım. "Ben sadece şu ana odaklanıyorum."

Artık ana sohbet konumuzun her detayını tükettiğimizden, gecemizin kaçınılmaz sonunu getirmesi için onu bekliyordum.

"Ee..." dedi. "Basketbol arkadaşlarınla takılmadığın zamanlarda kiminle takılıyorsun?"

"Kendimle aslında," dedim. "Başka bir şey için fazla vaktim yok."

Kaşlarını çatıp ayağa kalktı, yanıma oturabilmek için geldi. "Bu çok üzücü... Hiç gerçek arkadaşın yok mu? Takım arkadaşların dışında birileri?"

"Şu anda yok ama eninde sonunda birkaç tane olacağına eminim."

"Neden benimle başlamıyorsun?" Dudağını ısırıp masanın altından uyluklarımı okşadı. "Aslına bakarsan, sanırım ikimiz gerçekten çok iyi arkadaş olabiliriz."

"En iyi arkadaş olmak çok zaman alır." Aletimi pantolonum üzerinden okşadığında sertleştim. "Sezon başladığında buna fazla zamanım olacak mı, emin değilim."

"Geceleri bir yerde uyuman gerekiyor, değil mi?" Yine dudağını ısırdı. "Bana ne zaman ihtiyacın olsa orada olurum. Sana ne kadar iyi olabileceğini göstermemi ister misin, müstakbel en iyi arkadaşım?"

"İsterim." Gülümsedim. "Bana zamanını söyle."

"Bu akşam?"

"Bu akşam olur."

"Tamam." Cevabımdan tatmin olmuş bir şekilde daha kocaman gülümsedi ve ayaklandı. "Arkadaşlarıma gideceğimi söyleyeceğim. Geri döndüğümde gitmeye hazır olur musun?"

"Kesinlikle."

Kızarak uzaklaştı, garsona hesabı getirmesi için işaret ettim. Sonra telefonumu çıkardığımda Arizona'dan bir e-posta daha geldiğini fark ettim.

Konu: Zaman Planlaması

Artık büyük bir basketbol yıldızı olacağına göre, sanırım seni görmeye gelmek için randevu almam gerekmeye başlayacak. Yılının ne kadar hayranlar tarafından rezerve edildi? Yoksa böyle şeyler için "adamlarından" izin almam mı gerekiyor?

Gözlerini deviren,
Arizona

Konu: Ynt: Zaman Planlaması

Eğer yakınlarda bir okul seçmiş olsaydın beni görmek için randevu almana gerek kalmazdı. Kardan ve yağmurdan nefret ediyorsun, o yüzden Pittsburgh Üniversitesi'ne asla gitmemeliydin.

Sevgiler,
Carter

Konu: Ynt: Ynt: Zaman Planlaması

Biliyorum... O yüzden transfer yaptırdım. Şey, O YÜZDEN ve başka aptalca şeylerden dolayı işte. Off. Sadece bir ay dayanabilmemin üzücü olduğunu biliyorum ama kasvete daha fazla dayanamadım. Ayrıca ders almak için kararlı olduğum şu profesör vardı ya? Görünüşe göre sömestir başlamadan önce büyük bir kitap anlaşması yapmış ve bitirinceye kadar iki yıllıkta öğretmenliğe ara vermiş.

Lütfen bana, "Sana söylemiştim," deme.

Bazı şeylerden dolayı pişman olan,
Arizona

Konu: Ynt: Ynt: Ynt: Ynt: Zaman Planlaması

Sana kesinlikle söylemiştim.

Sevgiler,

Carter

NOT= Hangi okula transfer oldun?

Konu: Ynt: Ynt: Ynt: Ynt: Zaman Planlaması

Reeves Üniversitesi. Senin kıymetli South Beach Üniversitesi'ne yedi dakikalık mesafede.

Aslında şu anda eşyalarımı boşaltıyorum. Tanrım, kumsalı özledim!

Daha fazlasını hallettiğimde sana haber vereceğim.

Arizona

Konu: Ynt: Ynt: Ynt: Ynt: Ynt: Zaman Planlaması

Gerek yok. Gelip sana yardım edeceğim. Adresini yolla.

Sevgiler,

Carter

"Müstakbel en yakın arkadaşım" için bir peçetenin üstüne "bir işim çıktı" yazdım ve doğruca Ari'nin bana attığı adrese gittim. Tam da söylediği gibi yedi dakikaydı ve tıpkı benim yurdum gibi kumsala birkaç adım ötedeydi. Ancak herkesin bir oda arkadaşının olduğu benim yurdumun aksine, görünüşe göre Ari'nin yurdundaki herkesin odası tek kişilikti.

Zaten açık olan kapısını çalma zahmetine girmedim. "Ari?"

"Buradayımı!" diye bağırdı.

Gardırobu geçtiğimde yatağın üzerinde kıyafetlerini katladığını gördüm.

"Neden burada olduğunu bana söylemedin? Eşyalarımı taşımana yardım ederdim," dedim.

"Çünkü kararımı verdiğim hafta ESPN'in üniversite kanalın-

da takım arkadaşlarıyla birlikte bu sezonun çok rahat olacağından, sizi bekleyen antrenmanların ne kadar yorgun olacağından bahsediyordunuz. Meşgul olacağını düşündüm. Buğün antrenman yok mu?"

"Hayır." Odasına bakındım. "Az önce bir randevum vardı."

"Nasıl gitti?"

"Eğer burada seninle konuşuyorsam senice nasıl olurdu?"

Suratıma bir yastık attı. "Seni de yeniden görmek güzel. Bir işe yaramak ve gerçekten yerleşmeye yardım etmek istiyorsan mı? Bütün kitaplarımı boşaltabilir misin?"

"Tabii." Etiketli kutuyu açtım ve onları düzenlemeye başladım. "Pittsburgh'da harcadığın ay boyunca konuşmaya değer bir şey yaptın mı bari?"

Sonraki birkaç saatte e-postalarla ve mesajlarla anlatmanın unuttuğumuz ufak tefek detayları anlattık, bütün önemsiz yerler şu anda önemli görünüyordu. Gecenin sonuna doğru eşyalarının çoğunu yerleştirmiştik.

"Kampüste yemek yemek için iyi bir yer var mı?" diye sordu esneyerek. "Eğer yoksa Sam'in yerinde yemek için beni bizim mahalleye götürebilir misin?"

"Aslında hoşuna gideceğini düşündüğüm Gayle diye bir yer var."

"Gayle mi? Eski moda bir lokanta gibi geliyor kulağa..."

"Öyle ama yemekleri müthiş. Servis ettikleri yoğurtları da dondurmaları kadar çeşitli ve waffle'ları Sam'inkinden on kat daha iyi."

"Buna inanmayı reddediyorum. Şeker barları var mı?"

"Var."

"Peki günün her saatinde kahvaltı servisi?"

"Kesinlikle."

"Tamam, pekâlâ." Gülümsedi. "Beni kafaladın ama eğer beğenmezsem sen ödersin."

"Her halükârda ben ödeyecektim zaten..." Araba anahtarlarını çıkardım. "Hadi gidelim."

Dakikalar sonra Gayle'deki bir kabine oturtulduk, eski zamanlardaki gibi aptalca şeyler için didişiyor ve fazlasıyla geniş tatlı menüsüne bakıyorduk.

"Demek buradayken sana yaklaşan her kızı geri çevirmenin sebebi bu, Carter?" Bugüne kadar burada gördüğüm tek garson önümüzde durdu. "Bu senin sevgilin mi?"

"Hah! Asla." Ari kahkaha attı. "Ben Arizona. En iyi arkadaşım."

"Beşinci sınıftan beri," dedim.

Ari, "Dördüncü sınıftan beri, Carter," diyerek karşı çıktı. "Dördüncü sınıftı."

"Hayır, dördüncü sınıftayken sana katlanamıyordum bile."

"Şey, ben de hâlâ arada sırada sana katlanamıyorum ama yine de arkadaş sayılıyoruz, değil mi?"

"Demek en iyi arkadaş, hı?" Garson kadın gözlerini devirdi. "Tamam... Şimdilik bunu yedim. Ne istersiniz?"

"Vanilyalı yoğurt ve çilekli Belçika waffle'ı, üzerine çikolata parçacıkları," dedi Ari.

"Çikolatalı yoğurt, fıstık ezmesi, Oreo parçaları ve şekerlemeli waffle kulesi," dedim ve kadının uzaklaşmasını bekledim. "Açık olmak için söylüyorum, Ari, kesinlikle beşinci sınıftı."

"Gerçekten de bu konuda benimle tartışma mı başlatacaksın?" Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gerçekten bunu kazanmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Dördüncü sınıftı, Carter. Dördüncü. Sınıf."

"Bunu bütün gece sürdürebilirim..."

22. Şarkı: İki, Birden Daha İyidir (3:58)

Carter

Konu: İndim

Fransada'yım. Yakında konuşuruz.

Arizona

NOT- Uluslararası arama hakkım var fakat telefonumu şarj edecek cihazım yok. Off. Alacak yer bulduktan sonra seni arayacağım.

Konu: Ynt: İndim

Güvenli bir şekilde gittiğine sevindim.

Sevgiler,

Carter

NOT - Konuşmayı dört gözle bekliyorum.

Hiç aramadı.

E-posta da atmadı.

Birbirimize en son üç hafta önce e-posta atmıştık, dudaklarını son öpüşümün üzerinden üç hafta geçmişti ve onun evde olmadığı hayata alışmam, beklediğimden çok daha fazla zaman alıyordu. Her zaman kumsalda geçirdiğimiz hafta sonlarımız, benim yalnız başıma ders çalıştığım anlara dönüşmüştü. Havadan

sudan konular hakkında e-postalaşmamızın yerinde hiçbir şey yoktu. Ayrıca ona sürekli Gayle'den aldığımı kahvaltıyı, şaşırtıcı biçimde lokantanın yemeğini hiç yememiş olan garsonumuza alıyordum.

Her sabah uyandığında ona uzanıyordum, gece yatakta onu daha yakına çekmek için dönüyordum ama hiç orada olmuyordu. Havaalanındayken göğsümde hissettiğim o sancı, aramadığı her günle birlikte artıyordu ve bir parçam, söylediğim şeyi söylemekle doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak etmeye başlıyordu...

E-postamı ve gerçek posta kutumu sürekli kontrol ediyordum; bir şey, *herhangi bir şey* duymayı umut ediyordum. Artık daha fazla kaldıramadığımda ilk mektubu yazmaya karar verdim...

Üç Hafta Geçti

Carter

Sevgili Arizona,

Oraya vardığından beri senden haber almadım, o yüzden ilk benim yazmama aldırmayacağını umuyorum. Bunu tam olarak ne zaman alırsın emin değilim ve bunlardan birini ellerimle yazmayalı epey zaman olduğu için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım.

Hukuk fakültesi bir ay içinde başlıyor. Okunması gereken bütün kitapları okuduğumu ve yapılması gereken raporları şimdiden tamamladığımı öğrendiğinde gurur duyacaksın (ve eminim biraz da şok olacaksın). Josh ilk kitabı daha yeni okumaya başladı ama bir şekilde bitireceğine dair bana garanti veriyor.

Sen burada olmadığın için, Gayle'de senin yerine garsonumuza yemek ısmarlıyorum. Orada hiç yemek yememiş / bunu gerçekten hiç istememiş olması ne kadar ironik, değil mi? Gerçi şimdi oltaya takıldı. Ayrıca mekânın sahibinin şiddetli turist hücumu yüzünden restoranı büyütmek için yenilemeye gitmeyi düşündüğünü de anlattı. Eğer yaparsa sana fotoğrafları yollarım.

Fotoğraflardan bahsetmişken, kumsalın ve sen gitmeden önce marinada çektiğimiz fotoğrafların bazılarını yolluyorum.

Şu anda başka ne söyleyebileceğimden emin değilim ama seni özlüyorum (hem de çok...) ve okulunun verdiği sonbahar tatilinde eve gelmeni umuyorum. Ayrıca e-postalarımдан en az birine cevap vermeni de umut ediyorum... Sana epey yolladım.

Cevap yaz ve her şeyin nasıl gittiğini anlat.

Umarım iyisindir.

Seni gerçekten çok özlüyorum...

Sevgiler,
Carter

Sevgili Carter,

Ben iyiyim. İyi olduğunu duyduğuma sevindim.

Mektubun için teşekkürler,
Arizona

Sevgili Arizona,

Gerçekten de uluslararası bir pulu ve üç haftalık gönderme süresini sık kadar mektubu göndermek için mi harcadın? (Ayrıca hâlâ internetin yok mu? E-postalara cevap veremiyor musun?)

Sevgiler,
Carter

Sevgili Carter,

Son mektubumun kısıtlılığı için özür dilerim. Kasten yapmadım, yemin ederim. Bana gönderdiğin fotoğraflara minnettarım. (Onları duvarıma yapıştırdım.) Okuman gereken kitapları erkenden okuyup bitirmene hiç de şok olmadım. (Hukuk fakültesi sınavından 180 aldın, eğer bitirmemiş olsaydın daha çok şoka girerdim.)

Ben aslında burada epey sefil hâlideyim, sanırım bunu biraz senden çıkarmış olabilirim, o yüzden üzgünüm. Buradaki dersler acayip yoğun, sabahın altısından akşamın altısına kadar ve o bittikten sonra da dört-beş saat sürebilen atölyelere katılmamız gerekiyor, o yüzden genellikle sızveriyorum.

Amazon'dan telefonum için şarj aleti sipariş ettim ama bana kazayla yanlış olanı yolladılar. İki kere hem de, o yüzden kısa zamanda doğru olanın gelmesini umuyorum.

Ev arkadaşım benimle doğru düzgün konuşmayan pisliğin teki, o yüzden onu tamamen görmezden gelmeye karar verdim.

Gerçekten söyleyeceğim başka bir şey yok ama söz veriyorum, seni arayacağım ve e-postalara daha çok dikkat edeceğim...

Mektubun için teşekkürler,

Arizona

23. Şarkı: Güvenilmez (3:39)

Arizona

Bunu yapamamı...

E-posta hesabıma girdim ve Fransa'ya geldiğimden bu yana Carter'ın bana elliden fazla e-posta yollamış olduğunu gördüm. Fareyi ilk mesajın üzerinde gezdirdim –*Konu: En İyi Arkadaşımı Gerçekten Özlüyorum*– ama açamadım.

İlk mektubuna cevap yazmak bile yeterince zor olmuştu. Şu, “Hadi aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranalım” saçmalığıyla yazdığım şey. O yüzden bilgisayarımı kapatıp yatağıma girdim.

Onunla konuşmadan geçen günlerim artık çok daha kısa, çok daha az hatırlamaya değer ve önemsizdi. Fakat aramızdaki boş sohbetler için kalp sancımı feda edemiyordum. Şu anda yapamazdım.

Ona daha fazla mektup göndermeden önce her şeyi derinlemesine düşünmem gerekiyordu.

24. Şarkı: Kalbimin Yarısı (4:15)

Arizona

Konu: Telefon Güncellemesi

Sevgili Carter,

Seni aramayı denedim ama apartmandaki hat öyle kötü ki arama düşmedi. Dairemdeki internet daha da kötü olduğundan bunu merkezdeki bir internet kafeden yazıyorum.

Her neyse, programımız öncekinden de yüksek bir vitese taktı ve artık bir şarj aletim olsa bile, hafta içinde konuşalım diye ara vermek için çok az bir vaktim olacak.

Sadece senden kaçmadığımı ya da seni görmezden gelmediğimi bilmeni istiyorum.

Umarım iyisindir ve sana mümkün olduğunca fazla fiziki mektup da gönderebilmek için elimden geleni yapacağım.

Ayrıca Gayle'den o waffle hamuru tenekelerini yolladığın için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım.

Ara verdiğimde seninle konuşmayı dört gözle bekliyorum.

Sevgiler,

Arizona

E-postamın yüzde sekseni yalandan ibaretti.

Dairemdeki internet mükemmeldi. Telefon sağlayıcım ondan bile iyiydi.

Derslerimde öndeydim, o nedenle aldığım molalar daha fazlaydı. Doğru olan tek şey waffle hamuru için duyduğum minnettarlıktı, aldığım ilk hafta yarısını yapmıştım bile.

Yalanlarla dolu e-postamı Carter'a yolladım ve e-posta ayarlarımı değiştirdim, gelecekte ondan gelen e-postaların doğrucu istenmeyen kutusuna düşmesini sağladım.

Hâlâ her gece ağlayarak uyuyordum, ağlamamak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım fark etmiyordu. Dersteyken odaklanıyordum, zihnimi "o şekilde değil" lafından ayıracak her şeyi sömürmeye hevesliydim ancak yalnız kaldığımda, talimatlar ve özenli dersler olmadan, parçalara ayrılıyordum.

Birkaç defa elle yazılmış mektuplarına yanıt vermeyi densesem de, çıkan sözler yalnızca küfürler olmuştu.

Daha da kötüsü, ikimiz öyle feci yakındık ki, konuşabileceğim başka kimse yokmuş gibi hissediyordum. O, kelimenin tam anlamıyla, sahip olduğum her şeydi.

Tam internetten çıkıyordum ki video sohbet kısmında Nicole'ün yanındaki sembol yeşil yandı ve ikinci defa düşünmeden "bağlan" kısmına bastım.

Ekranda "bağlanıyor" yazısı çıktı ve dakikalar içinde yüzü ekranımda belirdi.

"Vay vay, selam yabancı!" Gülümsedi.

"Selam..." demeyi başardım.

"Ne zamandır seninle irtibata geçmeye çalışıyordum! Carter'dan duyana dek bu kadar çabuk gideceğini bile bilmiyordum. En azından bir veda edebilirdin."

Ona boş boş baktım.

"Ari?" diye sordu, kafası karışmış görünüyordu. "Ari, neden öyle bakıyorsun? Beni duyabiliyor musun?"

"Evet... Evet, seni duyabiliyorum."

"Tamam o zaman." Tekrar gülümsedi. "Ee, nasılsın? Fransa nasıl? Gayle'siz ve etrafında kankan olmadan nasıl tutunuyorsun?"

Daha fazla tutamadım.

"Ben Carter'la yattım..." Gözyaşlarına boğuldum, göğsüm şişip şişip iniyordu. "EPIK partiden sonra neredeyse her kahrolası gün onunla yattım."

Ağzı açık kaldı.

"Ben 'sadece seks' olduğunu düşünmedim," diye devam ettim, gözyaşlarımın bitmek tükenmek bilmediğini hissediyordum. "Ona âşık olduğumu düşündüm çünkü ben düşündüm ki... Düşündüm ki o..." Sonraki sözlerim karman çorman çıktı ve başımı iki yana salladım. "Yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum, hatta artık doğru düzgün düşünemiyorum."

"En sonunda âşık olduğumu ona söylemek benden çok şey aldı, samimiyetle söylüyorum ki onun da bana âşık olduğunu söyleyeceğini sandım. Fakat o, 'Seni seviyorum ama o şekilde değil,' dedi. Onun gözünde sadece arkadaş olduğumuzu söyledi. Seksten fazla bir anlamı olmadığını söyledi."

Nicole tamamen şokta, aptallaşmış görünüyordu ama konuşmayı kesmedim. Kesemedim.

"Buraya geldiğimden beri her gün ağlıyorum, Nicole. Siktiğimin her günü. Bir yandan durum yüzünden ağlıyorum çünkü onun beni sevmemesi canımı acıtıyor. Öte yandan, onunla gerçekten ama gerçekten konuşmak istediğim için ağlıyorum, anlıyor musun?"

"Offf, Ari..."

"Ona gördüğüm şeyleri anlatmak istiyorum, azıcık bilgimle ona rehberlik edebilmek için gelmesi gerektiğini söylemek istiyorum ve..." Kolumla yüzümü sildim. "Fakat artık sadece arkadaşı olamam, en azından hemen şimdi. Onunla eskiden olduğumuz gibi konuşamam çünkü iyi olduğumu düşünmesini istemiyorum. Ben iyi DEĞİLİM ve öyleymişim gibi davranmayacağım."

Nicole bir müddet sessiz kaldı, gözleri benimkilere bakıyordu. Ona konuşmasının sorun olmadığını söyleyen bir bakış atmam için bekliyordu.

"Ari, ben çok üzgünüm," deyip duraksadı. "Aslında, anlat-
tuğın şeye değinmeden önce, yaptığım bir şey için senden özür
dilemek istiyorum."

Kafam karışmıştı, tek kaşımı kaldırdım.

"Geçen hafta telefonun sesli mesaja düşüp durduğunda ya da
uzun zaman boyunca telefonuna cevap vermediğinde berbat bir
arkadaş olduğumu fark ettim. Birkaç geceden fazla sürmeyecek
adamların peşine düşmekle meşguldüm, senin yanında olmam
gerekirken... Bu akşam sana tüm bu şeyleri yazdığım bir e-posta
yollamak üzereydim ama şimdi ve gelecekte çok daha iyisini
yapmak istiyorum."

"Teşekkür ederim..."

"Carter'a gelince..." dedi. "En önemli soruyu aradan çıkar-
mam gerekiyor."

"Neymiş o?"

"Aleti ne kadar büyük?" diye sordu son derece ciddi bir ifa-
deyle ve sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra ilk defa kahkaha
attım.

"Büyük... Aslında kocaman."

"Biliyordum!" Elini yelpaze gibi sallayıp dudağını ısır-
dı. "Şanslı seni. Neyse, hazır olana kadar onunla konuşmak zorun-
da değilsin. Ancak onunla ne zaman konuşursan o zaman dürüst
olmalı ve ona her şeyi anlatıp sana kendini nasıl hissettirdiğini
söylemelisin. Ayrıca ikinizin tekrar arkadaş olamayacağınızı ka-
bul etmeye istekli olmalısın. En azından bir süreliğine."

"Evet." Bu düşünceyle yüreğim sıkıştı. "Düşününce, en çok
acıtan da bu."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa geçen hafta
sonu bir partide ona rastladım ve kesinlikle sefil görünüyordu."

"Neden bunun bana daha iyi hissettireceğini düşünüyor-
sun?"

"Sadece öylece olacağını düşünmüştüm." Omuz silkti. "Kim-
seyle doğru düzgün konuşmadı ve kızın biri onunla dans etme-

ye çalışınca dönüp gitti. Hatta bir arkadaşına, gidip onunla konuşacağını söylediğinde bana kendimi görmezden gelinmeye ya da 'Siktir git,' cevabı almaya hazırlamamı söyledi. Belki o da seninle aynı şekilde hissediyordur, ben bahsimi onun da seni aynı şekilde sevdiğine koymaya istekliyim."

"Eğer sevseydi bana söylemez miydi? Şu anda aramalarından ve e-postalarından kaçtığım için mektuplarından birine yazamaz mıydı?"

"Belki." Omzunu silkti. "Ya da belki, sadece belki, o da senin gibi inatçıdır. Bir sebepten dolayı o kadar iyi arkadaşsınız."

"Bir sebepten o kadar iyi arkadaştık. Artık ondan nefret ediyorum."

"Hah!" Başını yana eğip kakhaha attı. "Güldüğüm için kusura bakma ama... onunla bu yıl da konuşsan, önümüzdeki yıl da konuşsan bu, onu sevdiğin gerçeğini değiştirmeyecek. Sen asla ondan gerçekten nefret edemezsin."

"Bu doğru değil. Dördüncü sınıftayken bizi görmeliydin."

"Öyle mi?" Hâlâ gülüyordu. "İçimden bir ses birbirinizi muhtemelen o zamandan beri sevdiğinizi söylüyor."

Başımı iki yana sallasam da kendime engel olamadan güldüm.

Kendimi biraz daha iyi hissederek konuşmayı Carter'dan uzaklaştırdım ve ona hayatını sordum, bıraktığımız yerden toplamaya çalışıyordum.

Tatili GMAT sınavlarına hazırlanarak geçirdiğini söyledi, böylece önümüzdeki yıl yüksek lisans yapabilecekti. Bir süredir kimseyle çıkmadığını ve "çalışkan hayatından" şaşırtıcı bir şekilde keyif aldığını anlattı.

Onu bu duruma sevk eden cinsel felakete gülmeyi kestiğimizde önümüzdeki hafta beni arayacağına söz verdi ve kapadık.

Skype'tan çıktım ve gülümsedim. Dizüstü bilgisayarımı kapadıktan sonra lambamı söndürmek için eğildiğimde ev arkadaşım odamın kapısını açıp tepedeki lambayı açtı.

“Tamam, pekâlâ...” dedi. “Yanlış anlama ama arkadaşınla yaptığın konuşmanın çoğuna kulak misafiri oldum ve sanırım artık senden hoşlanıyorum. Meğer sürtüğün teki değilmişsin.” İki kupayı havaya kaldırdı. “Çay?”

25. Şarkı: Geri Dön... Burada Ol (2:58)

Carter

Bir cevap almayı umarak, orada olmadığını bilerek e-posta gelen kutumu tekrar tekrar yeniledim.

Book Bar'daki kabin masada oturuyor, benden çok daha büyük kuzenim Sam'i dinliyormuş gibi yapıyordum. Parçalanmış ailemde arada sırada konuştuğum tek kişiydi. Babamı kaybettiğimde, annem çekip gittiğinde yanımdaydı ve programı ne kadar yoğun olursa olsun, yılda en az iki defa beni ziyaret ettiğinden emin oluyordu.

Bir saattir burada oturuyorduk aslında ve dikkatimi verdiğim tek şey selamlaşmamızdı. Ondan sonraki her şey bulanıktı.

"Carter?" Elini önümde sallayarak dikkatimi çekti. "Orada mısın? Dinliyor musun?"

"Pek değil. Özür dilerim. Ne diyordun?"

"Hiç." Başını iki yana salladı. "Fakat artık dikkatini çektiğime göre, sanırım biriyle yatmaya ihtiyacın var. Ne kadar oldu?"

"Kim bilir? Şu günlerde her gün birbirine karışmış gibi."

"Seni hukuk fakültesi hakkında uyardım, sana eğlence katili olduğunu söyledim."

"Sen avukat değil misin?"

"Hepimiz avukatız," diyerek güldü. "Eminim baban yukarıdan bakıp gurur duyuyordur. Muhtemelen göğsünü dövüp, 'Bu

benim oğlum! İşte Jameslerin gururu! James kanlı' diye bağır-
yordur."

"Babam bazen şaka gibiydi."

"Öyleydi." Birasından bir yudum aldı. "Göt gibi görünmenin gerçek sebebi ne? Genelde seni görmeye geldiğimde dışarı çıkıp partilere akarız. Şu âna kadar kumsalda takılıp içmekten başka bir bok yapmadık."

"Bu kulağa çok talihsiz geliyor..."

"Senin gibi biri için öyle. Ne var ne yok? Lütfen bana tahmin ettirme."

"İstiyorsan edebilirsin."

"Tamam, olur." Birer bira daha söyledi. "Avukat olmak istemiyorsun. Sırtına çantayı alıp dünya turuna çıkmak ve egzotik porno çekerek hayatını sürdürmek istiyorsun?"

"Ne? Hayır. Hukuk fakültesi iyi. Sorunsuzca gidiyorum."

"Sadece kontrol ediyordum," diye güldü. "Tamam, dur bekle. Buldum. Pisliğin teki olduğun için başka bir kız daha seni terk etti?"

"Şok edici ama hayır."

"Tamam o zaman... Bir kız daha Arizona'yla çok fazla konuştuğun için seni terk etti?"

Ari'nin isminin anılmasıyla çenem kasıldı.

"Yine mi, Carter?" Başını iki yana salladı. "Bu hatayı daha kaç defa yapacaksın? İkiniz gerçekten çok konuşuyorsunuz."

"Konu o değil." Barmene içki vermesini işaret ettim.

"Pekâlâ, eğer o değilse... Ne?"

"Tahmin edeceğini söyledin."

"Doğru, şey... Bilmiyorum, adamım. Ne, Arizona bir sebep-
ten sana kızgın mı?"

Başım la onayladım.

"Peki, ee?" Güldü. "O, Arizona. Konu her neyse, eninde sonunda aşacağına eminim. Sonuçta onunla yatmadın ya."

Hiçbir şey söylemedim.

Gözleri benimkilerle buluştu, neredeyse birasıyla boğuluyordu. "Hassiktir. Ari'yle yattın mı?"

Cevap vermedim.

"Yattınız, değil mi? Değil mi?"

"Durmadan aynı soruyu sorduğunun farkındasın, değil mi?"

"Avukat olmanın getirdiği bir alışkanlık." Biralarından birini bana kaydırıp ve yeni bir tane açtı. "Neyse, ne zaman oldu? Yani ne zaman başladı?"

"Birkaç ay önce."

"Hımm." Başını iki yana salladı. "Tamam, dürüst olmam gerekirse, şaşırdığımı söyleyemem ama... sadece ikinizin bunu yapmasının bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Ona dik dik baktım. "Yardımcı olmuyorsun."

"Ben yardım etmek için burada değilim. Seni kız tavlama için kullanmak ve eğlenmek için buradayım. Sen de o konuda yardım etmiyorsun."

Elimi kaldırıp bir içki daha istedim.

"Sadece bir defa mı yattınız?" diye sordu.

"Birden fazla," dedi. *Çok daha fazla.*

"Sonunda 'en sonunda ışığı gördüm' ya da 'seni seviyorum' lafları yok muydu?"

"Hayır..."

"Neden yoktu?" Birasından bir yudum aldı.

"Sebeplerim vardı."

"Sebeplerin mi? Lütfen. Eğer başka biri olsa bu söylediğini yiyebilirdim. Ama ikiniz?" Başını iki yana salladı. "İkiniz de hayatınız boyunca birbirinize âşık olduğunuzu fark edemeyecek kadar aptalsınız."

Ona boş bir bakış attım.

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu.

"İnanmam gerekmiyor. Eğer hayatım boyunca ona âşık olsaydım başkalarıyla asla çıkmayacağıma eminim."

"Bir," diyerek parmaklarıyla saymaya başladı. "Altıncı sınıf-
tayken bir doğum günü partisi verdi ve giden tek kişi sendin."

"Yani?"

"Yanisi şu: Önceki yıl onunla dalga geçenlerden intikam almak için kendi doğum günü partine sadece onu davet ettin. Hatta davetiyeyi okuldaki herkesi önünde verdin, 'ilk öpüştüğün' kız arkadaşın da aralarındaydı."

"Sadece iyi bir arkadaş oluyordum."

"İki: Hiçbir ilişkin uzun süremedi çünkü çıktığın her kadını bilinçsizce Ari'yle kıyaslıyorsun, hatta onunla aynı seviyede ol-salar bile onlara asla tamamen açılmayacağını biliyorsun."

"Kafayı üşütmüş kadınları seçme konusunda talihsiz bir eğilimim var. Onları asla Ari'yle kıyaslamıyorum."

"Üç: Eğer seni ararsa ânında cevap veriyorsun ve isterse, her neredeyse oraya koşarak gidiyorsun."

"Her iyi arkadaş bunu yapardı."

"Randevusunun ortasındaiken mi? Ya da sevgilisiyle seks yaptıktan hemen sonra?" Kollarını kavuşturdu. "Hiç sanmıyorum."

Hiçbir şey söylemedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi gerçeği biraz kabul ettiğini varsayarsak, Arizona'ya âşık olduğunun ve her zaman da öyle olduğunun en bariz kanıtını bilmek ister misin?"

"Pek sayılmaz."

Kolumu kavrayıp küçük Arizona eyaleti şeklindeki dövmemi işaret etti. "Bunu hiç kapatırmamış ya da diğer dövmelerin gibi başka bir şey ekletmemiş olmanın bir sebebi var mı? Eski 'Carter ve Jane' ya da 'Sonsuza kadar Rose' dövmelerinden artık eser yok..."

"Sarhoşluk anısı hâlini aldı. İyi bir hikâyesi var."

"Kimin için, Carter? Gelecekteki karın ya da kız arkadaşın bunun iyi bir hikâye olduğunu düşünmez ve bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Omzumu silktim. "Önceki kız arkadaşlarımdan hiçbiri daha önce bu konuda şikâyet etmedi."

"Çünkü önceki kız arkadaşlarının hiçbiri Amerika'nın eyalet-

lerinin şeklini bilecek kadar akıllı değildi. Arizona diye bir yer olduğunu öğrendiklerinde bile şoka girerler herhalde.”

Bir karşılık vermek için düşünmeye çalıştım ama bulamadım.

“Aslında biliyor musun, hadi çıkalım...” Sesi gerçekten anlayışlı geliyordu. “Kötü hâldesin ve benim de bu seyahatte daha iyi bir eküriye ihtiyacım var. Kılıbık ve kara sevdalı Carter bana bu konuda hiç yardım etmeyecek...”

26. Şarkı: Biz Asla Ama Asla Tekrar Beraber Olmayacağız (3:53)

Carter

Haftalar geçip gitti ve plajın bipolar sonbaharı, bir gün sıcakken öbür gün katlanılmaz bir yağmur yağışı, olaysızca geçip gitti. Arizona'sız.

Annesinin bana söylediğine göre, Arizona sonbahar tatilinde eve gelmek için bir uçak biletine bin dolar ödemenin pek mantıklı olmadığını düşünmüştü. Biletin parasını ödemeyi teklif edecek fırsatım olmamıştı çünkü hukuk fakültesinin deliliğine öyle batmıştım ki hayatımı kurtarmak için bile ara veremiyordum.

Programımdaki herkes kıran kırana mücadele ediyordu ve şimdiden birbirine sıkıca bağlı çalışma grupları oluşmuştu, o yüzden bu da beni geride tek bir çalışma partneriyle bırakmıştı: Erica.

Hukuk konusunda o da benim kadar coşkuluydu: LSAT'den o da 180 almıştı ve onu da kariyer seçiminde babası etkilemişti.

"Hey. Adalet bölümlerini yine bölüşmek ister misin?" Benden tarafa birkaç şekerli ayıcık attı. "Ya da belki birkaç saat daha boşluğa bakmak istersin?"

"Bölüşebiliriz." Ayağa kalkıp mutfağıma girdim. "Kahve ister misin?"

“Evet, lütfen.”

İki kupa çıkardım, dolabın kapağında Josh’tan yeni bir not buldum: “Erica’yı hâlâ becermemiş olmanın kesinlikle bir sebebi yok. Ari’yi aşmanın en iyi yolu bu... Sadece yap gitsin.”

Notu buruşturup attım.

“Sana bir şey sorabilir miyim, Carter?” Erica kanepede doğrulup oturdu.

“Ne istersen.”

“Biriyle çıkıyor musun?”

“Sanırım çıkıyor olsam şimdiye kadar bunu öğrenirdin. Değil mi?”

“Tam olarak değil.” Kızardı. “Yani, birlikte çok fazla zaman geçiriyoruz ama hafta sonları saatlerce ortadan kayboluyorsun.”

“Stajyerlik saatlerimi tamamlamak için,” diyerek gülümsemdim. “Senin de hafta sonları aynı şeyi yaptığına eminim.”

“Ah, doğru...” dedi ve ben kahvesini önüne koyarken boğazını temizledi. “Bir ara dışarı çıkmak ister misin? Arkadaş olarak yani? Arkadaşlıktan fazlası olmadan?”

Tereddüt ettim, en sonunda ona bakıp yüz hatlarına dikkat ettim. Güzeldi, koyu kumral saçları, parlak mavi gözleri vardı ve malum kişi olmasaydı, onun tanıştığım en güzel kadınlardan biri olduğunu düşünürdüm. “Tabii.”

“Harika! Bu hafta sonu bütün birinci sınıflar şehir merkezinde akşam yemeği yiyip film izleyecekler. Sana uyar mı?”

“Harika. Hangi bölümleri özetlememi istiyorsun?”

Gece yarısına kadar yan yana çalıştık, iki demlik kahveyi bitirdikten sonra durduk. Eşyalarını sırt çantasına doldurmasına yardım ettim ve arabasına kadar beraber yürüdük.

“Bugün bir sürü iş hallettik,” dedi, arabasının kapısını onun için açık tutarken gülümsedim.

“Aynen öyle. Eminim yine en yüksek notları alacağız.”

“Eminim.” Bir saniye için tereddüt ettikten sonra parmaklarının ucunda yükselip yanağıma bir öpücük kondurdu. “Cumartesi günü görüşürüz, Carter.”

“Cumartesi görüşürüz.” Kendimi gülümsemeye zorladım ve içeri dönmeden önce onun uzaklaşmasını bekledim. Tam kanepeye yığılıp geceyi bitirmek üzereydim ki televizyon ünitesinin üstündeki mektubu gördüm. Arizona’nın el yazısıyla bana yollanmıştı.

Hemen açtım ve okumak için kanepeye oturdum.

Sevgili Carter,

Son mektubuna cevap vermeme bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm fakat sana son yazdığım (ya da konuştuğumuzdan) bu yana ne yazık ki hayatımda pek değişiklik olmadı.

Hâlâ buradan nefret ediyorum. Şehrin bulunduğu kısımdaki kumsal eksikliği dışında kesinlikle güzel bir yer fakat bu konuda tek söyleyebileceğim bu...

Neyse, sınıfında bir numara olacağını kim düşünürdü ki? Yani, iyi olacağını biliyordum ama bu harika. Aferin sana. Belki kendi restoranımı açarsam benim avukatım olabilirsin? (Bu konuyu daha önce düşünmemiş olmam komik ama iyi olurdu.)

Ayrıca Gayle’in waffle hamurundan daha fazla yolladığın için TEŞEKKÜR EDERİM. İster inan ister inanma, hepsini kullandım ve sınıf arkadaşlarım Gayle’in waffle’larına bağımlı hâle geldi. Şey, şimdilik benden bu kadar... Senin nasıl gidiyor, anlat; ben de bir dahaki sefere daha çabuk cevap yazmayı deneyeceğim.

Sevgiler,
Arizona

!

Üç Ay Geçti... Ve Daha Fazlası

Carter

Sevgili Arizona,

E-postalarını hiç kontrol etmediğine inanmayı reddediyorum.

Onları okuyup hemen silsen bunu anlayabilirdim belki ama en azından geçen hafta sana yolladıklarımın birine cevap veremez miydin? (Ya da en azından bu mektuba. En azından BU kahrolası mektuba verirsen, sana yolladıklarımı okuduğunu bilirdim...) Ne zaman fırsatını bulursan. Seninle önemli bir konuda konuşmam gerekiyor.

Benim buralardaki hayatımda pek bir şey değişmedi.

Hâlâ hukuk fakültesindeyim.

Hâlâ sınıfımın birincisiyim.

Hâlâ seni özlediyim. (Hem de açıklayamayacağım kadar çok.)

Sevgiler,

Carter

Sevgili Arizona,

Cevap vermene ihtiyacım var. Hemen.

Bir şey söyle... ne olursa.

Sevgiler,

Carter

Sevgili Carter,

Şükran Günü'nü kutlu olsun! Umanım tatilin keyfini çıkarırsın!

(Lütfen Josh'a benden selam söyle!)

Sevgiler,

Arizona

Sevgili Carter,

Mutlu Noeller! Umanım Noel Baba sana istediğin her şeyi ve daha fazlasını getirir! (Gayle'den daha fazla waffle hamuru yolladığın için teşekkür ederim! Onun için ayrıca bir teşekkür notu yolladım.)

Sevgiler,

Arizona

Sevgili Carter!

YENİ YILIN KUTLU OLSUN! Vay canına, şu attı ay nasıl uçup gitti, delice değil mi? Burada her şey yolunda, resmî olarak öğretmenimin en gözde öğrencisiyim ve sanırım en yakın kız arkadaşımı Nicole'de bulmuş olabilirim. (Sanırım mesafe aramızdaki bağı daha da güçlendirdi.)

Sevgiler,

Arizona

27. Şarkı: Yeniden Başla (5:03)

Arizona

Bir cumartesi sabahı posta kutusuna annem için birkaç kartpostal bıraktım. Carter'la dolu olmayan yeni hayatıma yavaşça alışıyordum ve hâlâ bazı günler uyuşmuş hissederek uyansam ve arada sırada gecenin ortasında kendimi kaybedip ağlasam da, buraya ilk geldiğim zamankinden çok daha iyiydim.

Sınıfımdan epey yeni arkadaş bulmuştum, Nicole'le haftada bir Skype'tan konuşuyordum ve kendimi ne zaman yalnız hissetsem sahile koşuyordum.

Burada hiç kumsal olmadığı için –sadece sivri kayalar ve onları döven sert dalgalar vardı– battaniyeme yaslanıp, gözlerimi kapayıp evdeymişim gibi davranıyordum. Güneşli günleri ve sıcak kumu gözümde canlandırıyordum, turistler ilk defa canımı sıkmayacaktı.

“Kumsaldaymış gibi hisset” planım bugün suya düşmüştü gerçi. Her zamanki yerimde, bir düğüne hazırlanan gri smokinli ve pembe elbiseli insanlar vardı, o yüzden yakındaki bir kafeye gittim.

Hamur işi ve su söyleyip pencere kenarına oturdum. Törene göz atmamak, gerçek aşkın nasıl görüldüğüne yakında bakmak için elimden geleni yapıyordum.

“Sana katılmamın bir sakıncası var mı?” diye sordu sınıf ar-

kadaşım Sean. Muhteşem yeşil gözleri ve Amerikan aknamı olan biriydi, birdenbire görüş alanıma girivermişti.

"Sakıncası yok."

"Harika." Beyaz bir kupa kaldırdı. "Portakal karışımı ister misin?"

"Hiç içmedim." Elinden alıp bir yudum aldım, harikaydı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Neden beni ektiğini görmek için senin peşine düştüm," dedi gülümseyerek. "Dün bir randevumuz vardı. Unuttun mu?"

"Ne?" Kafam karışmıştı, tek kaşımı kaldırdım.

"Gece dışarı çıkmak için seni evinden altıda alacağımı söylediğimi hatırlamıyor musun?"

Hatırladım. Sadece ciddi olduğunu düşünmemiştim, o yüzden yatağa girip erkenden uyumuştum.

"Çok üzgünüm, Sean. Sadece şaka yaptığımı düşündüm."

Gülümseyerek oturdu, sandalyesini benimkine yaklaştırdı. "Her gece seni aradığımda ve her seferinde saatlerce telefonda konuştuğumuzda da mı 'sadece şaka yaptığımı' düşünüyorsun? Yoksa her çalışma toplantısından sonra *senden* kalmanı istediğimde ve geceyi evimde takılarak geçirdiğimizde de mi?"

Gözlerimi kırıştırdım, kafam yine karışmıştı.

"Arizona..." Bana doğru eğilip parmaklarını saçlarımdan geçirdi. "Seninle *çıkma*ya çalışıyorum... Daha ne kadar açık olabilirim?"

Kızardım, şimdi kendimi tamamen aptal gibi hissediyordum. Her gece yaptığımız telefon konuşmalarından, hafta sonları şehirde çıktığımız bisiklet turlarından ve özel çalışma seanslarımızdan bir anlam çıkarmamıştım.

"Sadece iyi bir adam gibi davrandığımı düşündüm..." dedim.

"Ben iyi bir adamım." Parmakları hâlâ saçlarımdaydı. "Yatak odasının dışında..."

Gözlerim kocaman olunca güldü ve daha da yaklaştı.

"Seninle ilgilendiğimi görmem için başka ne yapabilirim bilmiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Bana ne gerektiğini söyle."

Ona bakarak yutkundum. Bu, hayatımda ikinci kez bir erkeğin ne kadar seksi ve çekici olduğunu fark edemeyişimdi. Güneşle açılmış sarı saçları, yoğun yeşil gözleri ve baştan çıkarıcı bir ağzı vardı, kesinlikle çok seksiydi.

"Bana söyleyecek misin?" diye sordu.

Tereddüt ettim. "Çıkmak derken ne demek istiyorsun?"

"Benim iyi bir adamdan fazlası olduğuma dikkat ederek benimle takılacaksın anlamına geliyor." Gözlerimin içine baktı. "Senden gerçekten *hoşlanan* bir adam olarak... Ayrıca yarın seni şehirde dışarı çıkarmama izin vereceğin anlamına da geliyor."

"Peki eğer yarın meşgulsem?"

"Eğer demen öyle olmadığın anlamına geliyorsa seni zorlayacağım."

"Ne kadar romantik," diyerek güldüm. "Yine de evet. Seninle çıkacağım."

"Güzel," diyerek kalktı ve geriye bir adım attı. "Seni yarın yedide alırım."

"Bekle," diye seslendim. "Yatak odası konusunda şaka yapıyordun, değil mi?"

Omzunun üzerinden bakıp alayla güldü. "Yapmıyordum."

Uzaklaşmasını kızarak izledim ve kafede biraz daha oturdum, Paris'teki günümüzün "Eiffel Kulesi'nin tepesinde âşık olma" klişesine dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ediyordum. Bir şeyden kesinlikle emindim: Bizim için yeni bir uygunluk çizelgesi yapacaktım. "Öpüşme yoğunluğu" kategorisini ACİLEN kontrol etmem gerekiyordu.

En sonunda eve vardığımda masamın üzerinde Carter'dan gelen yeni bir mektup olduğunu fark ettim.

Bir müddet gözlerimi dikip baktım, parmağımı üzerinde gezdirdim, "ACİL: Lütfen Aç Beni Ari" yazan kelimelerde dolaştırdım ama kendimi açmaya ikna edemedim.

Şimdi olmazdı...

28. Şarkı: Kızı Nasıl Kaparsın (4:32)

Carter

Postane görevlisi, "Bay James," diye iç geçirdi. "Milyonuncu kez söylüyorum, mektupları takip edemeyiz, sadece paketleri edebiliyoruz. Fransa'ya yolladığınız son paketi takip etmemi ister miydiniz?"

"Saçmalık. Kahrolası bir mektubu takip edebilmenin bir yolu olmalı."

Gözlerini devirip kenara çekilmemi işaret etti. "Sıradaki lütfen!"

Öfkeyle eski makbuzu cebime koydum ve ofisten çıktım. Ari'ye son mektubumu yolladığımdan bu yana haftalar geçmişti ve okumaktan başka şansı olmasın diye parlak mavi bir zarfın üzerine "ACİL: Lütfen Aç Beni Ari" yazmıştım. Ancak bana o konuda tek bir kelime dahi yazıp yollamamıştı, ondan gelenler yalnızca klasik kutlama kartlarıydı. Sevgililer Günü bir buçuk ay sonraydı, o gün yollamak için de bir tane ayarlayıp ayarlamadığımı merak ettim.

Her zamanki gibi, eve gittiğimde posta kutusunu kontrol ettim, içinde ondan bir şey olmasını beklemiyordum. Bu defa beni şaşırttı; işte oradaydı. Üzerinde iki hafta öncesinin tarihi vardı ve kıvrımlı el yazısı zarfın her yanındaydı.

Evin içine götürüp hemen yırtarak açtım:

Sevgili Carter,

Sana gerçek, kişisel bir mektup yollamam bu kadar uzun sirdiğii için çok iizgünüm. şu anda işler yoğunlaştı; hem iyi hem kötü yönden.

Ev arkadaşımla artık çok daha iyiyiz, aslında gerçekten çok iyi arkadaş olduk ve hâlâ sınıftaki en yüksek notlar bende. Kesinlikle hayalimi yaşıyorum, bu okula geldiğim için oooo mutluyum. Sana gurme kahvaltı tariflerimden birini pişirmek için sabırsızlanıyorum. (GAYLE'İNKİNDEN DAHA İYİ! Öyle değilse bile bana aksini söyle. Haha)

Sınıfında hâlâ birinci olmana hiç şaşırmadım. Eve dñnñnce kutlamak için seni dışarı çıkarmak zorunda kalacağım.

Lafı ağılımişken, sana sürpriz yapacaktım ama muhtemelen bu mektup oraya benden önce gelecektir. İki haftalığına eve geliyorum!!

Yakında gñrñřñrñř.

Sevgililer,
Arizona

Ne sikim oluyor...

Mektubu salladım, arkasını çevirdim, birkaç defa okudum, bir parçasını atladım mı diye merak ediyordum. Ona yolladığım son mektuptaki herhangi bir şeyden bahsetmemişti. Okudu da eve dñnene kadar kasten mi konudan uzak duruyor diye merak ediyordum. Ya da geçirdiğim yaz hakkında nasıl hissettiğimi, onun hakkında ne hissettiğimi hâlâ okumamıştı.

Josh'ı aramak ve Arizona geldiğinde, burada olduğu iki haftanın hepsini büyük ihtimalle onunla geireceğimi haber vermek için telefonumu çıkardım fakat Ari'nin annesinden bir cevapsız arama vardı.

İç geçirerek onu aradım.

İlk çalışta, "Selam Carter!" diye cevapladı.

"Merhaba Bayan Turner."

"Bayan Turner mı?" Kahkaha attı. "Gerçekten mi? 'Kızının duygularını incittiğim için üzgünüm' mektubunu yazdığın zamandan beri bana öyle demiyordun. Kafan bundan daha iyi çalışıyor..."

Gülümsedim. "Tamam... İkinci anne."

"Çok daha iyi. Bana büyük, büyük bir iyilik yapabilir misin diye sormak için aramıştım."

"Ne olursa."

"Ari, bana gönderdiği uçuş bilgilerine göre üç saate eve dönmüş olacak."

Uçağının ne zaman indiğini bana söylemek aklına gelmedi mi?

"Orada mısın, Carter?" diye sordu.

"Buradayım."

"Pekâlâ, sadece bu hafta sonu seninle kalabilir mi diye soracaktım. Ben de şu anda bir arkadaşımnda kalıyorum çünkü su borularımızdan ikisi patladı ve halledilene kadar oraya adım atmayı reddettiğimi biliyorsun... Eğer senin için sorun olursa bana haber ver yeter. Belki yeni arkadaşı Nicole'de kalabilir mi diye..."

"Hiç sorun değil," dedim. Ari'nin bana hiçbir şey söylememiş olmasına hâlâ köpürüyordum. "Havaalanından da almam gerekiyor mu?"

"Hiç gerek yok! Bedava kiralık araç için puanlarımı kullanacak. Ev düzeninin değiştiğini mesajla haber veririm. Eminim seni yeniden göreceği için çok heyecanlı olacaktır."

"Eminim..."

"Tamam, gitmeliyim! Arkadaşımın mutfağını temizlemeyi bitirmeliyim. Dolaplarının altını temizlemeyi bilmediğine inanabiliyor musun? Bunca yıldır en yakın arkadaşım ve bunu hiç bilmiyordum. Bilmediğim başka neler var, merak ediyorum..."

"O hissi iyi biliyorum."

"Sonra konuşuruz, Carter."

"Sonra konuşuruz." Telefonu kapatıp kanepeye oturdum, başımı iki yana sallayarak her şeyi sindirmeye çalıştım.

Belirsiz mektubunu... Uçuş bilgilerini içeren bir e-posta göndermemiş olmasını...

Arkadaşım gibi davranmıyor oluşunu...

Siktir...

Kendimi tutamayarak ona bir mesaj attım.

Bana en azından uçuş bilgilerinin olduğu bir e-posta gönderemez miydin?

Birkaç saat sonra bir cevap aldım.

Üzgünüm. Aklımdan çıkmış. Annemin mesajını gördüm. Hafta sonu sende kalmakla ilgili olanı. Şu an evde misin? Şimdi indim. Çok yorgunum.

Evdeyim.

Tamam. Birazdan görüşürüz. Yoldayım.

Derin bir nefes alıp zihnimi temizlemeye karar verdim. Mutfğa girip birkaç bulaşığı kaldırdım. Uyumadan önce konuşmak isterse diye kanepeye birkaç yastık ve battaniye koydum, odamdaki yatağı yaptığımda kapım tanıdık bir şekilde hafifçe tıklatıldı.

Beni beş dakikalığına dinlemene ihtiyacımı var, Ari... Beş dakika.

Kapıya doğru yürürken sessizce aynı sözleri tekrarladım ve kapıyı açtım.

Gözlerim ona odaklandığı anda düşüncelerimin yönünü kaybettim.

Resmen göz kamaştırıcıydı. Basit bir kot pantolon ve beyaz bir tişört (benim küçülen, eski tişörtlerimden birini) giyiyordu, saçlarını omuz hizasında kestirmiş ve aralarına sarı parıltılar ekletmişti.

"Selam..." demeyi başardı, beni yavaşça baştan aşağı inceledi. Ela gözleri benimkilerle buluştuğunda zorla gülümsedi.

"Selam..."

Birkaç saniye boyunca birbirimize bakarak durduk, ikimiz de sessizliği bozmaya yeltenmiyorduk. Elindeki çantayı almak için uzandım ama geriye çekildi.

"Bu benim en iyi arkadaşım Carter, Sean." Başını aniden arkasında beliren herife doğru eğdi, benim hiç dikkatimi bile çekmeyen herife doğru. "Carter, bu Sean. Erkek arkadaşım."

"Neyin?"

"Erkek arkadaşım."

"Tanıştığımıza sevindim." Sean bana elini uzattı ve kendimi sıkmaya zorladım. "İçeri girmemize izin verir misin? Gerçekten uzanmam gerekiyor. Korkunç bir uçuş geçirdik, ta oradan buraya kadar ekonomide uçmak..."

Kapımı daha genişçe açıp onları içeri aldım, gözlerimi Sean'ın yanağına öpücük konduran Ari'nin üzerinde tutuyordum. Tam  n mde. Siktiğimin şeyini tam benim önümde yapmıştı.

"Banyo koridorun sonunda, solda," diyerek ona gülümsedi. "Ah, sanırım bu yastıklar ve battaniler bizim için. Maviyi mi istersin yeşili mi?"

"Yeşil." Herif onu yanağından öpüp uzaklaştı. "Hemen döneceğim."

Ne-sikim-oluyor? "Ari..." Ona doğru yürüdüğümde beni görmezden geldi, battanileri açıp yastıkları yerleştirdi. "Ari, seninle konuştuğumu duyduğunu biliyorum."

"Seni duyuyorum."

"Bu Sean olayı bir şaka falan mı? Bunca zaman sonra bana eşek şakasını mı yapıyorsun?"

"Neden biri şaka için Fransa'dan Amerika'ya kadar usun? Gerçekten sevgilim."

"Bu ne zaman oldu?"

"Bir ay kadar önce." Kafası karışmış göründü. "Mektubumu almadın mı?"

"Bunu mu?" Bugün aldığım mektubu havaya kaldırdım.

"Hayır," dedi. "Başka bir tane vardı."

"Buna inanırdım ama bana bir bok yollamakta pek iyi değilsin. Benimkini aldın mı?"

"Beni görmeyi ve bir gün yine takılmayı umduğunu söylediğini mi? Yoksa 'Bir şey söyle, ne olursa Ari? Lütfen?' yazdığını mı?"

"Hayır... o değil. Gerçi yazdığım sikik şeyleri gerçekten okuduğunu bilmenin iyi olduğunu söylemem gerekiyor."

"Bana o şekilde küfretmesen olur mu?" Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Daha eve döneli beş dakika oldu ve bana bağırıyor musun?"

"Sana bağırmiyorum. Nasıl olup da aylarca başka bir ülkede olduğun hâlde, ortada hiçbir sebep yokken benimle konuşmayı kesebildiğini ve en sonunda geri döneceğin zaman bana söylemediğini, hatta seni yeniden ilk defa gördüğümde başka biriyle çıktığını anlamaya çalışıyorum."

"Başka biri dediğinde, sanki ikimiz daha önce çıkmışız, bir çeşit samimi ilişkimiz varmış gibi anlaşıyor." Gözlerini kısarak baktı. "Ayrıca seninle konuşmamak için gerçekten iyi bir sebebim vardı."

"Paylaşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz." Mümkün olduğunca sakın kalmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Biz çıkmıyorduk, Carter. Biz sadece arkadaştık, unuttun mu?"

Tansiyonumun yükseldiğini hissettim ama hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine ona baştan aşağı baktım, şu anda kim olduğunu çözmeye çalışıyordum.

Bu benim tanıdığım Arizona değildi.

"Burası gerçekten güzel bir yer, Carter." Sean odaya girdi. "Burası senin mi?"

"Evet." Gözlerimi Ari'den ayırmadım.

Ari'nin gözleri benimkilerle buluştu. "Bizim için kanepeyi hazırlaman çok güzel."

“Hazırlamadım. Yatağında uyuyabilirsin.”

“Gerçekten mi?” Sean gülümsedi, teklifimin sadece Ari için geçerli olduğunu anlamamıştı. “Çok iyisin, adamım. Bu akşam eşyalarımızı oraya taşıyım. Sağdaki senin odan mı?”

“Öyle.” Bu boka inanamıyordum. Kontrol etmek için odaya girdiği anda Ari’ye dik dik baktım. “Seninle *hemen* konuşmam lazım.”

“Hiç sanmıyorum.” Omzunu silkti. “Ancak bugün akşam yemeği yerken konuşmaktan mutluluk duyarım. Sean’ı Gayle’e götürmek istiyorum. Josh’a mesaj attım bile, altıda orada bizimle buluşmayı kabul etti. İlgini çeker mi?”

“Seninle *yalnız* konuşmam lazım.”

“Eğer buradayken zamanım olursa...” Kanepeye oturup bir yastığı kabarttı. “Düşüneceğim. Işığı kapatabilir misin lütfen?”

“Ari...”

Ayağa kalkıp ışığı kendi kapadı, kanepeye geri döndü.

“Seni yeniden görmek güzel, Carter. Gerçekten iyi görünüyorsun. Mutlu görünüyorsun.”

“Mutlu değilim.”

“Pekâlâ, *ben* öyleyim.” Bana “git başımdan” diyen bir bakış attı ve ışığı açıp onu kaldırmamak, söylemek zorunda olduğum şeyleri dinlemesini sağlamamak için içimdeki her şeyi kullandım.

Aklımı kaybetmemek için misafir odasına gittim ve kapıyı çarparak kapadım.

29. Şarkı: Keşke Yapmış Olsaydın (3:44)

Arizona

Nefes alamıyordum.

Eğer Sean kısa süre içinde eğilip bana suni teneffüs yapmazsa bu garip yemeğin orta yerinde bayılacağımdan emindim. Dördümüz –Josh, Sean, Carter ve ben– arkadaki masada oturuyorduk ve Carter haricinde hepimiz iyi anlaşıyorduk. Menüyü ince-liyorduk, denemesi gereken en iyi şeyleri Sean’a gösteriyorduk ve Carter bana dik dik bakıyordu. Tek kelime etmiyordu.

Bugün onu ilk gördüğümde kalbimin göğsümden heyecanla fırladığını inkâr edemezdim, neredeyse “Onu hâlâ seviyorsun!” diye haykırıyordu fakat yüzümü kaskatı ve mümkün olduğunca duygusuz tutmuştum.

Elinin dokunuşu vücudumu tanıdık bir heyecan durumuna sürüklemiş olsa da canım yanıyordu. Ayrıca kalbim lanet olası sersemin tekiydi.

Sean listemdeki her şeye kusursuzca uyuyordu: Akıllı, ince zekâlı, tarz sahibi ve acayip iyi öpüşen biriydi. Doğru, hâlâ seks yapmamıştık ve bunun düşüncesi aklımdan geçmişti ancak kal-bimin Carter’a dair bütün umutları kaybetmesini bekledikten sonra böyle bir şeye yüzde yüz girişirdim.

Aklını başına topla, Kalp... Karşında oturan adam seni kırdı. Bunu hatırla.

“Ee...” Sean kafası karışmış göründü. “Bu mekân sadece kahvaltı ve tatlı mı servis ediyor?”

“Evet,” dedi Josh. “Harikadır. Neyi denersen dene, yanlış yapman mümkün değil.”

“Ben pek kahvaltı adamı değilim.” Menü’nün sayfalarını karıştırdı. “Tatlı’nın da büyük hayranı sayılmam.”

Carter soluğunun ardından, “O zaman ne bok yemeye şefsin?” diye homurdandı.

Sean bunu duymadı ama Josh ona imalı bir bakış attı.

“Bunu denemelisin,” diyerek elini tuttum. “Güven bana, hayatın bir daha asla aynı olmayacak.”

“Şimdi sen böyle söyleyince...” Eğilip beni öptü. “Bu haftanın özel waffle tabağını alacağım.”

Garson tam o sırada geldi, farkında olmadan bize biraz nefes alınacak alan vermişti. “Pekâlâ, en sevdiğim insanlar... Josh, ne istiyorsun?”

“Ben fıstık ezmesi kıtırları olan karamelli waffle’ı deneyeceğim. Ayrıca yanında çilek şurubu istiyorum, tabii önerimi ciddiye alıp ot aromalı bir şeyler yapmadıysanız?”

Garson not defteriyle onun kafasına vurup güldü. Sonra kalemiyle Sean’ı işaret etti. “Sen?”

“Ben günün waffle tabağını alacağım.”

“Yanında hangi şurubu istersin?”

“Klasik akçaağaç şurubu harika olur.”

“Tamam o zaman.” Not defterini katlayıp önlüğüne sıkıştırdı. “Biraz daha portakal suyu ve peçete getireceğim. Siparişleriniz yakında hazır olur.”

“Bekleyin bir dakika.” Sean boğazını temizledi. “Sadece iki sipariş aldınız. Arizona ve Carter’inkini almadınız.”

Kadın ona boş bir bakış attıktan sonra alnını kırıştırdı. “Bu iyiydi. Espri anlayışını beğendim,” deyip uzaklaştı.

“Peki...” Sean kafası karışmış bir hâlde bana baktı. “Siparişlerin yarısını almak benim anlamadığım yerel bir espri falan mı?”

"Hayır, şey..." Gülümsedim. "Eskiden buraya çok sık gelirdim..."

"Gelirdik," diyerek araya girdi Carter. "Hep aynı şeyi sipariş verdiğimiz için bizim siparişlerimizi sormasına gerek yok."

Carter'ın sesindeki kabalığı fark etmeyen Sean bana gülümsedi.

"Ee, Sean," diyen Josh geceyi kurtarmaya çalıştı. "Bana kendinden bahsetsene. Nerelisin?"

Onun sesini kafamda kısıp suyum yudumladım, bakışlarım Carter'ınkilerle buluştu.

İtiraf etmek istemesem de, ben gitmeden öncekinden daha seksi görünüyordu. Kapkara saçları daha kısaydı, dudakları şu anda öfkeli bir çizgi şeklinde birbirine bastırılmış olsa da, onların benimkilerle temas etmesi fikri, göğsümde kelebeklerin uçuşmasına sebep oluyordu.

Kolunun alt kısmında yeni bir dövme olduğunu fark ettim, servi ağacı dallarından birinin altındaydı ama ne olduğunu sormaya cüret etmedim. Şu anda ona hiçbir şey sormayacaktım.

Garsonumuz tekrar masamıza geldi, siparişlerimizi verdi ve sanki Carter'da bir sorun olduğunu anlayabiliyormuş gibi ondan tarafa gülümsemeye zahmet etmedi. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haberim olsun. Buralardayım."

"Bana bir dakika izin verebilir misiniz?" Sean elinde telefonla ayağa kalktı. "Annem arıyor. Ona indiğimizi söylemeyi unuttum, bunu açmam lazım." Dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurup dışarı çıktı.

"Ee, Josh..." derken waffle'ımı kestim. "Nasıl gidi?"

"Bizi birkaç saniyeliğine yalnız bırakabilir misin, Josh?" Carter bana dik dik bakarak bıçağını bıraktı.

"Memnuniyetle." Josh ânında ayağa fırlayıp yanımızdan ayrıldı.

"Carter," dedim ondan önce davranarak. "Bak..."

"Gerçekten seni sevmediğimi mi düşünüyorsun, Ari?"

"Ne?"

"Beni duydun." Sesini yükseltti. "Gerçekten de sana karşı siktığının sevgisini hissetmediğimi mi düşünüyorsun?"

"Ben gitmeden önce bana söylediğin şey oydu, değil mi? Neden inanmayacakmışım ki?"

"Çünkü derinlerde bundan daha akıllı olduğunu biliyorum," diye tıslar gibi konuştu. "Ayrıca bunca yolu beni başından savıp tanıımıyormuşsun gibi davranmak için uçmadığını da biliyorum."

"Burayı ziyaret etmek ve Sean'ı seninle tanıştırmak için geldim."

"Sikmişim onu," diye hırladı. "Ondan hoşlandığını yedim desem bile –ki hoşlanmıyorsun bu arada– onu benimle bu kadar çabuk tanıştırmaya cesaret etmezdin. Bu senin tarzın değil."

"İnsanlar değişir."

"Biz değişmeyiz," dedi. "Seni hâlâ avucumun içi gibi biliyorum. Gittiğinden beri seninle ilgili değişen tek şey lanet olası saçın."

"Sana bakarsak, kullandığın dil kesinlikle değişmiş," derken kollarımı kavuşturdum. "Bana daha önce hiç böyle küfretmedin."

"Beni daha önce hiç böyle hazırlıksız yakalamadın." Derin bir nefes alıp iç geçirdi. "Bak, fırsatını bulduğun anda konuşmamız gerekiyor, bir ya da iki saatliğine sınıf arkadaşından uzaklaş."

"Erkek arkadaşım."

"Evet, her neyse." Ayağa kalkıp cüzdanını çıkardı. "Zaman yarat ve bulduğun anda bana mesaj at. Tercihen bu hafta sonu."

"Sen kendi evinde uyumayacak mısın? Sana zamanı yüz yüze söyleyemez miyim?"

"Hayır," dedi düz bir sesle. "Sokağın sonundaki Beach Front Hotel'de bir oda tuttum."

"Ne?" Yutkundum. "Niye?"

"Bunun birinci sebebi, başka bir erkeğin seninle uyuduğu düşüncesine katlanamamam. İkincisi, evimde olman ve sana dokunamıyor olmam... Bununla başa çıkamamam." Masaya bir yüzlük bıraktı. "Konuşmaya hazır olduğunda beni ara. Yalnız."

Lokantadan ayrıldı ve Sean dakikalar sonra döndü.
Josh da dönmedi.
Sean, "Arkadaşlarına ne oldu?" diye sordu.
"Bir işleri çıktığı için gitmek zorunda kaldılar."
Omzunu silkip siparişini yemeye başladı, gülümsemek ve
Carter'la yaptığımız konuşma hiç yaşanmamış gibi davranmak
için elimden geleni yaptım.

30. Şarkı: Sav Başından Gitsin (3:18)

Carter

Arizona gerçekten sabrımı sınıyordu.

Bütün hafta sonu o beni aramadan geçip gitti ve bana attığı tek mesaj şu oldu:

**Sean'la evinde kalmamıza izin verdiğin için
teşekkürler. Annem salı akşamı evinde benim için "Eve
Hoş Geldin" yemeği veriyor. Senin de orada olmanı
ister.**

Cevap yazmadım. Kendimi gözlerimi açık tutamayınca kadar yasal belgelere boğdum. Annesinin evinin kapısında belirip Arizona'ya beni dinlemesini emretmemi önleyen tek şey buydu.

"Sonu gelmeyen deniz ürünleri, tavuk ve waffle'lar biricik Ari'niz tarafından yapıldı. Orada olun yoksa karışmam!" Josh oturma odasına bunları söyleyerek girdi. "Hey, gidecek miyiz gitmeyecek miyiz?"

"Nereye gideceğiz?"

"Ari'nin annesinin evine." Kollarını önünde kavuşturdu. "Bahsettiğim şeyi biliyorsun. Az önce toplu mesaj yolladı, gerçi eminim sana daha önceden söylemiştir."

Tam o saniyede telefonum titredi, Josh'ın yüksek sesle okuduğu mesajın aynısıydı.

"Ee, gidecek miyiz gitmeyecek miyiz?" diye sordu.

"Sözde sevgilisi orada olacaksa gitmeyeceğiz."

"Neden bu kadar kıskanç davranıyorsun?" diye araya girdi.

"Çünkü kıskanıyorum."

"Tanrım, kendini topla, adamım. Altı aydan fazla zamandır doğru düzgün konuşmadınız. Gerçekten de oradayken hiçbir erkeğin onunla ilgilenmeyeceğini mi düşündün? Yalnız olacağını ve geri döndüğünde sen gerçeği ona söylemeye karar verene kadar ağlayacağını mı sandın? Yani, onun ne kadar seksi olduğunu daha yeni fark ettiğini biliyorum ama..."

"Bana yardım etmeye mi çalışıyorsun yoksa beni daha çok hiddetlendirmeye mi?" Dişlerimi sıktım. "Kayıtlara geçsin, eğer ikincisiyse kesinlikle işe yarıyor."

"Konuş işte onunla."

"Denedim."

"Hayır, denemedin. Şu anda da denemiyorsun. Hırlayıp duruyorsun, herkesi kızdırıyorsun, geri kazanmaya çalıştığın kadın da dahil. Fakat dürüst olmam gerekirse, ikiniz de öyle aptalsınız ki. Belki de ikiniz de başından beri haklıdınız. Belki 'sadece arkadaş' kalmalıydınız."

"Tanıdığım tüm insanlar içinde bunu senden duymamış olmaya çalışıyorum şu an."

"Sen her şeyi duymamış olmaya çalışıyorsun. Sorun da bu." Duvara yaslandı. "Bütün gece aptalca yorumlar yapmanın dışında, seni dinlemesini sağlamak için ne yapmayı planlıyorsun?"

"Artık emin değilim."

"Saçmalık."

"Hayır, gerçekten emin değilim. Geçen yaz onu sadece seks için kullandığımı, onu hiç sevmediğimi düşünerek gerçekten kendini kandırıyor."

"Ona, 'O şekilde sevmiyorum,' dedin. Bu, söyleyebileceğin en kötü şeydi kesinlikle. Ne düşünmesini bekliyordun?"

“Onun için en iyisini yaptığımı... Daha önce de bir erkek için hayallerini bir kenara bırakmıştı... Bunu yapmasını istemedim.”

“Dürüst ol, eğer ona gerçeği söylemiş olsaydın gerçekten de Fransa’ya gitmeyip evde kalacağını mı düşünüyorsun? Bütün geleceğini sadece senin için değiştirir miydi?”

“Evet.” Başımı kaldırıp ona baktım, bunu daha fazla sorgulaması için ona meydan okuyordum. “Onu senden on kat daha iyi tanıdığımdan oldukça eminim.”

Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. “Tamam, eğer mesele buysa şimdi ne yapacaksın?”

“Beni dinlemesini sağlamak için ne kadar gerekirse o kadar deneyeceğim.” Ayağa kalktım. “Hadi gidelim.”

Birkaç Ay Önce

Ari, Fransa’ya gitmeden önce odasında günlüğünü bulmuştum. “Bulmuştum” derken, masasının üzerinde açık bırakmıştı, pasaportu ve uçak biletlerinin altındaydı.

Okumayacaktım; altıncı sınıftayken günlüğüne, “Onu öpmeyi çok istiyorum, dudakları benimkilere değdiğinde yıldızları görmek istiyorum,” dediği çocuğa âşık olduğunu söyleyerek ona sataştığımdan beri günlüğünü okumamıştım. Fakat adımın etrafında kalpler görmüştüm (birden fazla kez), o yüzden o aşağıda yemek yaparken kapıyı kapamış ve okumuştum:

Sevgili Janet,

Sana “günlük” yerine “Janet” demem garip mi? Sanırım yirmi üç yaşında olmak ve günlük tutmak başlı başına garip.

Neyse, bunun bana olacağını hiç düşünmüyordum ama âşığım.

Düşünebileceğin en son insana umutsuzca, aptalca ve delice âşığım: Carter.

Artık ne istediğimden emin değilim. Aşkın bazı şeylere bakış açısı getirdiği doğru. Biz seks yapmadan önce (Evet... seks yaptık ve harikaydı. Aslında İ-NA-NİL-MAZ-Dİ.) gitme konusunda tereddütlüydüm ama şimdi?

Dürüst olmam gerekirse, eğer kalmamı isteseydi kalırdım. Sadece birkaç saatlik uzaklıkta olan iki okula daha kabul edildim ve gerekirse hâlâ yapabilirim. Ben sadece... Kalbim daha önce hiç böyle hissetmemişti ve ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Sonra konuşuruz,
Ari

NOT – Carter her gün buraya gelmeye başladığından beri...
odam resmen pınl pınl. GÖRMEN gerek! Hahah

Ari'yi avcumun içi gibi bildiğim için, eğer bana beni sevdiğini söyleyecek olursa bunu tam da uçağı kalkmadan önce havaalanında yapacağını tam o anda ve orada anladım. (Öyle dramatik biriydi.)

Muhtemelen aynı şekilde karşılık vermemi bekleyecekti, sonra ağlayacak ve iyi bir şef olmayı Amerika'da da öğrenebileceğini, okyanus ötesine gitmesi gerekmediğini söyleyecekti.

Kalırdı.

Çünkü bunu daha önce hoşlandığı başka bir adam için yapmıştı: Pittsburgh Üniversitesi'ne gitmişti. Gerçekten gitmek istemediğini biliyordum ama âşık olduğunu düşünüyordu, o yüzden hayalleri yerine kalbini takip etmişti.

Onu, onun için en iyisini isteyecek kadar çok seviyordum ve bunu bir daha yapmasını istemiyordum. O yüzden gittiği gün mümkün olduğunca dayanıklı olmaya yemin ettim. Kesinlikle onu son bir kez öpecektim ama uçağı kalkmadan önce bana âşık olduğunu söylediğinde, karşılığında aynısını söylemek için kendime izin vermeyecektim.

31. Şarkı: Üzgün Değilsin (3:22)

Arizona

Annemin mutfağında ben tavuğu barbekü sosuyla marine ederken annem de salata yapıyordu.

Bana gülümseyerek, "Sean'dan hoşlandım," dedi.

"Ben de öyle." Pencereden dışarı baktım, Nicole'e arka bahçedeki sandalyeleri dizmede yardım ediyordu. "Gerçekten mükemmel."

"Nasıl yani?"

Listemi çıkarıp "öpüşme yoğunluğu" ve "samimi sohbetler" kategorilerinde nasıl da on üzerinden on aldığını göstermek istiyordum ama kendimi tuttum.

"Fransa'dayken bana çok tatlı şeyler yapıyor, her sabah beni arayıp uyandırıyor, hafta sonları benimle birlikte koşuyor, ne zaman konuşmak istesem beni dinliyor... Ayrıca çok iyi öpüşüyor."

Kahkaha attı. "İyi mi öpüşüyor?"

"Öpüştüğüm en iyi adam." Carter haricinde...

Carter'ın beni EPİK partide öpüşünün, dudaklarımı kendi dudaklarıyla kontrol ettişinin görüntüsü aklımda canlandı ve kendimi bunu uzaklaştırmaya zorladım.

"Bu akşam yemekte, herkes buradayken bana bir şey sormak istediğini söyledi," dedim. "Sence evlenme teklifi mi edecek?"

"Bu kadar erken mi?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Umarım etmez."

"Etmeyecek," diyerek güldüm. "Ondan çok hoşlanıyorum gerçi. Bizi uzun süreli bir ilişkide görebiliyor musun?"

"Emin değilim, gerçi senin hep en sonunda Carter'la olacağını düşünürdüm." Gülümseyerek salatayı hazırladı.

"Ne? Bunu ne zaman düşündün?"

"Her zaman böyle düşünüyordum. Hâlâ da düşünüyorum."

Ne sikim... "Dışarıda duran Sean'ı görmüyor musun? Hani kendisi şu anki sevgilim."

"Görüyorum," dedi. "Bence sana gerçekten değer veriyor ama ikinizin birbirinize âşık olmadığınızı biliyorum. Aslına barksan, Carter'ın seni, senin düşündüğünden daha çok sevdiğini biliyorum."

"Sevgilim var diye bozulduğu için mi? Bana karşı kaba ve acımasız olduğu için mi?"

"Sen gittiğinde her hafta buraya gelip seni sorduğu, konuşup konuşmadığımızı öğrenmek istediği, o buradayken aramanı umduğu için."

"Tabii."

"Bu doğru." Peynir rendesini suratıma doğru tuttu ve rendeyi gözlerime dolan yaşların arkasından gördüm. "Sana ne yapacağını söylemeye çalışmıyorum. Sana sadece ne düşündüğümü söylüyorum ve ben, sen kabul et ya da etme, Carter'la birbirinize âit olduğunuzu düşünüyorum."

"Benim için hiçbir şey hissetmediğini söyledi, biz..."

"Ne zaman ne yaptı?"

İç geçirdim. Annemle cinsel hayatım hakkında konuşmak istemiyordum ama benim için kadın arkadaşına en yakın kişi oydu, o yüzden içimden attım. "Ben gitmeden önce seviştik. Aslında birkaç defa seviştik." Duraksadım, bir şok ifadesi bekledim, en azından nefesini tutmasını ama hiçbir tepki alamadım. "Ben, şey... ona aramızda bir şeylerin değiştiğini hissedip hissetmediğini sordum çünkü ben kesinlikle hissettim. Ona, bana karşı

arkadaşlıktan öte hisleri olup olmadığını, aramızda seksten daha fazla okuduğumu hissedip hissetmediğini sordum ve bana hayır dedi."

"Bunu ona yüz yüze mi sordun?"

"Hayır. Mesajla. Aynı şey."

"Aşlında değil." Dilini şaklattı. "Belki bunu söylemesinin bir sebebi vardır."

"Evet, bana gerçeği söylemek ve asla seks yapmamamız gerektiğini doğrulamak için. En azından tüm bunlara şaşırmış gibi görünmeyi deneyebilir misin? Onunla seviştim. Carter'la seviştim!"

Kahkaha attı. "Hiç şaşırmadım, Arizona. Sadece bunun bu kadar geç yaşanmasına şoktayım."

"Sen annem olduğuna emin misin?"

"Onunla yüz yüze konuşana kadar büyük kararlar vermem gerektiğini düşünüyorum. O hâlâ senin en iyi arkadaşın." Yanığına küçük bir öpücük kondurup bana sarıldıktan sonra dışarı çıktı.

Yüzümü kolumla silip birkaç parça daha tavuk doğradım, Fransa'dan aldığım bıçak setini yanımda getirmediğim için kendime küfrettim.

Off... Bıçak eleştirmenine dönüşüyordum. Aşçılık okulunun bir numaralı semptomuydu.

"Arizona?" Sean kollarını arkamdan belime doladı.

"Efendim?" diyerek gülümsedim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Enseme öpüp beni yavaşça serbest bıraktı.

"Ne istersen."

"Sana akşam yemeğinde herkesin önünde bir şey soracağımı söyledim ama ondan önce..." Tereddüt etti. "Yarın benimle buradan ayrılmak ister miydin?"

"Ne?" Bu bir anda ortaya çıkmıştı. "Neden?"

"Amerika'dan ayrılmaktan bahsetmiyorum," dedi. "Sadece kumsalın bu tarafından. Sadece beş saatlik mesafede yaşadığımı biliyorsun, bir ya da iki günlüğüne benim yaşadığım yeri gör-

meye gidebilir miyiz diye düşünüyordum. Fransa'ya dönmeden önce buraya geri dönebiliriz."

Tereddüt ettim, annemin söylediği şeyleri düşünüyordum. Carter'ın beni öyle korkunç bir şekilde incitmesinin arkasında bir neden olup olmadığını öğrenmek istiyordum ama buna de-gecek tek bir şey bile düşünemiyordum. "Elbette."

Dudaklarımı öptü. "Şimdi dışarıda bize katılmak ister mi-sin?"

"Hem de çok..." Öpücüğüne karşılık verdim, artık Carter'ın söylemek zorunda olduğu şey her neyse onun için gelmemesini umuyordum...

Partinin çoğunda Carter'a bakmaktan kaçınmak için elimden ge-leni yaptım ve onun da benden kaçtığını söyleyebilirdim. Gel-diğinde doğru düzgün selam bile vermemişti, doğruca anneme gidip sarılmış ve uzun piknik masasına oturmuştu.

Öte yandan Josh şaşırtıcı bir şekilde yetişkin gibi davranıyor, Sean ve benimle konuşuyordu.

Josh öne doğru eğilip Sean'a bakarak, "Yani daha önce bir ta-rifte marijuana kullandın mı?" diye sordu.

"Kullandım," diyerek gülümsedi.

"Buralardayken o küçük yemeği bize yapma şansın nedir?"

Nicole kâğıt tabağıyla Josh'ın ensesine vurdu.

"Önümüzdeki hafta sınavların yok mu senin? İçinde uyuş-turucu olan bir şey yemeyi aklından bile geçirmemelisin. Öğret-menlerin tüttürdüğünü biliyor mu?"

"Bilgin olsun diye söylüyorum, artık tüttürmüyorum." Göz-lerini devirdi. "Sadece THC içeren ürünleri satın alıyor ve yala-yıp yutuyorum. Arada fark var."

Hepimiz gülerek başlarımızı iki yana salladık. (Şey, Carter haricinde.)

"Bir saniye için herkesin dikkatini rica edebilir miyim?" Sean ayağa kalkarken bir kaşıkla bardağının kenarına vurdu.

Nicole bana gülümsedi, Carter birasından bir yudum alıp başkışlarını kaçırdı.

"Öncelikle," dedi Sean. "Hepinize beni bu kadar sıcak karşıladığınız için teşekkür ederim. Ari bana hepinizi o kadar çok anlattı ki..."

Carter, "Belli ki yeterince anlatmamış..." diye homurdandı ve Sean bana bir bakış attı.

Ona gülümseyerek omzumu silktim, dudaklarımı oynatarak, "Onu görmezden gel," dedim.

Devam etmeden önce dudaklarımı öptü. "Bütün ailemi korunç bir kazada kaybettim... Arkadaşlarımı da..." Yüzünü buruşturdu. "Yani bana hayatın o kadar da kötü olmadığını hatırlatan insanların etrafında olmak çok anlamlı."

Nicole elini kalbinin üzerine koydu.

"Her neyse... Düzgün bir ruh hâline bürünmem, yeniden yaşıyormuş gibi hissetmem yıllarımı aldı," diyerek dönüp bana baktı. "Kendime, eğer bana yine bir şeyler, görmezden geleme-yeceğim bir şeyler hissettiren birini bulursam ânu yaşayacağımı söyledim çünkü hayatın bir şey söylemeyi beklemek için fazla kısa olduğunu bizzat öğrendim..."

Carter, Sean'a gözlerini kısarak baktı, sandalyesinde arkasına yaslandı.

Josh içkisinden büyük bir yudum aldı.

"Birbirimizi uzun süredir tanımıyoruz, Arizona ama..." Elimi tuttu. "Seninle, bizimle ilgili bir şey var, bana kendimi yeniden hayatta hissettiren bir şey. Evlenme teklifinde bulunmuyorum, endişelenme..." Güldü. "Fakat eğer benim olmayı kabul edersen, birlikte olduğumuz sürece sana bağlı ve sadık olacağıma söz veriyorum." Küçük, üzerinde zümrüt rengi mücevher detayı olan, gümüş ve altın renkli bir yüzük çıkardı. "Bu bir söz yüzüğü... Kabul ediyor musun?"

Gülümseyerek başımla onayladım ve yüzüğü parmağıma taktı, herkes alkışlarken dudaklarımı öptü. Josh ve Carter dışında herkes.

Josh başını iki yana sallayarak mırıldanıyordu. "İşte tam da bu yüzden ota ihtiyacım var... Benim bile tansiyonum yükseliyor." Ayağa kalkıp zorla gülümsedi. "Tebrikler, hemen geri döneceğim. Arabamdan almam gereken bir şey var."

Sean beni tekrar öptükten sonra yanıma oturdu. "Kabul ettiğine memnun oldum."

"Ben de kabul ettiğime memnunum." Ona gülümseyerek tabağını aldım. "İçeriden biraz daha tatlı alacağım. İstedığın bir şey var mı?"

"Bir tane daha mini waffle."

"Demek artık kahvaltılık seviyorsun?"

"Sadece sen yaptığın için," derken hâlâ gülümsüyordu.

Kalkıp eve girdim, yüzüğe bakıyordum. Güzeldi, o ve Carter'ı düşününce Sean'ın çok daha güvenilir bir seçenek olduğunu biliyordum; beni incitmezdi.

Kâğıt tabağı çöpe atarken tanıdık ellerin beni belimden kavradığını ve çevirdiğini hissettim. Carter.

"Evet?" diye sordum. "Artık somurtman bitti mi? Bana ve Sean'a hırlayıp durmaların geçti mi?"

"Seni seviyorum." Beni hareketsiz tutarak doğruca gözlerimin içine baktı. "Seni çok seviyorum, Arizona ve hep sevdim..."

Kalbim ânında hızla atmaya başladı ama dikkate almadım. "Bunun için biraz geç artık, değil mi? Sevgilim az önce bir konuşma yaptı."

"Yani? Sen onu sevmiyorsun." Beni daha sıkıca tuttu. "Sadece saçma listendeki birkaç kategoriye uyuyor diye ondan hoşlandığını sanıyorsun."

"O zaman neden az önce onun söz yüzüğünü kabul ettim?"

"Çünkü ben ayağa fırlayıp seni durdurmadım." Gözlerini kısararak baktı. "Sen de bunu biliyorsun."

"Şu anda ne söylemen gerekiyorsa söyleyebilirsin. Gitmeme izin verdiğin anda ona geri döneceğim. Birlikte olduğumuzda gerçekten bir şey hisseden adama; seks yaptığımızda gerçekten bir şeyler..."

"Eğer seks yaparsanız," diyerek beni böldü.

"Sen az önce gerçekten de bunu söyledin mi?"

"Söyledim ve ciddiye aldım."

"Bırak beni. Hemen."

"Hayır." Altdudağımlı ısıarak cümleyi bitirmeme engel oldu.

"Seni dördüncü sınıftan beri seviyorum. Siktiğimin dördüncü sınıfından beri."

"Sonunda tarihi doğru hatırlamana sevindim."

"Kes şunu, Ari..." Beni öptü. "Sadece bilmiyordum. Hayatımın her saniyesinde hep oradaydın ve ben de seninkindeydim. Seni seviyorum, sana âşığım ve seni kendinden bile daha iyi tanıyorum."

"Hayır, tanıdığını *sanıyorsun*."

Yanıldığını söylememi dikkate almadı. "Eğer sana âşık olduğumu havaalanında söyleseydim Fransa'ya gitmezdin. Burada kalırdın ve ben senin için bunu istemedim."

Ne? Kalbim durdu ve tereddüde düştüm. "Peki uçak kalktıktan sonra neden söylemedin? Bana yine de gerçeği söyleyebilirsin."

"Los Angeles'ta aktarman vardı... Geri dönerdin."

"Hayır, dönmezdim."

"Evet. Kesinlikle dönerdin, Ari."

"Peki ya..."

"Gittiğin ilk hafta mı?" Başını iki yana salladı. "Oraya ilk gittiğinde korkunç bir programın olduğu zaman mı? Sebep ne olursa olsun geri gelirdin, özellikle de sana seni sevdiğimi söyleseydim. Orada kalıp elinden gelenin en iyisini yapmayı denemezdin bile. Hayallerini mümkün olan en iyi yerde kovalamazdın, her şeyi yoluna koyardın ama uzun vadede pişman olurdun."

Hiçbir şey söylemedim.

"Sana daha önce söylemediğim için pişmanım ama bunu düzeltmeyi deneyerek sana mektuplar yolladım. Beni görmezden geldiğin için denedim..."

"Lütfen git..." Gözyaşlarımın aktığını hissettim.

"Ari... Lütfen bitirmeme izin ver. Sana söylemem gereken daha bir sürü şey var."

"Hayır. Yeterince duydum, beni kendinden öne koyduğun için onur duydum fakat... Eğer beni gerçekten seviyorsan ve saygı duyuyorsan gidersin. Hemen şimdi."

Sanki biri az önce içindeki hayatı çekip almış gibi görünüyordu. Ancak kıpırdamadı.

O yüzden ben gittim.

32. Şarkı: Sen Bana Aitsin (3:37)

Arizona

Kendimi odama kapadım ve yatağımdan bir yastık kaptım. Yüzümü ona gömüp yapabildiğim kadar yüksek sesle haykırdım.

Bir kez daha yaptım, gözyaşlarımı silme zahmetine girmedim. Carter'ın, "Ben de seni seviyorum," dememe gerekçesine inanamıyordum. Bu hiç mantıklı değildi. Yani, elbette beni sevdiğini söylemesini isterdim fakat kendi hayallerimin peşine düşmektense burada kalıp ona tutunacağımı düşünmesi? O kadar aşk sarhoşuymuşum gibi göstermesi?

Hayır... Ne söylemiş olursa olsun, giderdim... Ben...

Eski hatıralar canlanmaya başladığında hemen düşünmeyi kestim, Carter ve Sean'dan önceki son ciddi ilişkiyi düşündüm.

Adı Liam'dı ve ruh ikizim olması gerekiyordu. Liseden beri sevgiliydik ve birlikte öyle tatlıydık ki Carter'ın midesini bulandırıyorlardık. Gerçek anlamda. (Geleneksel bir fuar sırasında bize yancı olduğunda, birbirimize "tatlım" dediğimizi ve geleceğimiz hakkında konuştuğumuzu duyduktan sonra migreni tutmuştu.) Neyse, ben sonrasını planlamaya hep inanırdım ve tamamen ikna olmasam da, eve yakın olmak yerine onunla birlikte Pittsburgh Üniversitesi'ne kaydolmaya karar vermiştim.

Üç hafta sonra beni eski kız arkadaşıyla aldattığını öğrenmiş-

tim ve gitmeyi hiç istemediğim bir okula tıklıp kalmıştım. Hem de iyileşmesi iki yıldan fazla süren bir kalp ağrısıyla.

Hâlâ şok içindeyken dizüstü bilgisayar çantamı aldım ve Carter'ın yolladığı mektupları çıkardım. (Aslında ziyaretimin son gününde onları açılmamış hâlde ona geri vermeyi planlıyordum.) Parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim ve en son geleni seçtim, parmaklarımı zarfın üzerindeki "ACİL: Lütfen Aç Beni Ari" yazısında dolaştırdım.

Sevgili Arizona,

Boş selamlaşmalarla uğraşmayacağım ya da buralarda, hayatımda neler olduğunu sana anlatarak vaktimi boşa harcamayacağım çünkü bir önemi yok. En azından sen burada yokken yok. O yüzden bunu kısa kesip hemen konuya geleceğim.

Havaalanında sana söylediğim tek bir sikik kelime bile ciddi değildim. Seni seviyorum. Seni "o şekilde" seviyorum ve aramızdakiler seksten çok daha fazlaydı. Sadece gittiğinden ve hayallerinin peşine düştüğünden, benim için arkada kalmayacağından emin olmak istedim çünkü ben her zaman senin için burada olacağım.

Her zaman.

Eğer söylediklerimin bana küsmene ya da benimle konuşmayı kesmene sebep olacağını bilseydim, sana yemin ederim ki asla yapmazdım ve tek bir saniyede hepsini geri alırdım.

Seninle birkaç gün konuşmamak farklıydı.

Seninle birkaç hafta konuşmamak işkenceydi.

Seninle AYLARCA konuşmamak katlanılmazdı (ve hâlâ öyle).

Sen benim için hep dünyalara bedeldin fakat benim için ne anlama geldiğini sen gidene kadar fark edemedim...

Uyudum, yatakta sana uzandım. Gözlerimi kapamadan önce senin sesini duymak istiyorum. Seni kollarımda bulmayı umarak uyanıyorum, sensizken aklım başımda kalabileceğim günlerin sayısı gittikçe azalıyor.

Yıllarca neden biriyle altı aydan uzun süre olamadığımı hakkında şakalar yapıp durduk, bunca zaman cevap tam önümde duruyordu: Sen.

Dördüncü sınıftan beri sen olduğundan da eminim çünkü seninle olmam gerektiğini ve senin de benimle olman gerektiğini şimdi her zamankinden daha fazla anlıyorum.

Sen bana aitsin, Ari, hep öyle olacaksın...

Sen benim “sadece” en iyi arkadaşım olmaktan fazlasısın ve bir daha asla “sadece arkadaş” olmak istemiyorum.

*Sevgiler (sana âşık olan),
Carter*

Ağladım.

Birkaç defa daha okudum, yüreğim her kelimesiyle hızla atıyordu.

Mektubu tekrar katladım, aşağıdaki partiye indim. Sean’la yalnız konuşmam ve bütün arkadaşlarımla ailemden uzaklaşmam gerekiyordu, mektubu tekrar okuyup ne yapacağıma karar vermeliydim.

Ayaklarım çimenlere değdiği anda Sean’ın gözleri benimkilerle buluştu ve aceleyle yanıma geldi. “Hey,” dedi. “Neyin var? Neden ağlıyorsun? Gitmemiz gerekiyor mu?”

“Evet,” diyerek başımla onayladım. “Lütfen.”

“Tamam.” Gözyaşlarımı silerek durmanızı bekledi. Sonra zorla gülümseyip kolunu belime koydu.

Göz ucuyla Josh’ın başını iki yana salladığını, bana da Carter’a kızdığı gibi kızdığını gördüm.

Onu görmezden gelerek mutfaktaki anneme sarıldım, "Neyin var?" diye soran yüz ifadesinden kaçındım.

Sean çantamı aldı ve oturma odasına girdik, başka birkaç arkadaşım oradaydı.

"Şimdiden gidiyor musun, Ari?" diye sordu Nicole.

"Evet. Yarın seni ararım ama." Oraya doğru gidip ona sarıldım. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Sizleri tekrar görmek güzeldi."

Herkese sarıldım, şükürler olsun ki Carter gitmişti.

Sean'la birlikte kiralık arabaya bindim, başımı pencereye doğru çevirip hiçbir şey söylemedim.

"Şey..." Sean'ın kafası karışmış gibiydi. "Tam olarak nereye gidiyoruz? Bütün eşyalarımız içeride."

"Sadece sür..."

"Tamam." Elini dizime koyup sıktı, tahrik edici hissettirmedim. Kendimi suçlu ve hatalı hissettim.

Neredeyse bir saat öylece sürdü, aynı caddeleri tekrarlayıp duruyordu, en sonunda düzgün bir şekilde düşünebildiğimde dönüp ona baktım.

"Orada durabilir miyiz?" Gayle'i işaret ettim.

"Aç mısın?"

"Hayır, ben, şey..." Duraksadım. "Seninle konuşmam lazımdır."

"Bizim hakkımızda mı?"

"Öyle bir şey." O, park yerine girerken derin bir nefes aldım. Benim için kapıyı açtı ve içeri girdik.

Arkadaki masaya doğru yürümeye başladım ama Carter, Josh, Nicole ve birkaç kişinin daha karşıda oturduklarını fark ettim.

Elbette onlar da sonrasında buraya gelmeyi düşünecekti...

Hepsine el salladım ve Carter'ın yoğun mavi gözleri benimkilerle buluştu.

Sean elini belime dayayıp beni bir masaya yönlendirdi ama Carter'a bakmayı kesemedim.

"Ari?" dedi Sean. "Neden ağlayacak gibi görünüyorsun?" Bir mendil çıkarıp bana uzattı.

"Ben iyiyim." Carter'ın da gözlerini benden ayırmadığını fark ettim.

"Ne hakkında konuşmamız gerekiyor, Ari?" diye sordu Sean.

"Bizim hakkımızda." Ona bakmadan cevap vermiştim. "Ben-
ce biz..."

"Sence biz ne?"

"Partide verdiğim o sözü tutabileceğimi sanmıyorum."

"Hangi kısmını? Neden bana bakmıyorsun?"

"Hepsini ve ben çok üzgünüm." Carter'ın kalkıp bize doğru yürüdüğünü fark ettim. "Sen harika birisin, bir gün birini çok mutlu edeceğini düşünüyorum ama..."

"Sikerler, bunu bir kez daha deneyeceğim." Carter masamızı önüne gelerek lafımı böldü. "Arizona Turner, seni seviyorum, sana *âşığı*m ve başka bir erkeğin söz yüzüğünü takıyor olman umurumda bile değil çünkü onunla sahip olduğun şey, benimle sahip olduğun şeyle kıyaslanamaz bile."

"Pardon?" Sean öfkeden mosmor bir şekilde Carter'a baktı. "Ne bok yediğini sanıyorsun? Burada benimle birlikte olduğunu göremiyor musun?"

"Çok uzun sürmeyecek." Carter gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Sana her hafta neler hissettiğimi, havaalanında söylediğim hiçbir şeyde ciddi olmadığını yazdığım bir mektup yolladım. Zaten seni görmeden, sana dokunmadan altı aydan fazla zaman geçirdim ve en azından seninle *konuşmadan*, söylemem gereken her şeyi söylemeden Fransa'ya geri dönmene izin vermeyeceğim."

"Bu bok gerçekten oluyor mu?" Sean yumruklarını sıkarak ayağa fırladı. "Benim burada durduğumu görmüyor musun? İznim olmadan kız arkadaşımla bu şekilde konuşabileceğini mi sanıyorsun?"

Lokantadaki herkes sessizdi ve üçümüze bakıyorlardı.

"Ari..." Carter bana daha çok yaklaştı, aşağı eğilip parmakla-

rını saçlarımda gezdirdi. "Seni geri istiyorum. Bana geri dönme-
ne ihtiyacım var..."

"Hadi gidelim, Ari." Sean masanın etrafından dolanırken bana baktı. "Bu çaresiz pislik bölüp durmadan konuşmamızı bitirmemiz lazım."

Kalkmadım.

"Ari?" Şokta gibiydi. "Ari, bu piçin söylediği şeyi ciddi düşünüyor musun? Buraya geldiğimizden beri sana kabalıktan başka bir şey yapmadı."

Carter, "Ben sadece *sana* kabaydım," diye karşı çıktı, gözleri hâlâ bendeydi.

"Ari, eğer şu anda benimle birlikte gelmezsen doğruca havaalanına gideceğim ve geri gelmeyeceğim," dedi Sean. "Ayrıca Fransa'ya geri döndüğünde de bu saçmalığı unutmayacağım. Kararın ne?"

Ona cevap vermek için ağzımı açtım ama Carter beni ayağa kaldırıp dudaklarını benimkilere bastırdı, yüzümden gözyaşları akarken beni öpüyordu. Kollarımı boynuna dolayıp öpüşüne karşılık verdim. O anda benim için lokantada kimse yoktu.

Sadece Carter ve ben.

Âşık olduğum, hayatımın çoğunda sevdiğim adam.

En sonunda ayrıldığımızda özür dilemek için Sean'a baktım fakat çoktan gitmişti. Diğer müşteriler bize hayretle bakıyordu, Carter beni tekrar öpünce kızardım.

"Mektubunu okudum," dedim yumuşak bir sesle. "Haklıydın."

"Genelde öyleyimdir."

Ona gözlerimi kısarak baktığımda gülümsedi, ağzıma doğru fısıldadı. "Hadi buradan çıkıp gidelim." Beni yanına çekip arabasına yönlendirdi. Elim tutup bana baktı. "Bu tatilinin kalarını bana hiçbir şey söylemeden mi geçirecektin?"

"Bu akşam senin evine gelecektim, Sean'la ayrıldıktan sonra... Aslında ayrılma konuşmamı böldün gibi oldu. Kampüsün her yanına adımı yazacağına epey eminim..."

Konuşmamı bir öpücükle kesti. "Biz birlikte olalı epey bir süre geçtiğini biliyorum, Ari fakat kurallar hâlâ aynı. Seninleyken başka birinden bahsetmek istemiyorum ve geri dönmene dört gün kalmışken bir saniyesini bile eski erkek arkadaşını konuşarak harcamak istemediğime eminim." Beni bir kez daha öptükten sonra gecenin içine sürdü.

Evine rekor sürede ulaştık, arabasından çıkar çıkmaz dudakları benimkileri kavradı ve garaj yolunda tökezledik, eve dudaklarımız hâlâ birleşik vaziyette girdik. Bir lambayı ve bir sehpayı devirdik, yatak odasına vardık ve beni ânında yatağına çekti.

Tişörtünü çıkarıp benimkinin önünü açmaya başladı ama elini tuttum. "Bekle, Carter. Bekle..."

"Sorun ne?"

"Hiç..." Gözlerinin içine baktım. "Ben sadece... Sormak istiyordum ama..."

"Sor bana." Dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle beni öptü. "Sor bana, Ari."

"Hayır. Sanırım gerçekten o kadar önemli değil."

"Önemli." Eteğimi sıyırdı. "Sen gittiğinden beri başka biriyle birlikte olup olmadığımı sor bana."

"Oldun mu?" Zorla, güçsüzce gülümseyerek sordum.

"Hayır, Ari." Beni güven verici bir şekilde öperken sutyenimin önündeki kopçayı açtı. "Olmadım ve bu sonsuza kadar böyle kalsın isterim."

"Peki ben Fransa'ya döndüğümde ne olacak?"

"Kahrolası e-postalarım üzerindeki spam filtresini kaldıracaksın ve ne zaman fırsat bulsan bana cevap yazacaksın." Pantolonunun önünü açıp yere düşmesine izin verdi. "Ayrıca seni ayda bir ziyaret etmem için beni davet edeceksin."

"O kadar sık gelmeyi karşılayabilecek misin?"

"Gelmemeyi karşılayamam..." Yatağa uzanıp beni üzerine çekti. "Başka sorun var mı?"

"Evet."

Tek kaşını kaldırıp söylememi bekledi.

"Yeni dövmen ne?" Koluna baktım ve gülümseyip, görmem için kaldırdı. "O Arizona eyaleti dövmen hep vardı zaten..."

"Eyalet, evet..." Altındaki kıvrımlı yazıyı işaret etti. "Senin tam adın, hayır."

Kızardım. "Fransa'da bir gece senin yüzünden ağlayarak sarhoş oldum ve kendi başıma bir dövmeceye gittim... Senin hakkında gerçekten boktan şeyler söyleyip durmuş olmalıyım çünkü dövmece istediğim şeyi yanlış anladı." Kolumu kaldırıp göğsümün yanındaki küçük noktayı gösterdim, kıvrımlı bir yazıyla "Sevgiler, Carter" yazısı derime kazınmıştı.

Carter gülümseyerek parmak uçlarını üzerinde gezdirdi. "Buna bayıldım... Başka sorun var mı?"

"Evet, bir sorum daha var."

"Tamam." Kalçalarımı kavrayıp beni aletinin üzerine getirdi. Sonra meme uçlarımdan birini yavaşça emdi. "Dinliyorum."

"Bana yazdığın son mektupta beni dördüncü sınıftan beri sevdiğini söylemişsin... Normalde ısrarla söylediğin gibi *beşinci sınıftan* beri değil. Buna gerçekten inanıyor musun yoksa bunun bana ulaşmanı sağlayıp ağlatacağını bildiğin için mi söyledin?"

"Arizona Turner..." Beni yavaşça kendine doğru çekti, içimi santim santim dolduruyor, dilini göğsümde kıvrırarak beni inleliyordu. Tamamen içime girdiğinde beni hareketsiz tutup gözlerimin içine baktı. "Bilgin olsun ve bunu son defa söylüyorum..." Altdudağımı ağzına aldı. "Dördüncü sınıfta senden nefret ediyordum, kesinlikle acayip nefret ediyordum."

Avuçlarıyla sırtımı okşadığında inledim.

"En azından ilk dönemde," diye fısıldadı. "Arkadaş olduğumuzda senden çok hoşlandım. Çok, çok hoşlandım... Fakat geriye baktığımda, evet, seni o zaman da sevdiğime yemin ederim..." Altdudağımı yavaşça bıraktı. "Şimdi de seni seviyorum." Ben tamamen soluksuz kalıncaya kadar dudaklarımı öptü. "Her zaman da seveceğim..."

Teşekkürler

Sevgili Gelmiş Geçmiş En Muhteşem Okurlar,

Bir kitabımı da okuduğunuz için size ÇOK teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu size anlatamam ve ister sevmiş ister nefret etmiş olun, kitaplığınızda bana yer verdiğiniz için sizi çok seviyorum.

Tüm bu bölümü size adıyorum çünkü siz olmasaydınız bir kariyerim olmazdı ve bunun için size her gün şükran duyuyorum.

Bu kitabı, kendi tarzımın dışında bir şeyler yapmak istediğim için yazdım ve sır olarak saklayıp, bitirene kadar kimseye bahsetmedim. (Bunun iyi bir fikir olup olmadığı konusunda jüri henüz bir karara varabilmiş değil... Gerçi burada durup muhteşem mizanpajı için Erik Gevers'e ve son dakikada kendimi edisyon programına sokuşturmasını istediğimde kıyametleri koparmadığı için Eveln Guy'a teşekkür etmeliyim.)

Carter ve Arizona, hikâyelerinin anlatılmasını talep ettiler, e-postaları ve yazdıkları notlarla diğer işlerimi öylesine böldüler ki onları sistemimden atıp DERHAL kurtulmam gerekti.

Bir sonraki sefere kadar,
Whit